

Học Sinh Cá Biệt

Contents

Học Sinh Cá Biệt	2
1. – Chương 1	3
2. – Chương 2	3
3. – Chương 3	4
4. – Chương 4	5
5. – Chương 5	6
6. – Chương 6	7
7. – Chương 7	9
8. – Chương 8	10
9. – Chương 9	11
10. – Chương 10	11
11. – Chương 11	12
12. – Chương 12	13
13. – Ngoại Truyện	14
14. – Chương 13	15
15. – Chương 14	16
16. – Chương 15	17
17. – Chương 16	18
18. – Chương 17	19
19. – Chương 18	20
20. – Chương 19	21
21. – Chương 20	23
22. – Chương 21	24
23. – Chương 22	26
24. – Chương 23	27
25. – Chương 24	29
26. – Chương 25	30
27. – Chương 26	31
28. – Chương 27	33
29. – Chương 28	34
30. – Chương 29	36
31. – Chương 30	37
32. – Chương 31	38
33. – Chương 32	40
34. – Chương 33	41
35. – Chương 34	42
36. – Chương 35	44
37. – Chương 36	45
38. – Chương 37	47
39. – Chương 38	48
40. – Chương 39	49
41. – Chương 40	50

42. – Chương 41	51
43. – Chương 42	55
44. – Chương 43	57
45. – Chương 44 (end)	59
46. – Ngoại Truyện 1	60
47. – Ngoại Truyện 2	62
48. – Ngoại Truyện Cuối	63
49. 2 – Chương 1	67
50. 2 – Chương 2	69
51. 2 – Chương 3	72
52. 2 – Chương 4	74
53. 2 – Chương 5	75
54. 2 – Chương 6	77
55. 2 – Chương 7	80
56. 2 – Chương 8	81
57. 2 – Chương 9	83
58. 2 – Chương 10	85
59. 2 – Chương 11	86
60. 2 – Chương 12	88
61. 2 – Chương 13	89
62. 2 – Chương 14	90
63. 2 – Chương 15	92
64. 2 – Chương 16	93
65. 2 – Chương 17	95
66. 2 – Chương 18	97
67. 2 – Chương 19	98
68. 2 – Chương 20	100
69. 2 – Chương 21	101
70. 2 – Chương 22	104
71. 2 – Chương 23 (end)	106

Học Sinh Cá Biệt

Giới thiệu

Thể loại: Tình cảm tuổi học trò, hài hước. Rating: 12+Tác giả: WinnyLời tác giả: Cuộc sống cũng n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-sinh-ca-biet>

1. – Chương 1

Chương 1: Học sinh chuyển trường.

Rầm! Tôi đứng dậy, đập bàn hiệu trưởng trường tôi đang theo học và sắp xa T[^]T. Không ngờ, tôi có đủ can đảm như thế. Tôi hét lên:

-Này đừng có nói chuyện vớ vẩn đó với tôi, tôi không thích học lớp chuyên, 1 là chuyển lớp cho tôi, 2 là tôi chuyển trường, đừng có nín nín giữ giữ rồi cho tôi vào cái lớp tình bạn không có, tình thầy cô bằng tiền đấy!- Tôi nhú mày nhìn *ông già* hiệu trưởng đang trợn mắt nhìn tôi. Gì chứ? Các bạn nghe này. Không cho tôi chuyển trường với lý do: Không có bất kỳ lý do nào, sợ mất học sinh giỏi =.=. Hừ, tôi đứng dậy đi thẳng và không thèm quay đầu lại, ghét cay ghét đắng, ghét kinh khủng. Ahhhhh.

Tôi được chuyển trường, đó là tin vui các bạn nhỉ? E hèm, ba tôi đã phải lấy đơn chuyển trường của trường nhận tôi có chữ ký của thầy ấy lên sở giáo dục và nắm chặt tay ông già ác ma kia bắt buộc ký *cường điệu hóa*

Vì sợ con gái ngoan của baba mất bài vở trên lớp nên hôm nay phải nhập học ngay thôi, nghỉ không phép 1 tuần rồi chứ ít gì? =.= Tôi tắm rửa, mặc quần áo trường mới, tranh thủ post 1 tấm lên facebook ăn mừng rồi mới tung tăng đi học.

Vừa vào tới trường thì ai cũng nhìn như... thú lạ. Này, có cần tôi chạy đến ngay mặt rồi cười, rồi hun, rồi ôm cho không? Nhiều chuyện. Đừng nghĩ mình chảnh nhá, no no no, I'm not lemon question dog *tạm dịch là không chanh hỏi chảnh+dog*

Tôi nhanh nhẩu chạy vào lớp, chứ đi nghênh mặt vậy bị đánh chết quá T[^]T Tôi chọn 1 chỗ ngồi gần cửa sổ, dễ ngủ và mát nữa hihi. Tối qua mãi xem phim ma, đến 12h khuya, sáng lại phải thức sớm, í nhầm, trưa nay lại phải 12h thức để chuẩn bị đi học. Nằm ngủ chút rồi tính gì thì tính!!!

Ui da! Gì thế này? Đang lim dim mà bị kí 1 cái vào đầu thế này? Ai? Ai? Bà sẽ cho biết tay! Hừ. Tôi ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân cái tay đã đánh mình. Sặc, đi học mà đầu tóc rối bờm xờm, đốm trắng đốm đen như dog đốm. Tắm lòng bạn tốt và học sinh gương mẫu trời dậy, tôi mỉm cười với anh bạn cùng bàn rồi nhỏ nhẹ:

-Bạn ơi, bạn không nên quấy rầy người khác như vậy, dễ tổn hại đến sức khỏe người đó lắm! Ví dụ như bệnh tim mà kí kiểu đó thì máu lên não dễ bị bệnh máu trong mỡ lắm! Còn nữa, đi học bạn nên nhuộm đen tóc chứ đừng đốm đốm thế, nhá? – Tôi khuyến mãi thêm 1 nụ cười nhe răng nữa *lời quá còn gì?

Tên đó im thin, không trả lời, trời đất, xem mình là người vô hình sao? Được, được lắm! Thù này phải báo. Hắn ta... đang ngủ. Lúc này tôi mới để ý, mũi hắn rất cao, da cũng mịn màng hồng hào, cái miệng đỏ đỏ nhìn thấy cưng quá, muốn cắn ghê cơ! Í, cắn theo kiểu rắn chứ không phải 2 môi chu chu đầu =.=

Tôi cười cười, ting, cái đầu này hơi bị linh hoạt với vấn đề báo thù. Tôi chạy ào ra căn tin, mua mua rồi chạy vào. Này thì đốm, này thì kí, cho chừa!

2. – Chương 2

Chương 2: Cuộc giao tranh điên cuồng và không cân sức.

Giới thiệu với mọi người: Tôi là Trang, tên rất đẹp nhé, năm nay 16t, học lớp 10. Mình có 2 má lúm đồng tiền, cái mũi cao, cái miệng chu thì dễ thương vô cùng, các bạn tự hình dung ra mình nhé! Hô hô.

Tùng Tùng Tùng... trống vào học đã đánh rồi. Hehe, tập trung đi, mọi người ơi, vào xem đi. J

Tôi háo hức muốn mọi người xem thành quả của mình, í trời ơi, tuyệt vời. Tôi ung dung nhàn nhã xem như không có chuyện gì. My classmate ùn ùn kéo vào. Họ nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lắm. Yes, I know, học sinh mới mà. Họ nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Yes, I know, học sinh giỏi mà. Họ nhìn tôi bằng ánh mắt... khoan... khoan... viên đạn? Why? Tôi làm gì sai?

Cậu bạn ngồi trên tôi xoay xuống, nhìn tôi rồi nhìn hấn. Cậu bạn đó tròn tròn mắt, khều khều nhỏ bạn kế bên, 1 khều 2, 2 khều 4, từ từ, cả lớp nhìn về hấn và tôi. Tôi cười khì khì, tỏ vẻ không quan tâm. Ỉ, giáo viên vào. Lớp đứng lên chào, và... hấn đã tỉnh. J

Hấn vẫn không nhìn ra ánh mắt khác biệt của mọi người nhìn vào hấn. Hấn quay sang nhìn tôi thờ ơ rồi nhếch mép. Đúng là không sợ trời, không sợ đất, không sợ Trang, cười có ý gì thế? Nhìn muốn đâm. Đột nhiên, hấn nhận ra sự thay đổi của mình rồi nhìn tôi. Trên áo học sinh của hấn là dòng chữ: XIN LỖI, ANH CHỈ LÀ CON NÒNG NỌC LAI CHÓ ĐỐM *Nòng nọc sinh ra ta* J Mặt hấn có vẽ hình con mèo kitty cute kinh khủng, tôi chỉ hoàn thành được 1 bên má do hấn ngủ để lộ ra. Cái tôi mua trong căn tin lúc đó là... bút lông đỏ + đen.

Lông mày hấn cau lại, mặt đỏ bừng bừng. Hấn đập bàn cái rầm. Mắt hừng hực lửa. Ôi nhìn kìa, nhìn kìa, cứ như trâu bò ấy. Tôi vẫn cười tươi khoe má lúm đồng tiền. Hấn quát:

-Ai to gan vậy hả?- Trời đất, cô giáo vẫn đứng sờ sờ đấy mà xem như không là sao? Vô phép tắc.

Ai cũng im thin, thôi, đùa bao nhiêu đủ rồi, đến lúc nhận tội rồi. Tôi trưng khuôn mặt rưng rưng nước mắt ra:

-X...in lỗi, mình... chỉ muốn làm bạn với bạn thôi, mình... mình... chỉ muốn trả đũa vụ bạn kí đầu mình thôi!- Tôi khóc huhu.

- Hả? Cô là ai? Đừng tưởng tôi cho phép ngồi chung bàn rồi làm lũng nhé! Đi ra khỏi trường nếu không muốn chết.- Mặt hấn hừng hực lửa.

- Anh là ai mà có quyền thế? Không thì sao?- Tôi nhướn mày thách thức.

Hấn ta nhắc bỗng tôi trước mặt bàng quang thiên hạ. Á, tôi mặc váy mà. Tôi đỏ mặt, máu nóng chạy rần rần. Tôi hét:

-Thả tôi ra!

Quả nhiên hấn thả ra thật, ngoan quá, mông tôi tiếp đất 1 cái đùng. Đau quá! Tôi khóc không ra tiếng. Hấn quay đầu lại, nhếch mép:

- Đồ chơi thì không nên so sánh với chủ! Cũng giống như cô và tôi, tôi tuyệt đối không tha cho cô.

Tôi run lấy bẫy, giọng nói cứ như Diêm Vương. Trang gập ma sống rồi. =.=

Hết chap 2, các bạn cảm thấy ra sao ạ? Tác phẩm đầu tay nên còn nhiều sai sót, các bạn góp ý nhé! Moazz.

3. – Chương 3

Chương 3: Cúp đuôi.

Hấn là Tuấn, hotboy trường tôi. Tình tình đáng ghét. Các bạn tự hình dung, xí, chẳng thèm quan tâm.

Tôi im lặng, đến nước này thì phải xuống cấp năn nỉ ỉ oi thôi. Tôi lặng lẽ quệt nước mắt. Ngược mặt nhìn hấn rồi thổ thề:

- Mình xin lỗi, là mình sai, bạn tha lỗi ỉnh lần này nhé!- Đôi mắt tôi đỏ hoe, mở to đến tội nghiệp.

- Tưởng tôi tha là xong sao? E rằng khó đó. Fancub của tôi sẽ không tha đâu, nên, tôi không tha. – Hấn lại nhếch mép.

Tôi ngồi phịch xuống đất. Hấn muốn gì đây? Tôi không nhún nhường nữa. Đi thẳng về lớp học. Hấn nắm vai tôi lại. Trời đất, tính đánh nhau sao? Được được.

- Đứng đây cho tôi.- Hấn nhấn vai tôi tại chỗ rồi chạy vào căn tin,.

Chưa đầy 5 phút sau, hấn chạy ra. Eo ôi, tay hấn đang cầm là 2 cây viết lông đỏ + đen giống tôi. Hấn ngoắc ngoắc tay ra hiệu tôi đến gần. Tôi nhắm mắt đứng tại chỗ, quả như dự đoán, hấn vẽ bùa chú, túa lua xua lên mặt tôi. Tôi mở mắt, hấn đang nhếch mép. Thôi kệ, đi vào lớp sẵn tiện mách cô giáo.

Hắn và tôi cùng bước vào lớp, mặt hắn đã sạch trơn còn mặt tôi vẫn còn vết. Áo hắn, hắn đã vứt rồi xông vào lớp lấy 1 cái áo của 1 cậu bạn trai mặc. Híc, hồng nhan chơi ngu thường bạc phận.

Vâng, tôi đang bị xoay quanh bởi ánh mắt các cô nàng trong lớp, chắc có lẽ là hắn phạt tôi quá nhẹ nhàng nên ganh tỵ đây? Chắc các bạn ấy cũng như tôi, bị hắn hành hạ. Kệ, mặc xác hắn, tôi sẽ báo thù!!!!

Tùng tùng tùng. Cảm tạ chúa, đã cho con ra về, tôi hót hải chạy vào nhà vệ sinh nhưng bị 1 đám con gái chặn lại. Gì? Muốn hỏi bí kiếp vô lâm sao? Hô hô chỉ là hành động lúc ngủ thôi mà. 1 cô bạn đứng đầu xô tôi vào tường lớp. Tôi không hiểu cái mô tê gì hết. Tự nhiên bị xô là sao. Nhỏ đó vừa nhai sing gum vừa nói:

- Mày đã làm gì anh Thanh Tuấn vậy? Tại sao anh ấy lại đi cùng mày và còn dòng chữ trên mặt mày nữa?

Chữ trên mặt? What? Chữ gì vậy, tôi ngược nhìn cái gương nhỏ đang đưa ra trước mặt mình. Sặc, là dòng chữ TÔI LÀ ĐỒ CHƠI CỦA THANH TUẤN, THANH TUẤN LÀ NGƯỜI TÔI YÊU NHẤT. Chưa hết bàng hoàng đã nghe giọng lạnh lạnh của nhỏ khác:

- Tổ tình thì cũng phải kín đáo, mà sao anh ấy lại cười nhí? Mày muốn gì hả, con ranh? Học sinh mới?

Tôi nín bặt, nuốt nước mắt. Cả đám không để tôi trả lời đã xông vào đánh. Đau quá! Tôi khóc. Bỗng nhiên, có tiếng la to:

- Dừng lại!- Chết giọng ồm, là con trai! Là hắn sao? Không phải. Dù là ai đi nữa thì tôi rất cảm kích vì đã cứu tôi.

4. – Chương 4

Chương 4: Anh trai mới.

Tôi ngược nhìn tín hiệu phát ra ánh sáng giải thoát. Là 1 anh trai lớp trên, hình như là sao đỏ. Anh sao đỏ gì gì đó ời, còng đầu tụi này đi nhá, tụi nó đánh em xương vai muốn rụng cả rồi. Ày, nữ chính thì nữ chính chứ ngồi đây hoài ăn mỗ máu nữa quá, thế là tôi chạy ra núp sau tay anh ấy. Anh ấy lại vang vang chất giọng gây nghiện:

-Các cô tên gì? Để tôi báo cáo với thầy giám thị?

Nhìn tụi nó lông tơ xù lên mà cảm thán. Lúc này cũng xù mà là lông cọp cơ, tôi chớp chớp mắt cười đều tụi nó 1 cái. Có gan làm thì có gan chịu chớ, giang hồ nó khinh. Sau khi tổng khứ cả đám tội phạm vào sổ tôi quay sang anh cảm ơn rồi chạy đi nhưng anh níu tay tôi lại cứ như phim ấy nhí hehe. Anh lại cất giọng oanh vàng:

-Còn em, đi viết bản tường trình về sự việc này.

Cứ tưởng là thiên thần xuất hiện, không ngờ anh ấy cũng chẳng thiên thần gì. Thôi, giở trò nài nỉ tiếp, để baba mà nghe vừa về trường mới đã bị đánh thì baba khóc cả thau nước mắt * này là tôi khóc do bị baba đánh nhưng thôi, để baba khóc đi cho oai hehe*.

-Em là học sinh mới chuyển về đất tụi với cậu bạn cùng bàn, nghe đâu có fanclub gì đó rồi em bị đánh- Tôi lại khóc, nước mắt cá sấu.- Anh tha cho em đi, ba em sẽ thất vọng về em lắm.

Khuôn mặt anh ấy thoáng có chút bối rối. Siêu lòng rồi, siêu lòng rồi. Nhưng tôi lại lằm. Anh ấy hỏi tôi ngoại hình cậu bạn cùng lớp, anh ấy cũng vừa chuyển về 1 tháng nay. Tôi kể:

- Đầu tóc rối như ổ quạ, đốm đen đốm trắng như dog đốm. Kiêu căng, lạnh lùng, tàn nhẫn, do hắn viết chữ lên mặt em, tự tạo tình huống tỏ tình nên em mới bị đánh nè.

- Cậu ấy tên Thanh Tuấn?- Anh nhíu mày hỏi.

- À, nhìn như vậy, em nghe nhỏ đầu đàn í nhầm đầu xỏ nói.

Anh chẳng nói gì nữa, 36 kế chạy là thượng sách. Nghĩ vậy tôi cầm đầu chạy mà quên cả... cái ba lô. == Trời đất, baba mà biết là mần thịt tôi ăn giỗ mất. Mà nghĩ lại, anh sao đỏ cũng... đẹp trai, dễ thương mà cũng thân thiện, dễ tính hehe. Nói gì thì nói, quay lại nhận ba lô rồi hãy tính, nếu anh còn ở đây sẽ làm quen luôn, dù sao có sao đỏ hậu thuẫn cũng đỡ sợ đánh.

Quả thật, anh còn ở đó. Tôi nhìn anh, cười gượng gạo. Anh đang ôm ba lô của tôi, đang xem... nhãn vở. Xấu tính, xấu tính. Tha rồi mà còn ghi tên sao? Tôi chạy tới, giằng lại. Anh ấy ngược lên, cười tươi như nắng. Tim tôi đập rộn ràng. Tùng Tùng Tùng Tùng ==

- Nguyễn Ngọc Minh Trang? Tên đẹp nhỉ?

- C...ảm...ơn anh.- Tôi đỏ mặt rần rần.

Đang say đắm trong tiếng sét ái tình thì 1 tiếng sét khác vang lên: 6h chiều rồi, chưa về tới nhà. Tôi cúi đầu chào anh rồi chạy biến. Ngôi trường này quả thật không đơn giản như mình nghĩ. Còn tên Thanh Tuấn nữa, mình chưa, không trả thù nữa đâu. Còn anh, my prince, cứu mình trong cảnh romatic đó, anh ấy là ... là... Ôi tôi chưa kịp hỏi tên. T^T Vậy là hữu duyên vô phận. Nếu còn trong trường chắc sẽ gặp thôi. Hihi

Nhà tôi khá xa trường, trường gần nghỉ học rồi còn đâu! Tôi cuốc bộ về nhà do chưa biết đi xe đạp. Chiều buông xong rồi mà vẫn chưa thấy bóng nhà tôi đâu. Tôi ngồi xuống bên đường, cởi đôi giày bata ra rồi cầm trên tay. 1 ngày mệt mỏi, chẳng học hành vào, thầy cô không hỏi đến, bạn bè chẳng có, kinh khủng quá. Đúng lúc này, tôi gặp bóng dáng quen quen, là chó đốm. Tôi khinh khỉnh chẳng thèm nhìn. Tôi đứng dậy đi tiếp. Bây giờ mới cảm thấy đầu mình nóng ran, mặt đau như muốn nổ tung, chắc là do bị đánh. Thôi kệ vậy.

Tôi đi ngang qua băng ghế đá hắt ngời. Hắt ngược nhìn, có lẽ đã nhìn thấy vết tích trên người tôi nên mắt hắt thoáng chút bất ngờ. Bất ngờ gì chứ? Đàn ông con trai, bảo fanclub đánh con gái mà ra thể thống gì? Tôi đi thẳng về nhà. Tôi chạy êm lên phòng tắm rồi thay đồ, bôi thuốc vào chỗ bầm. Rồi chạy xuống trường bộ mặt tươi cười nói với ba:

- Hôm nay bạn bè con làm quen nhiều quá, ra về các bạn rủ con đi ăn nên về hơi trễ ạ.

Ba tôi cũng cười, ông biết là hòa nhập vào môi trường mới cần có thời gian, ông thấy tôi tiến triển tốt cũng mừng cho tôi. Tôi im lặng, đứng chôn chân, nhìn ba, hốc mắt cay cay. Chẳng lẽ tôi lại nói với ba là vừa vào con đã bị đánh sao? Mẹ tôi mất sớm, ba tôi nuôi tôi từ nhỏ nên tôi yêu ông lắm. Con xin lỗi ba! Tôi chạy lên phòng học bài không ăn tối. Ngày mai lại phải học nữa rồi. Tôi sợ ngôi trường này ghê.

Tôi bước vào lớp. Tên chó đốm đã ngồi đó rồi. Tôi im lặng chọn chỗ ngồi khác. Cả buổi học hắt chỉ ngủ với ngủ thế mà thầy cô chẳng làm gì hắt. Tôi không cảm nhận được ánh mắt nào đoái hoài tới mình. Thôi kệ vậy, bạn bè ở đây hơi khó gần, tiếp xúc lâu ngày sẽ được thôi. Ra về, tên chó đốm chặn ở cửa lại. Tôi lia ánh nhìn bén như dao cho hắt:

- Cảm ơn, đã cho tôi bài học là không nên tiếp xúc với anh.

- Gì chứ? Hôm qua tôi đã bảo là không ai được đánh cô cơ mà.

- Anh nói thì họ không sao? Hay là anh muốn họ đánh rồi tôi chuyển trường?

Hắt im lặng, bỏ đi. Cứ đi đi, tên đáng ghét. Tôi còn phải đi về nên phải nhanh chân mới được. Á, kia là my prince! Anh sao đỏ đấy ạ. Ủa? Hắt đáng nói chuyện với anh ấy sao? Hay là muốn hỏi chuyện hôm qua. Anh ấy có liên quan gì với hắt?

5. – Chương 5

Chương 5: Tha thứ để rồi trả thù.

Tôi tò mò lắm cái quan hệ mập mờ này. Tôi tuyệt đối không thể để tên xấu xa này làm hại hoàng tử được. Tôi bước gần đến bụi cây gần đó. 2 người đang to tiếng với nhau mà chính xác là hắt- chó đốm đang lớn tiếng. Hừ, bực thật! Tôi lan man nghe được câu truyện như thế này.

- Anh nói cho em nghe, ai đã đánh nhỏ lùn đó?

- Anh giải quyết cả rồi, em dự định làm gì đây?
 - Hả? Làm gì là làm gì? Làm theo luật! Chẳng phải em đã nói ai cãi lời em sẽ bị trừng phạt sao? Hôm qua rõ ràng em đã thông báo ai dám đánh nhỏ đó thì có tội sao?
- Người hấn nhắc đến là... tôi? Nhỏ lùn? Sặc, 1m58 cơ mà. Tôi lặng lẽ nghe tiếp.
- Tùy em, đây, toàn fanclub vớ vẩn của em không đấy.
 - Ừ!
- Nói xong, hấn quay đi, để lại mình tôi với hoàng tử. Tôi bước ra, đánh nhẹ vai anh.
- Anh và hấn có quan hệ gì? Anh em?
- Anh mím chặt môi.
- Cùng cha khác mẹ.
- Tôi không nói gì nữa, chỉ nhìn anh. Quả thật, hấn và anh rất giống nhau, giống nhất ở đôi mắt màu đen đậm. Ánh nhìn của tôi có chút si mê rồi đi. Tôi không muốn hỏi nữa, tôi rất cảm kích anh chuyện hôm qua, thế mà hôm nay mới biết là do luật lệ của hấn, anh phải làm theo. Tôi dự là sẽ hỏi tên nhưng thôi, hỏi làm gì. Có là gì của người ta đâu?
- Tự nhiên tôi thấy có lỗi với hấn, không phải là do hấn làm. Tôi nợ hấn 1 lời xin lỗi. Tôi nói với anh:
- Em cảm ơn anh, và anh hãy nhắn với Tuấn, em xin lỗi! Em về đây, tạm biệt.
- Tôi vẫy vẫy tay chào anh rồi đi, anh nhìn tôi gật đầu rồi mỉm cười. Đột nhiên anh hét lớn:
- Anh là Hoàng Nam, 11a5. Có gì tìm anh nhé!
- Cái này là chủ động câu dẫn sao? Haha cũng được nhưng đừng nghĩ mình sẽ sa bẫy như lúc mới gặp.
- Hôm sau, vừa vào lớp. Tôi đã thấy đám hồ hởi hôm bữa đánh tôi quỳ trước cửa lớp, mặt đứa nào cũng nước mắt đầm đìa. Tôi hả hê lắm chứ! Đừng nghĩ tôi sẽ kêu là mấy bạn đứng lên đi, mình không cần. Không hề, no no no. Tôi đi qua, tụi nó rạp đầu xin lỗi tôi. Tôi không thèm nhìn, đi vào chỗ. Gì đây? Tên chó đốm đang ngồi chỗ tôi. Hấn ngược nhìn tôi, tôi nhìn hấn. Tôi lại chọn bàn khác. Trời đất, 3 ngày 3 bàn học.
- Hấn lì lợm thật, xách ba lô ngồi ngay cạnh tôi. Tôi liếc hấn:
- Nè, tránh ra đi, tôi không muốn đôi co với anh nhé!
 - Không.
 - Anh muốn gì?
 - Xin lỗi!
 - Rồi, tôi chấp nhận, anh rút đi.- tôi vẫn không nguôi.
 - Đây, 4 tiết hôm nay tôi ngủ, chép bài cho tôi.
- Ting, đầu tôi lóe lên 1 tia sáng trả thù. Tha thứ thì thứ tha chứ trả thù thì không. Hấn đã nói là không ai được đánh tôi rồi, sợ gì nữa chứ? Tôi sẽ chép bài cho anh. Haha

6. – Chương 6

Chương 6: Người cũ.

Các bạn nghĩ là tôi vẽ bậy vào tập hấn phải không? Không hấn, vì tôi vẫn chép bài mà. Tôi chép chữ cứ như bác sĩ. 5 trang cuối thì tôi tự kí tên, 5 trang trước cuối thì vẽ vời, 5 trang trước nữa thì vẽ cô gái nghèo * tức là nghèo đến nỗi không mặc quần áo*. Tôi vẫn hí hoáy, hí hoáy trong khi hấn ngủ say li bì.

Đột nhiên, cả lớp tôi trở mắt nhìn ra cửa chính. Ồ, là 1 cô gái rất đẹp, con nhà giàu. Tôi nghe rõ những tiếng xì xầm to nhỏ. Haizz, chuyện thường. Chắc là do cô ấy quá nổi bật thôi và cô ấy cũng chuyển vào lớp tôi.

Trái ngược hoàn toàn với tôi, cô ấy vào thì lớp vỗ tay rầm rầm như sấm. Cô ấy tự giới thiệu thì tụi nó bảo khỏi. Sặc, ai đời, người mới mà chẳng cần giới thiệu *chắc chỉ có tôi*. Cô ấy chọn chỗ ngồi, là chỗ tôi đang ngồi!!! Cô đi thẳng xuống chỗ tôi đặt cặp lên bàn, kéo tay tôi ra khỏi chỗ rồi... thần nhiên kêu hấn dậy.

Tôi bị chơ vơ, hơi lạc lõng nên có chút tủi thân. Tôi đành đem cái ba lô con gấu của mình sang bàn bên cạnh. Hấn ngược mắt nhìn cô, đôi mắt đen mở to tỏ vẻ bất ngờ. Xì, bất ngờ gì chứ? Gái đẹp thôi mà. Hấn im lặng, cô đột nhiên ôm hấn. Giữa thanh thiên bạch nhật, gian phu dâm phụ là đây. Cả lớp tỏ ra bình thường và thầy Toán vẫn giảng bài đều đều như không có chuyện gì.

Đột nhiên bản thân tôi có chút khó chịu như luồng sóng điện từ qua tim. Cảm giác trống rỗng chẳng biết lí do. Hấn nhìn tôi, tôi đưa quyển tập cho cô gái đưa cho hấn. Hấn gỡ ra từng trang... từ cuối lên. Thần thánh hay sao mà hay quá vậy! Hấn chẳng nói gì. Cô kia thì quay sang tôi:

- Tuấn cho bạn chép bài giúp là may lắm rồi, dám gỡ trò sao?

Vừa nãy, tôi xem cô ta là công chúa, thế là sai. Cô ta vừa chảnh chọe vừa kiêu kì, hứ, hấn cho cô ta ngồi cùng do cô ta đẹp thôi. Kệ 2 người ấy, nhưng xúc phạm đến tôi, tôi không nhường đâu.

- Thì sao? Tôi vẽ vào vở bạn sao?- Tôi hất cằm.

Mặt nhỏ kiêu kì kia đỏ lừ tên, nhìn tôi. Tay nhỏ đó vung lên. Định tát tôi à? Đâu có dễ. Tôi né đường tay của nhỏ rồi đập cho nó 1 cái ngay vào chân. Nhỏ rú lên và *bóp*. Hấn... xô tôi vào tường rồi che chỗ nhỏ đấy.

Tôi mở to mắt nhìn hấn, tôi đâu làm gì hấn. Con nhỏ kia thì dắt chí vô cùng cười hì hì. Tôi im lặng, cứ cho đó là lỗi tôi vẽ vào tập hấn đi, tôi chịu thôi. Tự nhiên tôi lại thấy buồn, con trai lại đi đánh con gái. Tôi ngồi xuống, thất thần nghe thầy giảng bài tiếp. Tôi không khóc, mắt ráo hoảnh nhìn hấn và người tình bé nhỏ ôm ôm ấp ấp. Ủ, từ trước tới giờ hấn có phải là người tốt đâu mà thất vọng.

Hấn nhìn tôi, cặp mắt có chút tội lỗi. Tội gì chứ? Tôi làm thì tôi sẽ nhận tội. Coi như đó là trừng phạt chuyện riêng của hấn. Nhưng hấn lại nói vang vang:

- Mau xin lỗi Tuyết Lan!

Tôi nhìn nhỏ người tình giả vờ nói thôi, không cần. Tôi thấy buồn ối.

- Cô ta đánh tôi trước, tôi tự vệ.

Mắt hấn hấn lên những vệt đỏ. Hỏi lại:

- Có xin lỗi không?

- KHÔNG!- Tôi trả lời.

Và rồi 1 cây bút bi đã bấm ngồi đâm thẳng vào bàn tay tôi, 1 lực 1 đủ mạnh để nó xuyên qua bàn tay nhưng đủ làm chảy máu. Tôi im lặng, mím môi. Hấn đúng là dã thú. Lúc nãy còn xin lỗi tôi, giờ thì làm tổn thương tôi. Tôi cười hắc ra:

- Xin lỗi, đừng làm tổn thương đến tôi. Được chưa?

Tôi xách ba lô lên rồi đi ra khỏi lớp. Học sinh giỏi, học sinh gương mẫu từ khi chuyển xuống trường này thì phải bỏ tiết giữa chừng 2 lần rồi. Tôi đi lên sân thượng trường ngồi đó nhìn những giọt máu trên tay đang đông lại trong không khí. Đau! Đau ở mắt, nó cay cay khó chịu quá. Thôi kệ, ngủ chút sẽ khỏi. Tôi nhắm mắt lim dim ngủ.

Mình sẽ tranh thủ post tất cả các chap 1 lần, có lẽ sẽ hơi lâu nhé vì đang hoàn thành mà hihi! Cảm ơn các bạn đã đọc truyện, không gì vui hơn khi nhìn đứa con tinh thần của mình được 8 like khi mới up tới qua. Chân thành cảm ơn!

7. – Chương 7

Chương 7: Người bạn mới.

Tôi đang ngủ để vui buồn thì nhận được cái lay vai. Haizzz, sao mệt mỏi quá vậy nè. Tôi nhìn người con trai vừa lay tôi. Là đôi mắt màu xanh biển, nhìn giống người nước ngoài. Đẹp quá! Tôi ngẩng người. Anh ta nói:

- Đi ra, đây là chỗ của tôi.

Anh ta nắm chặt bàn tay của tôi mà không hay nó chảy máu, máu ra nhiều hơn, đau quá tôi rú lên rồi mắt rưng rưng, giờ anh ta mới để ý đến vết thương trên tay tôi. Ánh mắt vẫn lạnh lùng. Anh im lặng, tôi ngồi xuống cạnh anh. Chẳng biết vì lý do gì mà tôi khóc. Tôi cảm thấy tủi thân, vết đau trên tay cứ nhói nhói lên. Tôi chẳng làm gì ai mà sao họ cứ tổn thương tôi hoài vậy? Tôi chỉ muốn sống yên ổn thôi mà. Thanh Tuấn, tôi hận anh!

Đang mãi mê khóc không để ý đến người bên cạnh thì có 1 bàn tay chìa ra trước mặt tôi 1 chiếc khăn. Tôi nhận lấy, lau nước mắt rồi trả lại. Ít ra còn có người sợ nước mắt con gái chứ chẳng như hần. Người bên cạnh tôi có 1 mùi hương phảng phất mùi bóng đêm, lạnh ngắt.

- Nín đi, tôi rất ghét nước mắt.- Đôi mắt xanh mở ra nhìn tôi.

Tôi nhướn mày như hỏi tại sao thì anh ta trả lời:

- Nó rất kinh khủng.

- Hahaha.- Tôi cười. -Nó có phải máu đâu.

- Vì nó đắng và mặn.

Tôi đuối lý, không nói gì nữa. Tôi chỉ lặng lẽ nhìn mây trôi rồi nghĩ vẩn vơ. Tôi chẳng biết tại sao tôi có thể ngồi cạnh 1 người không quen, không biết như thế này. Đột nhiên, tôi cảm nhận được 1 vòng tay qua cổ mình. Tôi chuẩn bị vùng vẫy thì anh nói:

- Để yên, 1 chút thôi.

Tôi cũng im luôn. Con gái quá dễ dãi mà. Chưa đầy 2 phút sau anh ta đẩy tôi 1 cách thô bạo, đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc. Tôi xoa xoa bả vai. Anh ta nói:

- Tôi thích 1 người con gái, cô ta xinh đẹp nhưng lại rất kiêu kì, cô ta ra đi, rồi bây giờ trở về. Tôi chẳng biết phải làm thế nào!

- Thì anh vẫn cứ thích cô ta thôi!- Tôi nhún vai.

- Cô ta lúc trước không giống bây giờ, cô ta quá khác. Tôi chỉ biết, lúc đó cô ta sang Mỹ, rồi khi trở về, cô ta thành ra vậy.

- Ừ, anh khó chấp nhận lắm phải không? Tôi hiểu. Tôi vừa bị con nhỏ chảnh chọe và bạn trai nó hành hạ này.- Tôi chìa cái tay bị thương ra.

Anh cười cười, rồi gật đầu. Tôi nhìn về phía trời:

- Tôi chỉ là học sinh mới chuyển về thôi, không biết Thanh Tuấn và Tuyết Lan nổi tiếng thế nào mới rước họa vào thân.

Anh nhíu mày, sắc mặt kém lại. Tôi thấy vậy cũng chẳng thèm kể gì nữa. Tôi đứng dậy, phỉu phỉu váy, quay sang anh cười 1 cái rồi dự định xuống sân ra về. Anh níu tay tôi lại:

- Cô tên gì?

- Minh Trang, còn anh?

- Hữu Thiên, cảm ơn đã làm bạn cùng tôi.

Tôi cười rạng rỡ, tôi cũng cảm ơn anh lắm, vì tôi đâu có bạn chứ. Tôi đứng vẫy vẫy tay rồi biến mất khỏi hành lang. Hữu Thiên ngẩng người nhìn cho đến khi bóng dáng bé nhỏ biến mất. Chẳng hiểu sao anh thấy cô ấy quen quá, còn có cảm giác dễ mến hơn cả Tuyết Lan, bên cạnh Tuyết Lan chỉ có sự giả tạo, đáng ghét. Anh không dám nói là anh thích Tuyết Lan vì Tuyết Lan đâu còn là ai đó ngày xưa. Kể cả việc anh đối đầu với Thanh Tuấn là vì cô ấy.

8. – Chương 8

Chương 8: Đừng làm tổn thương tôi.

Tâm trạng tôi đã tốt hơn lúc đi lên sân thượng 1 chút. Vừa đi xuống sân đã thấy đôi dâm phụ dâm phụ chuẩn bị lên xe 4 bánh về. Hôm nay không ai chặn đánh tôi nhưng tôi lại bị đánh ngay trong lớp học. Haizzz, tôi ỉu rĩ đi về. Tôi ghé vào quán Trúc Phương mua kem socola. Mỗi khi buồn tôi thường ăn kem, kem rất ngon nên tôi có thể quên chuyện không vui rất nhanh.

Tôi vừa đi vừa ăn kem thì gặp Tuyết Lan. Chẳng phải cô ta về chung với con chó đốm sao? Tôi chẳng buồn nhìn đi qua cô ta. Cô ta nắm vai tôi ném mạnh vào 1 bên đường. Mấy người này rất thích cái vai tôi hay sao ấy. Tôi xoa xoa vai rồi tiếp tục ăn kem.

Con ả tức điên, quát:

- Mày xem tao là không khí sao?
- Không, tôi đã nói là đừng làm tổn thương tôi thôi. Như lúc này, cô đã ném tôi rồi còn gì?- Tôi nhìn xuống đất nói.
- Mày có biết tại sao tao tìm mày không hả? Lúc này Thanh Tuấn đã lên tiếng trách tao đó.- Đôi mắt con nhỏ long sông sọc, đồng tử giãn ra, cứ như người sắp chết.

Trời đất ơi, không chỉ có mình nó mà còn có 1 đám cạp hậu thuẫn phía sau. Tôi chỉ là bạn cùng bàn của hần mà còn bị chặn đường 2 lần trong 3 ngày học. Thế những nhỏ con gái kia sao dám lại gần hần. Tôi đoán được cái đầu thể mình phải chịu nên chạy trốn. Vừa chạy chưa được 3 bước, cả đám xúm lại như quạ tìm được xác. Đứa nắm đầu, đứa tán mặt. Đau quá! AAAAAA. Tôi lại khóc. Hình như đã có người chen vào giữa đám bے tôi lên.

Đúng lúc này, lại là anh, hoàng tử của tôi. Anh đã xuất hiện. Tuyết Lan mặt trắng bệch nhìn anh. Anh nhếch mép, giọng nói lạnh ngắt:

- Tuyết Lan, sao cô lại độc ác đến vậy?
- Haha, ác gì đâu? Chỉ là vì Thanh Tuấn thôi.- Tuyết Lan cười méo xệch.
- Đủ rồi!- Anh hét lên.

Hần chạy lại, hết liếc nhìn tôi cau mày rồi nhìn Tuyết Lan. Tuyết Lan ngồi phịch xuống đất khóc lóc:

- Thanh Tuấn, cô ấy cho người đánh em, không ngờ những cô bạn này là bạn em nên đã bị đánh lại. Huhu.

Có lẽ hần đến sau, không nhìn thấy sự tình nên tin thật. Tôi nhếch mép. Hần liếc tôi 1 cái nhìn căm phẫn rồi nhìn Hoàng Nam. Hoàng Nam bất cần không thèm nhìn hần. Hần giằng tay hoàng tử làm tôi ngã xuống đất. Đến nước này, chân tay tôi bủn rủn, bẻ còn không nổi chứ nói chi đứng nhưng tôi vẫn đứng dậy đi. Bỏ lại phía sau 1 đám hỗn độn. Tôi đã sai khi chuyển trường, trường học thật kinh khủng. Tôi sẽ nghỉ học, nếu tôi học mà bị đánh vậy hoài thì học sao được. Tôi về đến nhà chạy vào phòng, vẫn là không ăn tối nhưng tôi học không vào mà ngồi đó khóc. Tôi chẳng biết nói sao với ba bây giờ.

- Anh, có phải như lời anh nói không?- Hần ngã người trên sô pha.
- Em không tin anh?- Nam cười.
- Lan không phải con người như vậy!

- Em ngu ngốc nên mới tin sai người đánh người khác rồi đánh mình là thật. Cứ từ từ mà suy nghĩ. Hoàng Nam bước ra khỏi biệt thự. Cảm giác khi cô bé bị đánh là sao? Lo lắng, đau xót!

9. – Chương 9

Chương 9: Lời xin lỗi không có giá trị.

Hôm nay, tôi vẫn mặc đồng phục đi học nhưng điểm đến là quán nước gần trường rồi ngồi đó ôn bài. Tôi phải lẩn tránh tất cả, mọi thứ đều quá đau đớn. Những vết thương trên người tôi càng mọc như nấm. Nhưng chạy trời không khỏi nắng, hần bước qua tôi tặng thêm cho tôi ánh mắt buồn man mác. Buồn sao? Haha Không phải hả dạ lắm sao?

Tôi hút nước trong li rồi tiếp tục dán mắt vào quyển vở. A, người bạn bóng đêm của tôi vào quán nước này. Tôi giơ tay ra hiệu bạn ấy, bạn ấy là người thứ 2 đối xử tốt với tôi sau hoàng tử. Cậu ấy là bạn tôi đó, là bạn bè chân chính đó. Tôi cứ ngây ngô cười nhìn bạn ấy. Hữu Thiên đi về bàn tôi ngồi xuống. Tôi tươi cười:

- Chào!

- Chào!- Nói rồi cậu ta nhìn vào những miếng băng keo và vết thương trên mặt tôi, nhú mày.- Ai làm vậy?

Tôi lắc đầu, không nói. Tôi nói thì đã làm gì được. Tôi đã van xin đừng tổn thương đến tôi thì tôi vẫn bị đánh đó sao? Tôi không trả lời thì Thiên cũng đã hiểu ra là 2 nhân vật hôm qua tôi nhắc đến. Về mặt không biểu lộ cảm xúc gì rồi đi vào lớp. Chưa ngồi nóng ghế đã đi. Tiếc thật, thế là không có ai nói chuyện rồi.

Rầm!

- Thanh Tuấn! Ra đây.- Hữu Thiên đập cửa lớp 10a3.

- Gì?- Thanh Tuấn hất cằm.

- À, không có gì.- Cậu ta cười.- Chỉ là muốn hỏi xem Tuyết Lan và cậu như thế nào rồi.

- Tốt, rất... hạnh phúc.- Hần chẳng biết tại sao chữ hạnh phúc khó nói như vậy.

Hữu Thiên cười rồi quay sang hần:

- Tuyết Lan đã không còn là Tuyết Lan, tình cảm đã không còn như xưa. Tôi chỉ mong rằng cậu đừng thay đổi. Còn tôi, tôi thích Minh Trang. Đừng làm tổn hại đến cô ấy. Bằng không! Tôi không tha cho 2 người.

Thanh Tuấn nghe tiếng vỡ những mạch máu li ti trên mặt mình, Thiên đang cảnh cáo hần là không được thích Trang sao? Haha, có gì đâu, hần thích Lan cơ mà nhưng hần cảm thấy hụt hẫng và ghen ở tim. Hần nợ Trang rất nhiều, rất nhiều lời xin lỗi. Nhưng lời xin lỗi không có giá trị. Thà đừng làm chứ đừng làm rồi xin lỗi. Chết tiệt, hần muốn đánh thật mạnh vào chính mình. Thật kinh tởm! Tuyết Lan lẩn hần. Rồi đây khi gặp Trang, hần có đủ dũng cảm để nhận sai. 1 cô gái trong sáng và ngây ngô, nhưng cũng rất hung dữ, dám sống thật.

10. – Chương 10

Chương 10: Mặt trời lại đến.

- Nè, bé cưng! Lại đây anh cho kẹo.- 1 cậu con trai rất đẹp trai đưa cây kẹo ra cho đứa bé gái.

- Em bằng tuổi mà.- Cô bé chu cái môi phụng phịu.

- Ừ, chúng ta đều 5 tuổi.- Thằng bé cười híp mắt.- Chỉ có anh Nam là 6 tuổi thôi.

Đúng lúc đó, có 1 thằng bé khác chạy lại.

- Nè, không được dụ dỗ Lan nhá! Lan là của tôi.

- Lan là của tôi.- Thằng bé kia cũng không nhún nhường cái lại. Cuộc giao tranh giành 1 bé gái cứ âm ỉ.

Tôi tỉnh dậy, mồ hôi đầm đìa, chuyện gì đây? Giấc mơ thật kì lạ quá. Anh Nam, Lan? Tất cả là sao? Thôi, tôi bật dậy, ngồi trước máy tính lướt facebook. Facebook của tôi toàn nam vì tôi là nữ và dám up hình thật của mình. Tôi nhìn lại cái hình mình post hôm mặc đồng phục trường mới. Wow, 200 like và 30 lời chúc mừng trong đó cũng có 10 lời tiếc rẻ do bạn cũ gửi. Chúc mừng? Chia buồn mới đúng! Tôi đang định out thì có inbox.

Thần Chết Bóng Đêm: Hôm nay vào lớp học đi.

Minh Trang: Ai vậy?

Thần Chết Bóng Đêm: Thiên.

Minh Trang: Hả? Mình đâu có nghỉ học.

Thiên biết hôm qua tôi cúp =.=

Thần Chết Bóng Đêm: Ừ, thì chiều tôi xuống lớp tìm.

Thần Chết Bóng Đêm đã offline.

Tôi chưa kịp định thần thì Thiên đã off, đã lỡ nói dối rồi, chiều nay phải học thôi, không thì Thiên tìm không thấy.

Tôi vào lớp. Mọi người hôm nay đặc biệt chú ý đến tôi, ôi trời, nghỉ 1 hôm thì thành super star. Tôi quan sát chỗ mình ngồi, là hấn và Lan đang ngồi. Tôi chọn bàn khác. Tôi biết là hấn nhìn tôi, nhìn thì cứ nhìn. Tùy.

Quả thật, Thiên đã xuống lớp tìm tôi. Tôi đứng lên cười với người bạn duy nhất * Nam là hoàng tử, là anh trai* và đi ra. Thiên nắm tay tôi thì tay còn lại của tôi lại bị... chó đốm nắm lại. Đôi đồng tử hấn nhìn thẳng vào tôi:

- Xin lỗi, thành thật xin lỗi!

Tôi có nghe lầm không? Là hấn xin lỗi! Bỗng dưng tôi lại thấy mình vui, vui lạ lùng. Tôi nghĩ tôi sẽ lại trả thù hấn bằng dòng tư tưởng bị cắt ngang vì trả thù 2 lần đã bị chặn đánh. Hấn có lỗi không thể tha thứ như tôi lại gạt đầu trong vô thức. Hấn cười. Tôi quên bég là đang ở giữa 2 chàng trai. Thiên giằng mạnh tay tôi ra khỏi hấn rồi tôi và Thiên lên sân thượng. Hấn nhìn tôi, tôi mỉm cười cho hấn yên tâm, trời, tôi đang làm gì vậy!

Hấn quay về chỗ hấn ngồi, Tuyết Lan nhìn hấn trách móc. Lúc này, đôi mắt Tuấn vô hồn nhìn người con gái bên cạnh, rất xinh đẹp nhưng cũng rất độc địa. Chẳng biết cô có phải Tuyết Lan không! Hấn đi sang bàn của Trang, ngồi đó. Khóe miệng nhếch lên.

11. – Chương 11

Chương 11: Bắt đầu trận chiến.

Thiên kéo tôi lên sân thượng, gió lồng lộng thổi. Thiên chỉ im lặng làm tôi hơi ngột ngạt. Tôi lên tiếng:

-Thiên kết bạn facebook với mình khi nào ấy nhỉ?

- Tôi hack facebook rồi vào kết bạn.- Thiên cười gian manh.

Trời đất ơi, Thiên của tôi cũng nghĩ ra những chuyện kinh khủng này nữa sao? Mà hack facebook thì quả là rất tài. Tôi im lặng liếc nhìn Thiên. Cậu bạn sở hữu 1 gương mặt mà ai cũng mến nhưng vì nó lạnh quá nên chẳng ai dám gần.

- Tôi đã thông báo với cả trường rồi, ai động đến you thì cũng như động đến tôi!- Mắt Thiên sáng lên.

Tự nhiên tay tôi chủ động chạm đến mặt Thiên. Cậu cảm nhận được luồng điện chạy trong người mình. Cậu không đẩy tay tôi ra nhưng tôi tự buông, chẳng lẽ thấy trai đẹp mà chạm hoài sao? =.=

Trống vào học, tôi về lớp, cậu ngồi dậy và ngủ. Tôi về chỗ và ngạc nhiên thay, hần đang ngồi cùng bàn với tôi và không ngủ, mắt vẫn mở trơ tráo nhìn tôi. Cứ đổi chỗ hoài cũng mệt, tôi ngồi vào. Ôi trời, cái váy của tôi dính kẹo singgum ngay tại trên ghế mà chẳng để ý.

Tôi trợn mắt nhìn hần. Và *bóp* Cái đầu hần đã yên vị trên bàn. Mọi người trong lớp xúm lại nhìn tôi như super hero. Tôi nín bật, tôi nóng vội quá mà quên cả fanclub hùng mạnh của hần. AAAAAAAAAAAAA.

Trái lại với ý nghĩ của tôi là hần sẽ tức điên thì hần cũng có điên mà là cười như điên =.=

Và *bóp* đầu tôi yên vị trên bàn giống hần 10 giây trước. Tôi đau muốn ứa nước mắt. Người gì đầu mà... tôi kinh khủng. Được lắm, giờ có Thiên hậu thuần rồi thì dù mi với con Lan man gì gì đó cũng đừng hòng ăn hiếp ta. Ting, chuẩn bị đi, chuẩn bị đi.

Tức thật, con nhỏ Trang đó có gì hơn mình mà ai cũng muốn giúp đỡ nó. Vì nó mà Tuấn đã 2 lần trách móc mình và lần này còn thề sẽ đoạn tình với mình nếu mình còn động vào nó. Nó quan trọng hơn mình sao? Từ đầu buổi đến giờ Tuấn không thèm đoái hoài đến mình. Mà cứ cười đi, đến khi tao sẽ làm ày cười không nổi.- Dòng suy nghĩ của Lan cứ độc ác hơn từng ngày và từng giờ, ngấm vào da thịt cô ta, cô ta đã chấp nhận làm ... người khác và giờ thì lại bị cướp mất hạnh phúc trong tay con nhỏ đáng ghét kia.

Tôi chạy ra căn tin mua phấn rồi cà nhuộm, muốn đốm đúng không? Lang beng cũng là đốm mà. Ác với tôi thì tôi sẽ ác lại. Tôi không cam tâm làm con rồi đâu. Cà xong xuôi tôi đem vào lớp và *ào* phấn dính be bét trên đầu và mặt hần. Hần dùng tay quệt 2 con mắt để đừng dính phấn nhìn chẳng khác gì gấu trúc nhìn tôi. Tôi nở nụ cười khoe má lúm híp mí. Và hần, đôi mắt khê đảo rồi hần... ồm tôi.

Tôi mắt tôi mở to như người chết không nhắm mắt. Quá đáng, người tình bé bỏng của hần đang nhìn cơ mà. Cô ta mà đồ giận lên đầu tôi thì tôi biến anh thành cái bánh bao nhân thịt chó đốm. Quả thật, Tuyết Lan nhìn tôi bằng cặp mắt căm hận. Tôi đẩy hần ra thì hần lại càng ôm chặt hơn... Hần đưa khuôn mặt đang dính phấn của mình dí sát và má tôi và giờ tôi có 2 cái má trắng phấn.

12. – Chương 12

Chương 12: Nhà vệ sinh có tên biến thái.

Tôi dùng hết sức mạnh đẩy hần ra và tôi đã thắng, hần ngã chổng quèo dưới đất rồi lồm cồm bò dậy. Tôi chạy ủa và nhà vệ sinh rửa mặt. Cái mặt tôi mà bị đốm đen đốm trắng như tóc hần là hơi bị đáng sợ nha. Tóc thì người ta kêu là highlight mà mặt bị lang beng thì người ta bảo ở bẩn, ăn dơ. *Phấn có chất làm lang beng*

Tôi rửa mặt sạch sẽ rồi vào lớp, mặt hần cũng sạch trơn. Hần cũng ở sạch đó chứ!

Tôi để ý nhé, vào tiết Anh của thầy Doremon, hần không ngủ mà ngồi ghi chép bài đầy đủ mới là lạ đấy. Thầy đặc biệt thương tôi do tôi chuyên Anh cơ mà. Ta sẽ tận dụng mọi dấu vết để hạ nhục người.

Tôi mỉm cười quay sang hần, hần đã đi ra khỏi lớp trong 5 phút chuyển tiết. Tôi nắm ngay vở Anh của hần hí hoáy vẽ. Nói gì chứ vẽ người biến dạng thì tôi vẽ rất hay.

Tôi ngồi huých sáo vô tội. Hần nhìn tôi, nhếch mép. Tay tôi lại ngứa, muốn đánh quá cơ. Thầy Doremon có cái túi thần kỳ vào lớp, tôi nghiêm chào kính cẩn. Em xin lỗi thầy nhiều lắm lắm thầy à!

Thầy giảng bài rất hay và say sưa, thầy thường đi vòng quanh lớp vừa đi vừa giảng. Tôi tranh thủ lợi dụng lúc thầy đi ngang bàn tôi và hần và xô vở Anh đã lật sẵn trang vẽ vừa nảy ra.

Thầy cầm quyển vở lên, sắc mặt thầy xanh, đỏ, tím , vàng nhìn đến ngộ. Tôi nín cười, mặt đỏ ngầu. Thầy xem nhân vở rồi ra hiệu hần ra khỏi lớp với thầy. YEAH! Được rồi vui quá ahaha.

Tôi vẽ chân dung của thầy vào vở hần. Tôi đã nói rồi, vẽ biến dạng là tôi vẽ rất hay. Tôi sợ biến dạng nhiều quá thầy không nhận ra nên tôi còn chú thích.=> Thầy dạy Anh văn lớp 10a3.

1 lát sau hần đi vào, mặt ngầu ngầu nhìn tôi. Hần xé trang vở đó đặt ngay trước mặt tôi. Bây giờ, mặt tôi cũng dần dần xanh xanh vàng vàng trắng trắng. Ở đây thêm chút nữa chắc tứ mã phanh thây! Tôi bấm bụng đứng dậy xin đi vệ sinh. Tôi chạy vèo vèo. Hần cũng chạy theo.

Chúa ơi, ngài ở đâu rồi? Dòng sôi lửa bỏng mà sao lại đi ngủ hả? Ừ nhỉ, mình vào nhà vệ sinh nữ cơ mà! Ô hô, được được. Tôi chạy vào ngay nhà vệ sinh nữ nhướn mày nhìn hần đứng bên ngoài. Hần để gì dám vào chứ. Hot boy Thanh Tuấn mà vào đây sao?

Các bạn biết chuyện gì xảy ra tiếp không? Hần xông vào thật. Tôi chỉ kịp trợn mắt đẩy 1 cánh cửa toilet nào đó vào và hét lên:

- TÊN BIẾN THÁI!

Nhà vệ sinh lúc này cứ như tụ tập vào giờ cao điểm. Tụi con gái mắt lớn mắt nhỏ nhìn tôi và hần, 1 trai 1 gái trong 1 cái toilet. Tôi đỏ rần mặt, tại sao không mách thầy cô mà đứng ngắm trai như vậy. AAAAAAAAAAAAA.

-Em làm gì vậy? Lên phòng giám thị cho tôi! Giữa thanh thiên bạch nhật dám vào nhà vệ sinh nữ sao?- Chúa đã nghe lời thỉnh cầu của tôi, thầy giám thị đã đến.

Hần lườm tôi 1 cái rồi đi theo thầy. YEAH! I win, win 2 lần. YEAH! YEAH! Đuổi học hần đi, đuổi học đi YEAH!

Tôi bước vào lớp với tâm trạng cực kỳ thoải mái, chưa vui được lâu đã gặp bầy cọp cái đồng tử đã giãn. Amen! Tôi ung dung vào chỗ thì... *Chát* Tuyết Lan đã ghi 1 cú sút 5 ngón tay lên mặt tôi. Bức xúc nha, ngoài hần bắt nạt tôi giờ lại thêm con nhỏ này. Tôi chẳng buồn nhin và *Chát* tôi tát lại rồi vào chỗ.

- Đừng nghĩ lúc nào tôi cũng nhin cô, 1 lần là quá đủ!- Tôi liếc Tuyết Lan, ai bảo nữ chính là phải hiền?

13. – Ngoại Truyện

Ngoại truyện: Tâm sự người cha + Cảm xúc.

Tuyết Lan ngày ấy 5 tuổi, cả Thiên, cả hần nữa. Chỉ có hoàng tử là 6 tuổi thôi. Do Lan là cô bé duy nhất nên rất được 3 chàng trai cưng nựng. Cô bé có cái miệng chu chu đáng yêu, cái má lúm đồng tiền.

Thiên, Nam, Tuấn có chung 1 đặc điểm là rất đẹp trai. 3 chàng hotboy cùng học chung 1 trường! Và cùng có chung sở thích là 1 cô gái.

Vào 1 đêm trời mưa, máu, nước hổi hả. 1 chiếc taxi đâm sầm vào 1 cô bé mặc váy hồng. Trán cô máu đã chảy thành dòng đỏ thẫm. Người tài xế hoang mang, đưa thiên thần bé nhỏ này vào trong xe và đưa đến bệnh viện. Cô bé đã được cứu, đã qua cơn nguy kịch nhưng đôi mắt có chút vô hồn không biết mình là ai. Người tài xế chạy đi hỏi tin tức thì biết bé gái đó là con của 1 tập đoàn lớn, nếu dắc tội, e rằng... và ông đã dẫu đi chuyện đó.

Chẳng cần biết họ điều tra lùng sục ra sao, ông bấm bụng thay đổi tất cả mọi thứ, từ tên đến chỗ ở cho cô bé. Cô bé rất dễ thương, học rất giỏi và yêu thương... ba nó. Con bé cứ như vậy lớn dần cho đến khi 16t, sóng gió bắt đầu lớn dần. Ông hay tin là tập đoàn đã chuyển qua Mỹ và nghe đâu, đã có Tuyết Lan thứ 2!

Ông chuyển trường theo ý muốn con gái mình. Ông hoàn toàn không có vợ, ông đã nói là mẹ nó mất sớm. Con bé chẳng có ký ức gì nên ngoan ngoãn nghe theo. Ông cũng rất mừng khi nghe con gái nói là đã hòa nhập được. Nhưng nó dối ông, hôm bữa ông thấy nó ngồi khóc rồi ngủ luôn, ông đã đắp chăn xem kỹ những vết thương của nó. Lòng ông cũng quặng thắt, nếu lúc đó không lo cho riêng mình thì giờ đây ông đâu phải dằn vặt vì không lo đến nơi đến chốn cho con gái mình.

Từ trước đến nay, hần chẳng cho ai ngồi cùng bàn từ lúc Tuyết Lan sang Mỹ. Năm nay lại là năm đầu tiên. Khi bước vào lớp, hần nhìn nhỏ con gái đang ngủ đột nhiên cảm thấy thân quen. Hần ngồi quan sát 1 lúc

lâu thì giờ tay kí vào đầu nhỏ ngổ ngổ này 1 cái. Ai ngờ, nhỏ này dữ thật! Vừa dữ... Vừa mù thông tin, chẳng biết hấn là ai! Highlight thì nhỏ bảo là chó đốm...

Hấn đã rất giận dữ khi nhỏ lấy khuôn mặt trời phú của mình ra làm trò đùa cho cả lớp, nhưng còn giận hơn khi nhìn nhỏ bị đánh cuộc bộ trong đôi chân trần về nhà. Tại sao hấn không phải là người cứu nhỏ? Người cứu nhỏ lại là anh hấn! Hấn sẽ xử đẹp những ai bỏ ngoài tai quy định của hấn.

Hấn đã nghe được tin tức của Tuyết Lan, cô ấy sang Mỹ đã phải chịu khổ do bị bắt cóc tổng tiền. Chuyện này rất bình thường, có lẽ hấn cũng sẽ bị không chừng! Hấn muốn bù đắp cho cô. Nghe đâu, cô sẽ trở về và không ngờ, cô đã trở về ngay tại giờ học và còn ghét cay ghét đắng nhỏ mới vào lớp.

Hấn không làm trái ý cô dù chỉ 1 điều nhỏ nhất nhưng trong lòng lại dấy lên bao tội lỗi. Cô độc mồm, độc địa trong cách cư xử với nhỏ. Hôm đó, nhỏ bị đánh muốn chết lên chết xuống, hấn xót lắm nhưng tâm can mách bảo là phải tin Lan! Hấn chỉ muốn đâm vào mặt mình khi nhìn con nhỏ khóc rồi đi xiêu vẹo về nhà. 1 lần nữa, hấn đến sau, anh hấn. Và không ngờ, còn đến sau cả Thiên!

Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện! Cảm ơn KING DEMO, mình reply không được nên sẽ cảm ơn bằng vào chap! Mình tên là Trang, mình lần đầu viết truyện dài ^^ Mình dự định là sẽ viết dài ơ là dài và sẽ đang xen cảm xúc vui buồn giống như lời tác giả! Các bạn hãy ment cảm nhận nhé! Tuần này mình phải học nữa nên chap sẽ ra lâu hơn, giờ chỉ có chap 12 thôi!

14. – Chương 13

Chương 13: Làm thêm.

Haha, đúng là hả hê quá! Vừa chơi hấn được 1 vỏ chưa thấy tắm hơi thì lại tát nhỏ bạn gái hấn 1 cái- dù mình cũng bị nó tát. All of cặp mắt của những con người trong lớp nhìn tôi như thú lạ. Còn Lan thì trợn mắt đứng chết trân. Hôm nay, tâm trạng tôi cực kỳ hưng phấn ra về và không ai chặn đường! Do Thiên sao?

Baba mình thì tuổi cũng cao rồi, lái taxi thì cũng chẳng có bao nhiêu tiền. Mình cần phải kiếm việc làm thêm thôi! Các bạn đừng nghĩ là không đủ sống nhé! Baba đã dành dụm mua cho tôi 1 cái điện thoại và máy vi tính còn gì! Chỉ có điều tiền mạng hàng tháng thì phải chắt chiu hơn! Tôi ngồi xem báo mục tìm việc làm. Trời đất, việc gì mà lương thấp lè tè, làm việc cả ngày như thế. Đang đắn đo suy nghĩ thì tôi bắt gặp... Nam. My prince, hôm ấy chưa kịp nói cảm ơn, hôm nay nói bù mới được!

- Cảm ơn anh vì chuyện hôm ấy!- Tôi chặn đường Nam lại rồi cười hì hì.

- Không có gì đâu.- Nam cười lại, tim tôi đập loạn xạ ngẫu trong lồng ngực.-Em đang tìm việc làm?-Nam chỉ vào trang báo tôi đang xem.

Tôi gãi đầu rồi gật gật.

- Thế có chưa?

Tôi gãi đầu rồi lắc lắc *như con thiếu năng ấy nhỉ?*

- Vậy anh có việc cho em làm này! Anh có 1 đứa em trai 7 tuổi, em có thể đến trông nó vào buổi sáng, buổi chiều lại có thể đi học. 1 tháng lương là 5 triệu.

Hả? 5 triệu mà chỉ trông có nửa ngày thôi sao? Mắt tôi sáng quắc lên. Tôi gập đầu mạnh, nhún nhún nhảy nhảy mừng khôn tả được!

- Mai là ngày đầu nhé! Nhớ đừng đến trễ, 7h30 em theo địa chỉ này rồi gặp anh.

Tôi cười như đười ươi nhập, vui quá, có thể giúp đỡ baba, công việc lại nhẹ nhàng. My prince đúng là quá tốt. I Like You So Much. Tôi hôn 1 cái rõ kêu vào tờ bưu thiếp rồi tung tăng vừa đi vừa hát đến nhà.

Tôi không nói cho baba nghe, nếu baba biết nhất định chẳng ỉnh làm đâu. 7h sáng tôi rón rén đi ra cửa chỉ ghi lại lá thư trên bàn cho baba là con đi học nhóm. Xin lỗi baba, con đã nói dối.

Tôi lần theo địa chỉ Nam đưa, trời đất, đó là cái biệt thự. Oaoa, lần đầu tiên tôi thấy nhà đẹp như vậy đó. Tôi bước tới nhấn chuông, người ra mở cửa là... là... Tuấn! Mới sáng đã gặp oan gia, hôm nay xui xẻo cả ngày. Hắn hơi khựng lại nhìn tôi, nhếch mép ra mở cửa.

-Tôi có hẹn với anh Nam!- Tôi nói với hắn, hắn đang đứng chặn cửa 1 cách rất hách dịch.

Hắn né ra cho tôi đi rồi cũng đi vào theo tôi. Sao tôi có thể quên là hắn ở cùng Nam nhỉ?

Khung cảnh tôi nhìn thấy bây giờ là trên chiếc ghế sofa có 1 cậu bé 7 tuổi, khoanh tay trước ngực nhũn mỳ, mím chặt đôi môi đỏ mọng như cherry. Cậu bé có đôi mắt màu đen sậm *cái này giống Nam với hắn khỏi bàn*, da trắng như sữa. Tóm lại là little Angel. Chắc hẳn, thằng bé sẽ đáng yêu giống như anh nó là Nam vậy! Tôi nhanh nhẩu chạy lại đưa tay ra làm quen thiên thần bé nhỏ thì *chất* thằng bé đánh tay tôi ra. Tôi ứa nước mắt, còn bé mà sau lưng dữ quá vậy, đánh còn đau hơn cả baba. T^T

- Cô là người anh Nam nói sẽ trông tôi chứ gì? Được, theo tôi lên phòng, không được ra khỏi phòng nếu không có lệnh của tôi.- Thằng bé chỉ tay vào tôi, khuôn mặt vẫn vậy.

Chúa ơi, thiên thần bé nhỏ đây sao? À quên, tên nhóc này cũng là em của tên Tuấn chó đốm ấy, giống cái tính y như đực ấy. Chưa kịp định thần thì thằng nhóc đã lôi tôi lên phòng nó, tôi quay sang hắn đưa ánh mắt cầu khẩn, hắn chỉ nhún vai rồi nhếch mép.

15. – Chương 14

Chương 14: Little Devil.

Tôi ngồi trên giường nhìn thằng bé. Thằng bé lại ngồi vào máy ... lướt web. Đứa bé 7 tuổi đây sao? Tôi không tin, không tin.

- Nhóc 7 tuổi?- Tôi hỏi để xác minh sự việc.

- Ừ, thì sao?- Thằng nhóc trả lời chẳng thèm nhìn tôi.

- I don't believe it.

- Không tin thì kệ cô chứ.- Thằng nhóc hiểu cả tiếng Anh, mô phật. Vừa chúa vừa phật thế mà chẳng ông nào nghe.

- Thế giờ chị phải làm gì?- Tôi đá đá chân.

- Không làm gì cả, ngồi đấy.

Ngồi thì ngồi, không làm thì tôi ngồi. Tôi ngồi ngắm nhìn xung quanh. Căn phòng này rất đẹp, có đầy đủ màu sắc, còn rộng nữa, chắc gấp 3 phòng tôi. Nhìn hoài cũng chán. Tôi ngược lên xem thằng bé đang làm gì. Các bạn biết thằng nhóc đang làm gì không? Nó đang vào fanpage của nó trên facebook.

Tôi ngẩng đầu nhìn, cái fanpage cả ngàn lượt like chứ ít gì, có thể hơn cả các nhóm Kpop ấy chứ. Thằng nhóc quay tôi:

-Nhiều chuyện!

-Này, tôi chẳng có gì làm nên xem thôi mà.

-Thì ra cô cũng là fan của tôi, nhưng xin lỗi, tôi không thích gái già.

Hả? Gái già? Tôi chỉ mới 16t thôi, thằng nhóc 7 tuổi chưa thay răng sữa mà dám nói mình như vậy. 2 anh em nhà các người rất biết cách chọc người khác nổi nóng.

-Thôi, tôi chẳng thích thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch đâu.- Tôi hất tóc.

Thằng nhóc quang sang lườm tôi. Haha, dám chê ta là sao? No No No là do người quá trẻ thôi.

- Nè, nhìn gì? Định cắn ta sao?

Tôi đang cười híp mắt không biết trời trăng mây nước gì thằng nhóc... cắn thật. Tôi nhìn những dấu răng sữa trên tay tôi mà khóc không ra tiếng. Lúc đầu, ta cứ tưởng mi là Little Angle, dễ gần đáng yêu như Nam, ai ngờ người độc mồm, ác miệng, ham cắn dạy như Tuấn anh ba của người, Little Devil. Được lắm, thằng nhóc này.

- Đây, sao lại cắn ta chứ?-Tôi xoắn tay áo.

- Cô thách.-Thằng nhóc chẳng buồn nhìn tôi.

- Ta thách lúc nào hả?- Tôi túm cổ áo thằng nhóc quăng lên giường.

Thằng nhóc nhìn tôi rồi nhìn... ngực tôi. Trời đất. Nó lại nhìn vào thân hình nó.

- Tôi nhớ truyện học sinh cá biệt là 12+ mà. Cô đừng có hấp tấp vậy nha. Tôi chỉ mới có 6+ thôi đấy. Hơn nữa, nhìn cô, chẳng có tí hứng thú.

Thằng nhóc này có phải là 7 tuổi không Chúa? Lặp lại lần nữa, Thằng nhóc này có phải là 7 tuổi không Chúa?, Lặp lại lần 4, Thằng nhóc này có phải là 7 tuổi không Chúa?

- Nè nè, nghĩ sao tôi lại có thú tính với người hả? *Thằng em* của người chẳng bằng ngón cái của ta mà bày đặt sau. Ta nói người nghe cho rõ, truyện của ta là trong sáng 12+ chứ chẳng có cảnh 18+, nhất là với người, đừng có mơ. Đồ con nít quỷ!

Thằng nhóc cười ha hả để lộ 4 cái răng sữa vừa cắn tôi lúc nãy. Thằng nhóc này mà nude toàn thân, tôi cũng chẳng buồn hứng thú. Cái này, chắc chắn là do tên Thanh Tuấn dạy rồi.

- Nhưng dạo này tụi 12+ mau lớn lắm đó, cô em!- Thằng nhóc nhìn tôi liếm môi.

Nhắc lại lần 5, Thằng nhóc này có phải là 7 tuổi không Chúa? Tôi đánh 1 phát vào mông nó thật đau. Thằng nhóc nhăn mặt lại, xoa xoa mông.

- Tôi nhớ màn dạo đầu đầu phải đét vào mông?- Thằng nhóc nhú mày.

Nhắc lại lần 6, Thằng nhóc này có phải là 7 tuổi không Chúa? Tôi thề là tôi sắp phát điên vì nó. Nó mà 14t là tôi cắt cho nó đừng hại gái nhà lành.

16. – Chương 15

Chương 15: Là đàn ông, không được hôn vật sở hữu của người khác.

Chật vật với thằng khỉ này hoài cũng mệt, sáng sớm đã gặp oan gia, giờ thì phải trông con khỉ, mà con khỉ này rất thích ở trong phòng, rất ít ra ngoài nên cũng yên tâm. Tôi nằm ngủ trên giường nhóc.

.....

Thằng nhóc bò lại gần Trang. Nó vuốt vuốt cái mũi, xong lại vuốt vuốt cái mái xéo của nhỏ. Thằng nhỏ cười khi khi. Quả thật, gia đình này chẳng ai háo sắc như nó. Nó chu chu miệng hôn vào má Trang, may là thằng nhóc chỉ biết có hôn, chuyện ban nãy là do nó nghe mấy *máy bay bà già* trên fanpage của nó kể. Như chưa đủ liều, nó muốn hôn vào môi Trang. Đúng lúc đó, Nam đẩy cửa đi vào. Anh kéo áo thằng em đang vùng vẫy ra khỏi Trang.

- Là đàn ông, không được hôn vật sở hữu của người khác.- Hoàng tử xoa xoa đầu của thằng nhóc.

- Đây, hãy chiến đấu như những người đàn ông chân chính đi, ta và người xem ai sẽ có được trái tim con...g, à, con cóc ghẻ này.

Nam cười ha hả, chẳng biết thằng em mình có gan lớn đến như vậy, mà tiêu chí thằng bé đặt ra lại là Minh Trang. Nhỏ vẫn say sưa ngủ. Nam nắm áo thằng nhóc lôi ra khỏi phòng. Thằng nhóc từ trên tay Nam phóng xuống đánh vào lưng anh 1 cái chát.

- Đây, người thật bỉ ổi khi chia cắt ta với Juliet!- Thằng nhóc lại đóng tuồng.

- Là người chen vào mới phải, nếu người còn giở trò, ta sẽ cho Juliet trông nom ta chứ chẳng phải trông người đâu.- Nam cù vào bụng thằng bé làm nó cười sằng sặc.

- Người thật quá biết cách hăm dọa, ta thua người bàn này không có nghĩa là sẽ nhường công chúa cóc ghẻ cho người. Hãy chờ đó, nhất định ta sẽ hôn và hóa giải lời nguyện cho nàng.

Nam cốc đầu thằng em 1 cái. Quả thật, hôm nay anh giao trứng cho ác rồi, thằng em anh, rất có bản lĩnh.

- Anh mà thấy em hôn không xin phép 1 lần nữa là tuyệt đối tránh xa Trang ra.

- Xin phép ai? Cô ấy á? Đâu có cho, xin làm mẹ gì.- Thằng bé phụng phịu.

- Phải hỏi ý anh, nhớ nhé Nhất Trung!- Anh nhắc bóng thằng nhóc rồi cho vào phòng nó. Anh phải ngồi đây canh chừng thôi, thằng bé này mà ra tay giở trò thì anh sẽ ứng cứu.

Tuấn đứng ở góc tường, chứng kiến tất cả. Cô gái đó quả thật rất quá đáng, dám mê hoặc anh hấn rồi đến cả em hấn. Và hôm qua, hấn còn nghe Thiên nói là thích cô nữa chứ. Tuấn nhìn vào khoảng không trên trần nhà. Hấn nhất định không thể thích cô, vì cô chính là cái bẫy, sa vào rồi thì sẽ không thoát ra được. Hấn quay người đi về phòng.

1 lúc nữa Lan sẽ đến nhà, nếu Lan gặp cô ấy thì sao? Đầu hấn bỗng nhiên rối loạn. Lan sẽ đau hay Trang lại chịu bị đánh? Hấn thật sự ghét lựa chọn vào lúc này dù hấn biết, người hấn yêu là Lan...

17. – Chương 16

Chương 16: Ai bảo anh tôi cam tâm bị đánh?

Tôi tỉnh giấc, trông trẻ gì chứ! Chắc bị cho nghỉ việc sớm! Tôi vẫn còn mơ mơ ngủ ngủ thì gặp ánh mắt hoàng tử nhìn tôi, tôi mở to mắt. Chỉnh lại đầu tóc, cười gượng gạo:

- Ấy, xin lỗi anh, em ngủ quên.

- Xin lỗi gì chứ! Anh còn nghĩ thằng nhóc chuốt thuốc mê em cơ.

- Anh cứ nói quá, thật ra thằng nhóc rất ngoan.-Tôi cười méo xệch, ngoan cái đầu nó ấy. Đầu óc của nó chất xám nhiều quá nên chỉ nghĩ đến tình tính tang, tang tính tình của con trai con gái, Trang này phải dạy nó mới được.

Anh cũng cười. Tôi cảm thấy mình hơi vô duyên với vô tâm thì phải. Chẳng hỏi tên tuổi danh tính ai, giờ các bạn hỏi baba thân yêu tôi tên gì tôi sẽ tròn xoe mắt đáp là Baba.=.=

Thằng nhóc đẩy cửa phòng vào, mang theo li nước cam, nó liếc hoàng tử của tôi 1 cái sắc nhọn. Gì nữa? Liếc hoàng tử sao? Đáng ghét! Nhưng thằng bé lại đưa li nước cam cho tôi rồi thỏ thẻ gì đó vào tai Hoàng Nam làm anh cười ha ha.Tôi hỏi với theo:

- Nhóc tên gì thế?

Thằng nhóc đứng ngoài cửa, 1 tay để lên đầu kiểu Micheal Jakson:

- Chỉ cần nhớ, tên anh là Nhất Trung.

Tôi đang uống nước cam thì phun cái vèo. Thằng nhóc này, đúng là quái gỡ, nhiều chiêu trò. Mất mặt quá, hoàng tử của tôi đang ở ngay tại phòng mà làm ta sặc nước cam là sao?

Nhưng may quá, anh vỗ vỗ vào lưng tôi rồi đưa cái khăn. Tôi ngược lên nhìn chàng trai dịu dàng trước mặt, hạnh phúc đến muốn khóc.

Tôi cùng anh bước ra vườn, ở phòng hoài cũng ngột ngạt. Chẳng biết thằng nhóc Trung trốn đâu mất tiêu. Thôi kệ, nhà nó cơ mà. Đúng lúc đó, tôi gặp ngay cảnh không muốn gặp là đôi dâm phụ dâm phụ ôm ôm ấp ấp. Đột nhiên, tôi thấy tức giận, máu nóng phùng phùng lên mặt. Chắc là do cái tát hôm trước. Tuyệt Lan liếc tôi, tôi liếc lại. Con nhỏ đồng đánh đó quay sang hấn:

- Hôm đó, cô ấy dụ anh vào nhà vệ sinh nữ, làm mất thanh danh của anh, còn phải làm tờ tường trình. Cô ta còn tát em nữa, tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Tôi nhún vai khinh thường, rồi nắm tay hoàng tử đi ngang, mắt hấn hấn những vệt đỏ. Tại sao? Do cô bạn gái bé bỏng chắc. Hấn giằng tay tôi khỏi tay hoàng tử, gì vậy? Cứ như 1 con trâu đực đang ghen ấy. Hấn cố kiềm nén cảm xúc:

- Sao cô dám tát Lan?

- Tự vệ.- Tôi khoanh tay đứng đưng.- Cô ta tát tôi trước.

Nói đến đây, hấn ngẩng đầu nhìn tôi:

- Chẳng phải cô sẽ nhịn và cho qua sao?

- Ai bảo anh tôi cam tâm bị đánh?

Tuyết Lan này giờ nghe tôi đòi co thì cô ả nóng máu, chạy lại vung tay lên. Tôi chụp tay lại và tiện chân đạp qua 1 bên. Hấn bối rối nhìn tôi, không phản kháng như những lần trước. Tôi cũng ngạc nhiên rồi thoáng cảm thấy vui vui. Hấn nói:

- Cô... cô xin lỗi Lan đi.

- Tôi tự vệ là sai? - Tôi hất cằm.

- Đây, các người làm gì công chúa cóc ghẻ của tôi vậy hả? Bà cô này, chẳng biết tại sao càng ngày càng hung dữ thế này? Muốn cưới anh tôi sao? Bước qua xác tôi đi. Cô mà còn động vào con cóc này nữa thì không xong với tôi đâu.- Nhất Trung từ đâu chạy ra tuôn 1 tràng, thật sự, tôi cảm kích thương thằng nhóc này chết mất.

Tôi hôn 1 cái rồ kêu vào má thằng bé. Thằng bé chẳng cảm kích đẩy tôi ra, đưa chiếc khăn trắng lên lau mặt xong đưa cho tôi.

- Lau sạch miệng rồi hãy hôn, lúc này sắc nước cam đấy!

Tôi trợn mắt, chẳng lẽ tôi lại để mặt mày lấm lem đi ra vườn với hoàng tử mà lau với chả không lau. Thằng nhóc kéo người tôi xuống rồi lau lau mặt cho tôi.

- Giờ mình làm lại! - Thằng nhóc nhắm mắt chu môi.

- ĐẾP! - Tôi đẩy mặt thằng nhóc gian ác này qua chỗ khác.

Sắc mặt Tuyết Lan thay đổi theo giây, tôi nhìn hoàng tử, anh đang che miệng cười. Còn hấn trơ trơ đứng đó chết trân, thằng nhóc đó thì ôm chân tôi cứng ngắc.

18. – Chương 17

Chương 17:

Tôi cười với mọi người đang ở tại hiện trường:

- Thôi, 11h30 rồi, em về nhé Hoàng T...Nam =.=*xíu là nói nhầm* Tạm biệt nhóc, tôi cúi xuống hôn lên tóc nó.- Tạm biệt.- Tôi nhếch mép nhìn hấn với người tình bé nhỏ.

Thằng nhóc Trung hô to:- Tạm biệt em yêu, mai lại đến nhé! Anh Hai, thấy chưa? Cô ấy chủ động hôn em 2 cái rồi đấy! Có hôn anh không nào? Muhahahaha.

Nam chỉ lắc đầu, muốn đưa tôi về nhưng tôi từ chối.

Tôi đi xe buýt về nhà, đi xe buýt cũng là 30 phút rồi, chẳng biết baba làm gì mà lại ở nhà xa thế, đi mỗi cả chân. Tách biệt với cả thế giới phồn hoa, nó chỉ thôn xóm nhỏ thôi.

Tôi nhanh chân tắm rồi chuẩn bị cơm trưa, ba tôi làm cả ngày mà không có cơm ăn thì tội lắm, buổi chiều baba thường mua đồ ăn bên ngoài vì giờ đó baba thường tan ca hết giờ làm, trưa thì do tôi nấu.

Tôi nghe tiếng ba về thì chạy ào ra ôm lấy ông. Hôn 1 cái vào má:

- Baba ơi, nếu 1 tháng có kiếm được 5 triệu thì tốt quá phải không?
- Tiền đâu mà kiếm, cái con nhóc này, 1 tháng ba mày làm tài xế chỉ có 3 triệu nếu huê hồng thôi.
- Con cũng muốn giấu baba nhưng con đã nhận là trông chừng đứa trẻ giúp anh bạn con biết trong trường, thằng bé cũng lớn nên con chỉ ngồi đó nhìn thôi.- Tôi lay lay vai baba. Baba mỉm cười trước con gái mình năn nỉ thì phải!
- Gia đình đó giàu có con nhỉ? Mà ai vậy?
- Là Đình Gia đó ba!- Tôi cười híp mắt.

Nói đến đây, sắc mặt baba trắng bệch. Có chuyện gì vậy? Chẳng phải lúc này baba sắp cho hay sao?

- Không, con còn nhỏ! Làm gì mà làm, Ba cấm, không được lại gia đình đó nghe chưa! Gia đình người ta giàu có, mất mát gì đổ lỗi cho con thì sao?
- Baba việc nhẹ nhàng mà, nếu con trong sạch thì ai đổ oan cho con được.
- Ba nói không là không!- Baba đi đến nhà bếp. Tôi lèo đèo theo sau.
- Con đã hứa với họ làm 1 tháng rồi, sáng con vừa đi làm đó ạ! Hết tháng con sẽ nghỉ.

Baba tôi dăm chiêu, thoát ra nét buồn. Ông ôn tồn nói:

- Cha chỉ lo cho con thôi! Nếu 1 ngày con xa cha rồi làm người giàu sang, con có cam chịu không?- Baba tôi nói đến đây thì giọng run run.
- Baba nói gì vậy? Làm thêm thì có giàu có gì đâu?- Tôi lè lưỡi, trêu baba rồi cười hì hì, baba tôi đúng là già rồi, gì mà giàu chứ!- Con chỉ làm 1 tháng thôi, nhất định sẽ xin nghỉ nếu hết tháng.

Baba tôi nhìn tôi, định nói gì đó nhưng ông ngưng, rồi gật đầu nhẹ. HURA! Thích quá, vậy là bây giờ không cần giấu diếm Baba nữa, làm xong tháng này, nếu ổn, mình sẽ xin baba làm luôn. Đến lúc baba an dưỡng tuổi già rồi baba ơi!

19. – Chương 18

Chương 18: Đôi bạn học tập.

Tôi hăng hái đến trường. Hôm nay là thứ 7, có sinh hoạt chủ nhiệm. Tôi sẽ được gặp cô giáo Thảo * tên cô ấy thôi*. Cô sẽ huyền thuyên nào là đôi bạn cùng tiến, tiền học phí blah blah... Nghe mà điên cái đầu. CÔ bước lên bục giảng, đẩy gọng kính:

- Các em, ngồi!- Giọng cô lạnh tanh ngang phè phè.

Cô là 1 trong những giáo viên khó nhất trường cơ, chuyện hấn vào nhà vệ sinh nữ hôm bữa tôi nghe nói là truyền đến tai cô, cô rất tức giận. Hấn là kẻ đầu tiên biến thái, nóng vội, dễ xồm như thế. CÔ phạt hấn 1 tháng lau chùi nhà vệ sinh nhưng các bạn biết đó! Hấn là công tử bột, hấn giao toàn bộ việc cho bất cứ nam sinh nào đi vào... nhà vệ sinh, làm không đàng hoàng thì biết tay hấn. Đúng là... cho dù phạt hấn cũng không được. Từ ngày ấy, hấn và cô người tình bé nhỏ xa cách lòng thì phải, ít ôm ấp âu yếm hơn, khô con mắt, hấn ngồi cạnh tôi kia mà. Nãy giờ lan man quá, trở lại buổi sinh hoạt thôi ==

Cô đứng trên bục giảng, liếc nhìn từng khuôn mặt cúi gầm không dám ngược lên nhìn khuôn mặt sắc lạnh của cô. *Ầm* Cô vỗ bàn. Mô phạt, tôi mà bị bệnh tim chắc chết sớm quá!

- Các em làm sao mà tháng này điểm số thấp quá vậy? Lớp mình vừa có học sinh giỏi chuyển vào mà!. Cậu bạn lớp trưởng kính cận, ốm yếu, thư sinh lồm cồm đứng dậy:
- Dạ thưa cô, là... dạ...!!- Tội nghiệp, áp úng mãi chẳng thành lời. Đôi mày cô chau lại:

- Không có thì, tại, do, bởi gì hết! Là do các em lơ là. Từ giờ, lớp mình sẽ triển khai kế hoạch đôi bạn học tập. Các bạn học sinh giỏi sẽ giúp các bạn yếu. Sau 1 tháng, nếu không có tiến triển, chuẩn bị nhận hậu quả đi.

Ôi trời, lại còn gia hạn nữa đây! Nhưng trong lớp này, có ai là bạn tôi đâu mà cứu với chả vớt. Cả lớp, đứa này kèm đứa kia, chỉ có tôi im lặng. CỒ hỏi:

- Trang, em kèm ai?

- Dạ, em không biết ạ!- Tôi gãi đầu. Đột nhiên, hần đứng dậy:

- Em ạ! Em và bạn ấy cùng bàn, học tập cũng dễ hơn!

Trời đất, khuôn mặt cô thay đổi 360 độ. Mắt long lanh nước như thể: Em đã biết suy nghĩ rồi, em đã biết quan tâm việc học rồi. Tôi đứng hình, miệng há hốc. Những sinh vật vo ve bay vèo vèo sẽ có chỗ ở lí tưởng là cái miệng đang há hốc ra của tôi. Tôi quay sang hần, hần nhếch mép. Tôi lấy lại được bình tĩnh:

- Thưa cô, em không đồng ý!

- Tại sao? - Cô nhướn mày.

- Dạ... thưa...!- Lúc này nói nhanh qua, chẳng kịp nghĩ ra lí do. A, còn người tình bé nhỏ của hần cơ mà!

- Nhà em và bạn ấy khá xa, nên cô hãy để Tuyết Lan kèm bạn ấy ạ!

- Tuyết Lan học lực... trung bình.- Hần nhàn nhã nói nhưng thanh âm 2 chữ cuối có phần vấp.

- Thôi, không nhưng nhĩ nữa, Trang kèm Thanh Tuấn!

Tôi mếu máo không thành tiếng. Đúng là dã man, quá dã man. Tôi liếc nhìn phản ứng của hần, hần đang cười, cười rất tươi. Tự nhiên, tôi thấy hần cười đẹp, tại sao hần chỉ nhếch mép nhĩ? Aizzz, đầu óc tôi bị gì thế này! Tôi quên mất, con ả rần độc. Tôi he hé mắt nhìn cô ta. CỒ ta đang mím chặt môi, cây bút bi bị cô ta bóp đến cong vẹo, Tôi tưởng tượng, cây bút ấy là cổ tôi thì sao nhĩ????!!!

20. – Chương 19

Chương 19: Quá khứ, chỉ là quá khứ...

Haizz, thật đáng buồn! Ban ngày vừa trông trẻ, vừa trông cả việc học hành của hần, mặt tôi chảy dài ra như cái bánh thiêu. Đã thế, còn bị tên lớp trưởng nhờ vả đem đàn ghi ta vào phòng nhạc. Đàn ghi ta này ở đâu ra vậy? Tên đó thư sinh vậy mà... chắc là trộm để tỏ tình với cô em nào đấy! Giờ này chẳng còn ai nữa hết, phòng trống trơn và tối đen. Nếu bây giờ có 1 con ma và 1 tên cướp nhảy ra cùng 1 lúc thì tôi sẽ ôm chân tên cướp hôn kịch liệt!!!=. = Từ nhỏ, tôi đã sợ 3 thứ là: máu, mưa và bóng tối. Chẳng biết vì sao nữa! Baba nói là tôi nghịch nên bị tai nạn, sợ đến giờ. Ai mà chẳng sợ cái gì đó, thế nên, chuyện đó rất bình thường. Mà lạ 1 chỗ là tại sao, ba tôi và tôi chẳng có họ hàng. Vừa đi tôi vừa mon men vào dòng ký ức trống rỗng của mình...

Tôi đẩy cửa phòng nhạc rồi để cây ghi ta bên cạnh chiếc Piano đã bỏ, tôi phải thoát khỏi chỗ này càng sớm càng tốt. Nhưng KHÔNG, cánh cửa đã đóng lại. Tôi chạy lại nắm cửa vặn, cánh cửa đã bị khóa. Tôi đập ầm ầm vào cái cửa vô tri và hét to cầu xin cứu giúp, chẳng ai lên tiếng. Chuyện này là do Tuyết Lan hay 1 trong số các con cọp ở trường làm là cái chắc. Thiên và hần đã bảo là không cho động đến tôi mà. Tôi ngồi thụp xuống, ở đây... Rất tối! Giờ này thì còn ai ở đây nữa, điện thoại tôi cũng hết pin rồi. Tôi hận... tôi ghét những ai làm tôi đau... Và giờ, tôi rất sợ. My prince, Thiên, Thanh Tuấn... Làm ơn... Ai đó cứu tôi ra khỏi đây đi.

Tôi loay hoay mãi, chẳng còn cách nào. Tuyết đường rồi! Tôi muốn ngủ, ít ra mắt tôi sẽ chẳng thấy bóng tối bao trùm nơi đây....

.....

Hắn đi tìm nhỏ, vừa định chọc ghẹo nhỏ chuyện lúc nãy thì chẳng thấy đâu. Chẳng lẽ nhỏ về rồi sao? Đâu mà nhanh vậy chứ! Hắn chạy đi hỏi bảo vệ. Nhỏ vẫn chưa ra, thế là hắn đâm ra lo lo. Hắn chạy đi tìm Hoàng Nam, mỗi giờ ra về anh thường đi kiểm tra các phòng học. Gặp Nam, hắn vẫy vẫy tay:

- Anh Nam, lúc nãy có gặp nhỏ lùn có không?

Nam quay sang nhìn hắn ngạc nhiên:

- Chẳng phải chung lớp với em sao? Anh không thấy!- Nam cau mày.

Đúng lúc đó, anh bạn lớp trưởng kính cận đi ngang qua nghe được đoạn đối thoại thì run lấy bầy, chính cậu ta là người gặp Trang cuối cùng. Không phải Lan nói lúc nãy chỉ đùa giỡn chút xíu thôi sao! Chẳng lẽ Trang bị nhốt trong đó? Nếu học sinh mới mà có bề gì thì tính sao? Cậu sẽ là đồng phạm. Nhưng với lời cảnh cáo của Tuyết Lan và cả lời của Thiên và Tuấn, làm sao cậu dám nói ra? Đang đắn đo thì hắn xuất hiện trước mặt cậu:

- Này, có gặp nhỏ Trang ở đâu không?- Hắn vỗ vai cậu.

Sắc mặt cậu lúc này chuyển sang tái nhợt, miệng lắp bắp:

- H...a Hả? Kh...ông... th...ấ...y!

Hắn cau mày, không gặp thì thôi sao lại hốt hoảng đến vậy? Chấn chấn là có chuyện gì xảy ra rồi:

- Chết tiệt, nói ngay, nhỏ đó đang ở đâu?- Tay hắn túm chặt lấy cổ áo chàng kính cận, 1 tay giơ cao lăm lăm chực đánh.

- Tôi không biết!-Đôi mắt cậu bạn vô hồn, cái đầu lắc lắc trong vô thức, mồ hôi túa ra như tắm. Hắn nóng máu:

- Có nói không?- Mắt hắn hằn lên tia chết chóc.

- Là Tuyết Lan, cô ấy bảo tôi đưa cây đàn cho Trang đi cất, cô ta sẽ cho nhỏ đó bài học. Còn sự việc còn lại, tôi không biết. Chắc là đang ở trên phòng nhạc.

Khốn khiếp, hắn buông cậu ra, chạy lên phòng nhạc, lúc này, Tuyết Lan vừa đi xuống. Hắn cứ nghĩ là tên đó nói dối, Lan không phải. Tại sao, tại sao lại để hắn gặp Lan lúc này. Thấy hắn, cô ả nở nụ cười:

- A, anh Tuấn, mình về thôi, xem vừa trả cây sáo đấy ạ!

- Trả cây sáo?- Hắn nhếch mép.

- Vâng ạ.- Cô ta vẫn chưa biết sự tình.

- Đưa chìa khóa, ĐƯA MAU!- Hắn quát lên.

- Chìa... chìa khóa gì? Em không rõ.- Cô ta sợ hãi.

- Tại sao lại nhốt nhỏ đó? Tôi và em, là quan hệ gì? Có thật là em yêu tôi? Hay chỉ là sự ganh tỵ?-Hắn nhìn Lan.

- Em... em... Anh Tuấn, nghe em giải thích nào anh, em yêu anh mà.- Cô ả hoảng quá, ôm ghì lấy tay hắn, mắt ráo hoảnh mà vô hồn.

- Đủ rồi!- Hắn hất tay cô ra, đi về phía phòng nhạc.

- Anh mới là không yêu em!- Cô ả cười lớn.

- Không, là em làm sai!- Hắn quay đầu lại.

- Em không phải Tuyết Lan, em là chị của nó. Từ nhỏ, em sinh ra là 1 đứa không đáng sống. Em yêu anh, nên em chấp nhận làm nó. Nó có tất cả, nhưng nó cũng chỉ là con cờ giao dịch với Đỗ Gia. Lâm Gia chẳng là gì nếu không có nó. Rồi 1 ngày, nó mất tích, họ cuống cuống tìm nó. Nhưng mà tìm cho có! Không có nó thì cũng chẳng có sao! Em đã phải thay hình đổi dạng, em phải cắt 2 đồng tiền rồi trang điểm sao cho giống nó. Thật ra, để nó xa Đỗ Gia 10 năm là để nó thay đổi, là để em làm nó. Em cũng biết em đáng khinh nhưng em phải làm gì đây? Em yêu anh, yêu anh đến phát hoảng. Em chấp nhận làm cái bóng.

Nhưng em biết, anh rồi sẽ thích con Trang, em đã nhận ra được điều đó. Tuyết Lan rồi cũng sẽ chẳng là gì! Quan hệ của Lâm Gia chưa được khẳng định thì em đã là gì của anh? Haha, em chỉ cảnh cáo nó rời xa anh, nhưng càng ngày nó lại càng đến gần. Em còn có thể làm gì chứ? Anh nghĩ em độc ác, đúng, Tuấn, em độc ác vì anh đó haha.- Cô ả cười như điên nhưng nước mắt thì chảy dài.

- Chết tiệt, cô biến đi, biến khuất mắt tôi, Đỗ Gia và Lâm Gia chẳng còn là gì của nhau nữa hết! Tôi thích Minh Trang đấy, nếu để tôi biết chuyện này 1 lần nữa thì tôi không tha cho cô đâu.

Cô ả ngồi phịch xuống, khóc lóc. Tuyết Lan nổi tiếng của tập đoàn Lâm Gia không phải cô ta, cô là Tuyết Lam, là Tuyết Lam. Cô khóc, tiếng khóc bi thương. Hắn đi đến đập mạnh vào cửa phòng nhạc làm cửa gãy ra.

P/s: Mình thấy thằng nhóc Nhất Trung rất rất giống thằng em mình nên cho vào luôn. Thế mình có nên cho thằng em đáng ghét này vào nhiều chương nữa không? Bạn thì nói dt*, bạn thì nói dễ ghét. Cho mình xin tí ý kiến nhé!

21. – Chương 20

Chương 20: Mưa ơi... Rơi mãi đi nhé!

Tôi đang nửa tỉnh nửa mê thì nghe 1 tiếng Rầm. Tôi cựa mình, mở mắt. Là... là hắn. Tự nhiên tôi lại khóc, tôi không nghĩ là hắn sẽ cứu tôi. Hắn đột nhiên chạy vào ôm chặt lấy tôi. Tôi cũng tự động ôm lại. Tôi nhìn hắn, có lẽ hắn đã tìm tôi rất lâu. Tôi thở chẳng ra hơi, thở thê:

- Đưa tôi ra khỏi đây đi... Tôi... Tôi lắm.- Tôi khóc không thành tiếng.

- Ừ, đứng lên!- Hắn dìu tôi đứng dậy.

Chân tôi giờ cứ như cục xi măng, đông cứng lại, đi không vững, loạng choạng 1 chút rồi té. Cũng may, hắn ở cạnh tôi, giữ lại. Tôi cứ như bông lúa phát phơ qua, phát phơ lại. Mới có 1 tiếng mà thành vầy rồi. 1 ngày chắc hồn lìa khỏi xác. Hắn quỳ xuống trước mặt tôi, ra hiệu tôi leo lên, hắn cõng. Tôi cũng chẳng buồn mặc cỡ nhưng khổ nổi, tôi đang mặc váy. Tôi chỉ chỉ vào cái váy, lập tức, hắn cởi áo khoát ra vào cho tôi choàng ngang hông. Tôi bước lên lưng hắn. Lưng hắn rất rộng, rất vững chãi, chẳng sợ té mà còn... rất nam tính, rất thơm. Nãy giờ hắn im lặng, tôi cũng vậy. Tôi mở miệng trước:

- Cảm ơn!

- Ừ, cảm ơn thì cố gắng kèm cặp tôi tốt vào!- Hắn nhếch mép. Tôi cảm nhận được tim hắn đang đập mạnh qua lớp áo.

- Sao anh biết tôi ở đây?- Tôi vét cái mái xước lòa xòa trước trán của hắn.

- Tên lớp trưởng.

- Ừ nhỉ, vậy là do Quân hại tôi sao? Không thể nào!- Tôi lắc đầu.

- Là Lan.

Tôi nín bật, lại là con cọp cái đó. Ngày mai, nhất định, tôi sẽ cho nó biết, không phải có tiền thì leo lên đầu tôi ngồi đâu. Vừa đi được 5 bước thì tôi gặp Tuyết Lan đang đứng trước cửa xe bốn bánh. Cô ta nhìn Tuấn rồi nhìn tôi, nhếch mép, bước vào xe. Tôi định hỏi hắn có chuyện gì thì hắn nói:

- Có những chuyện rất dài, rất lâu mới kể hết!

Tôi im thin, có lẽ đây cũng là 1 ngày như bao ngày khác, nhưng tôi lại muốn thời gian ngưng lại ngay phút này. Có những chuyện rất khó hiểu, phải rất lâu mới chứng minh được. Tôi có cảm giác, dường như hắn đã công tôi từ lâu lắm rồi ấy chứ, chẳng phải chỉ hôm nay thôi đâu!

Hắn để tôi ngồi trên 1 băng ghế đá, hắn ngồi bên cạnh, đưa tôi chai nước suối. Tôi đưa lên miệng uống. Hắn nhìn tôi, tự nhiên, tôi đỏ mặt, cúi gằm xuống, day day đầu chân trên đất. Hắn cũng cảm thấy tôi ngại nên quay sang hướng khác chuyển chủ đề:

- Nhà cô ở đâu, gần đây không?
- Đi này giờ cũng 45 phút rồi, chắc sắp tới.- Tôi vẫn chưa ngược mặt lên.- Đi tiếp thôi, tôi tự đi được.

Dù nói vậy nhưng hấn vẫn đi kèm tôi. Đột nhiên, trời chuyển mưa. Tôi sợ mưa lắm. Giờ này là 6h rồi, trời cũng tối. Phải nhanh thôi. Tôi nắm tay hấn chạy về phía nhà. Tôi làm vì không muốn mưa còn hấn thì chẳng nghĩ vậy, cười miết. Đáng ghét! Xui xẻo, vừa chạy được 1 chút mưa đã rơi. Tôi và hấn chạy nhanh hơn về nhà tôi. Giờ này trễ rồi, hấn muốn về cũng chẳng về được. Chi bằng cho hấn thay đồ rồi vào nhà trú.

Tôi dẫn hấn vào nhà, Baba đã về. Gặp Baba tôi, hấn cúi chào, rất lễ phép. Tôi kể Baba nghe là mình đã vô ý bị nhốt trong phòng nhạc, tự nhốt ấy nhá! Baba tôi nhìn hấn, rồi gật đầu chào lại. Baba đưa cho hấn bộ quần áo của mình. Quả thật, quần áo baba tôi rất ít lại sờn cũ nhưng hấn mặc vào nhìn vẫn đẹp trai vô cùng. Baba tôi mời hấn ăn cơm cùng, hấn cũng vui vẻ đồng ý. Baba tôi đang rất thích hấn thì phải, trò chuyện suốt chẳng để ý đến tôi. Baba tôi hỏi:

- Con là con ai mà đẹp trai quá vậy?- Baba tôi cười hề hề.
- Dạ, con là con cháu Đỗ Gia.

Vừa trả lời xong câu này, sắc mặt baba tôi chuyển biến, im lặng nhìn tôi. Tôi cũng thấy lạ, con của tập đoàn Đỗ Gia rất giàu có hay baba sợ là hấn sẽ ỷ quyền làm hại tôi?

Đã 8h tối mà mưa chẳng có dấu hiệu dứt, hấn hiện giờ đang mở máy tính của tôi lướt facebook. Tôi chẳng thèm nhìn 1 cái. Hình như tôi đã quên cái gì đó. Quên gì nhỉ? Thôi kệ, tôi nằm dài chán nản trên giường học bài. Hấn ngồi gõ lóc cóc làm tôi tò mò chết được. Đang chat với fanclub sao?

Tôi ngồi dậy, mắt mở to:

- Này, tôi quên đăng xuất. Anh chat bậy gì thế?
- Không có.- Hấn giơ 2 tay lên.

Tôi nhìn vào... Trời đất... Là inbox của Thần Chết Bóng Đêm- là Thiên. Tôi luyến quỳnh chẳng biết nói sau thì hấn chặn tay lại:

- Offline rồi.- Hấn nhếch mép.
- Aizzz, anh hại chết tôi rồi.- Tôi vò đầu.

Hấn vẫn bình thản, bỗng màn hình hiện lên màu đen, tôi nhìn hấn:

- Oups, lỡ tay giật dây điện rồi!!!- Hấn nhún vai.

Hừ hừ hừ, hấn đang cố tình không cho tôi xem đoạn chat. Chắc là hấn đã nói sai sự thật của 1 cái gì đó. Tôi đang vò đầu bứt tóc thì hấn nói:

- Mưa ơi... Rơi mãi nhé!

Tôi tròn xoe mắt nhìn hấn, chẳng lẽ hấn muốn ngủ lại nhà tôi? Rồi, đúng rồi, hấn nhìn theo hướng mắt tôi gật đầu. Tôi thở dài ra, chẳng lẽ tổng cổ hấn về. Giờ hấn ngủ ở đâu đây????

P/s: Hết chap 20, trả đủ nợ các bạn rồi, tuần này mình đi thi văn hay chữ tốt nên chap sẽ ra hơi lâu. Mình nghĩ là khoảng 50 chap thì hết đây, sau chap 20 sẽ là cao trào. Có ai muốn nhóc Trung vào không?

22. – Chương 21

Chương 21: Đừng nghĩ, chỉ có cậu ở nhà Trang!

Mặt hấn dày thật, hấn làm điệu bộ như chưa có chuyện gì xảy ra chân bắt chéo trên ghế. Ừ nhỉ, ban nãy tôi thấy hấn nói hấn là con cháu Đỗ Gia, hôm bữa, tôi nói với Baba là làm việc tại Đình Gia baba không đồng ý, nếu nói là Đỗ Gia thì Baba có cho không nhỉ?

- Anh là gì trong Đỗ Gia thế?

- Con cháu thôi!- Hấn chú mũi vào cái iphone của hấn.

- Thế Đình Gia là ai vậy?

Hấn ngược nhìn tôi, rồi lại nhìn vào cái điện thoại.

- Hữu Thiên.

Ồ, thì ra Thiên cũng là người có thể lực hấn hoi chẳng thua kém hấn. Tôi quay lại chuyên tâm bài vở. Đột nhiên, chiếc điện thoại đang sạc pin của tôi reo lên. Các bạn biết tôi cài nhạc chuông ra sao không, e hèm. 2 câu đầu của nó hình như là... * Bằng lòng đi em, anh về quê thưa tía má liền, mình làm đám cưới rước dâu bằng xe bắt chó* Bản nhạc này phải gọi là cực hiếm nhé! Tụi bạn lúc trước tình cờ nghe được trên trang mạng xã hội rồi bluetooth qua, tôi cài đến giờ. Hấn nhìn cái điện thoại trên bàn cười ngất ngèo. Tôi chạy đến bắt điện thoại, liếc xéo hấn 1 cái. Là số điện thoại lạ, chắc nhầm số! Có ai thường hay liên lạc với tôi đâu chứ. Tôi vẫn bắt máy:

- A lô! Ai vậy ạ?

- Thiên, đưa điện thoại cho Tuấn đi, tôi muốn nói chuyện!

Hả? Tôi có nghe lầm không? Thiên biết số tôi, càng ngày tôi thấy cậu bạn này càng kì lạ, chẳng nói chẳng rằng mà nắm rõ mọi chuyện của tôi. Tại sao không trực tiếp pm vào cái iphone của hấn chứ? Đang... cảnh cáo tôi là tôi với hấn ... ở chung? Tôi đưa máy cho hấn, hấn liếc nhìn số điện thoại, nhếch mép.

- Chào, đang dự định nói chuyện Tuyết Lan hay là chuyện cô nam quả nữ chung phòng hả?- Hấn hất tóc.

Tôi nóng máu, hấn vừa phát ngôn gì cơ chứ! Tôi đâm vào lưng hấn 1 cái miện hấn kêu lên 1 tiếng rồi nhủu mày:

- Này cô em, đêm còn dài, đừng hấp tấp.

Hơ, về việc này thì giống y chang tên Nhất Trung em hấn! Hấn đã dạy hư thằng nhóc mất rồi. Tôi nghe tiếng Thiên cười qua điện thoại:

- Nếu chọc tức tôi thì không có tác dụng đâu, cậu tốt nhất đừng phát ngôn như vậy!

- Phát ngôn sao chứ, có sao nói vậy thôi. Định nói chuyện Tuyết Lan sao?

- Ừ, từ sớm, tôi đã biết cô ta không phải Tuyết Lan, đáng tiếc, tôi không có lòng tốt nói với cậu.- Thiên thở hắt ra, tôi nghe được giọng trêu đùa.

- Chuyện đó không quan trọng nữa, đó chỉ là chuyện lúc nhỏ. Nếu Tuyết Lan thực sự trở về, tôi sẽ xem cô ta như 1 đứa em! Lâm Gia không nên có quan hệ với Đỗ Gia, vậy được rồi nhỉ? Tối nay, tôi sẽ ngủ ở nhà Minh Trang. Bye, chúc ngủ ngon.- Nói xong hấn cúp máy cái cụp, ném lên giường. Trời ơi, máy của tôi chứ đâu phải của hấn.

Tôi liếc hấn, hấn lại cười. Chúc ngủ ngon bằng câu nói của hấn thì có phần không đúng. Hấn đang dàn dựng và suy nghĩ chuyện không chính đáng gì vậy? Ở nhà còn có Baba tôi cơ mà, nếu hấn động thủ thì coi chừng, tôi cắt xong đem đi xào. Mà nói đi cũng phải nói lại, tôi tò mò quá, chuyện Tuyết Lan là sao cơ? Không phải Lan thì là cái gì? Gì mà Lâm Gia, Đỗ Gia, Đình Gia... Mệt cái đầu... Hấn cầm điện thoại tôi trên tay:

- Nếu có chuyện gì thì gọi tôi nhé! Phím 1.

Tôi thở hắt ra, bị nhốt trong phòng hôm nay còn có lần sau nữa hay sao mà pm với chả điện thoại. Hấn nhếch mép. Mặt hấn gian quá, tôi phải tổng tên này qua phòng Baba mới được. Đang chuẩn bị túm cổ áo hấn tổng ra ngoài thì có chiếc xe 4 bánh đỗ trước cửa nhà tôi rọi đèn chói lóa. Giờ này còn ai đến thăm nữa, bà con họ hàng tôi có biết ai đâu chứ! Tôi chạy ra cửa. Thật bất ngờ, xuất hiện trước mặt tôi bây giờ... là ... là Thiên. Baba tôi cũng chạy ra xem. Thiên cũng kính trọng cúi chào:

- Thưa Bác, con là bạn Trang, nhờ đường, xin ngủ nhờ hôm nay!

Baba tôi nhìn 1 lượt 2 cậu con trai, ai cũng cao cả với, mặt đẹp trai, con nhà giàu nhìn tẹt lười:

- Con thiết là đào hoa, tiếp khách đi, ba vào phòng làm việc tí.

Hắn cũng nhìn Thiên nhưng chẳng có gì là ngạc nhiên, tôi thì như muốn vỡ tim ra, 2 người này, rất thích làm người khác khó xử. Thiên đi vào, vỗ vai hắn:

- Đừng nghĩ, chỉ có cậu ở nhà Trang!

Tôi vẫn á khẩu, mọi chuyện xảy ra nhanh quá, tôi chưa tiếp nhận dữ liệu được!

23. – Chương 22

Chương 22: Đừng bao giờ cho 2 người con trai ở cùng 1 chỗ!

Thiên ngồi trên giường tôi, nhàn nhã. Hắn ngồi trên ghế nhìn chăm chăm vào Thiên. Không khí đột nhiên im lặng đến khó thở. Tôi cần phải đi hít thở Ô xi thôi! Nhà tôi chỉ có 2 phòng, nếu tôi và hắn, ngủ chung thì không được, nếu tôi ngủ với Thiên cũng không được, chẳng lẽ tôi ngủ với Baba, con gái lớn rồi, ai lại làm vậy. Tôi cần cần môi, điều cấm kỵ là... Đừng bao giờ cho 2 người con trai ở cùng 1 chỗ! Tôi ngồi vào bàn học, nhìn lên trần nhà. Mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ riêng, tôi chẳng biết họ đang nghĩ gì! Chỉ thấy Thiên nhếch mép nhìn hắn rồi hắn nhũn mày. 2 người này đang đấm đá cú nhéo bằng ánh mắt và tư tưởng sao? Im lặng hoài cũng chán, cái điệu này chắc tôi ngủ gật trên bàn học mất. Tôi bắt chuyện:

- Nhà mình hơi nhỏ, không biết 2 người ngủ được không?- Tôi đi thẳng vào vấn đề đang đắn đo.

Thiên nhìn tôi, mỉm cười rồi gật đầu. Hắn thì im lặng. Tôi liếc, chề thì cứ nói hắn hoi đi, ở nhờ mà làm quá lên. Tự nhiên hắn cầm tay tôi:

- Nhà Trang chỉ có 2 phòng, phiền cậu tối nay ngủ cùng ba Trang, mình sẽ ngủ chung phòng với Trang!- Hắn nở nụ cười nhìn xoáy vào Thiên.

- Tại sao tôi phải nhường Trang cho cậu?- Thiên nắm tay toàn lại của tôi.

Giờ đây, 2 tay 2 bên tôi bị nắm cứng. Tôi nhìn được những cảm xúc khó tả trong 2 đôi mắt của 2 người con trai này. Tôi giảng ra, quát lên:

- Ai bảo 2 người ngủ chung với tôi, tôi sang ngủ với Baba đây!- Tôi đi sang phòng Baba bỏ lại 2 tên cứng đầu.

- Này, con gái 16t rồi đấy.- Thiên nhếch mép.

- Thì sao?- Tôi quay lại.

Thiên lắc đầu, hắn nhìn tôi:

- Chi bằng 3 chúng ta ngủ chung phòng hôm nay, tôi và Thiên sẽ ngủ dưới đất, cô cứ ngủ trên giường, đừng lo, tôi chẳng hứng thú tình tay ba đâu.- Hắn để tay lên đầu.

- Này, tình tay ba gì hả? Tên biến thái kia, người nói cái gì đấy?- Tôi liếc hắn đầy căm phẫn.

- Tôi thì chẳng phải loại người lại đi cưỡng ép 1 cô gái đâu, tối nay cậu giở trò thì coi chừng tôi.- Thiên đánh vào vai hắn.

Tự nhiên, tôi bị kẹt giữa 2 người này lại thấy quen quen, hình như sự tranh chấp này xảy ra từ lâu chứ chẳng phải chỉ bây giờ. Tôi sang phòng Baba nói rằng sẽ cho 2 tên đấy ngủ cùng. Baba tôi mở to mắt. Tôi cười cười, nếu có chuyện gì sẽ hết lên, Baba chỉ cần cầm cây kéo sang rồi đem xào lạng là được. Tôi chưa đi khỏi phòng được 5 phút đã nghe Baba ngáy khò khò. Thế là bảo vệ con gái yêu của Baba sao?

Màn đêm buông xuống mỗi lúc 1 đậm. Tôi trải chiếu lên chiếc sàn ván cho 2 tên ấy ngủ. Tôi ngủ trên giường, dù gì thì 2 hắn cũng biến nguyên tắc, Lady First. Tôi mặc trên người bộ bijama hình hello kitty màu hồng, chẳng dám hở hang, thú tính mà, ai biết bao giờ nó bộc phát. Tôi nằm xoay lưng ra phía 2 người họ, giấu đi đôi má đỏ rần. Phía dưới, Thiên và hắn đang đấm đá nhau bằng nụ cười và ánh mắt. Thật là... chắc đến sáng. Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, sáng mai còn phải trông khỉ.

.....

- Cậu cố tình đến?- Tuấn nhú mày.
- Chắc vậy.- Thiên cười.
- Từ nhỏ đến giờ vẫn thích tranh giành với tôi nhỉ?
- Tôi và cậu cùng chung sở thích thôi!
- Nhỏ đẩy ngủ rồi, tôi và cậu ai bén mảng lại gần lúc này không phải là con trai.
- Tôi không có ý lại gần.
- Thế thì tránh xa đi nhé!
- Tại sao phải tránh?
- Nhỏ đó là của tôi!
- Tuyết Lan là của cậu, giờ thì Trang là của cậu sao?
- Thì sao?
- Không có chuyện đó đâu!
- À, nói cho cậu hay, anh Hoàng Nam và thằng nhóc Nhất Trung cũng đang mon men lại gần nhỏ đó đấy!
- Thì... cô ấy đáng yêu mà!
- Tôi chẳng hiểu, nhỏ lùn tịt đó có gì tốt mà ai cũng đâm đầu vào, kể cả tôi!
- Khuôn mặt đẹp, học giỏi.
- Nhỏ đó đẹp sao?
- Vậy tô son trét phấn 1 tấn như Tuyết Lan nhà cậu là đẹp sao?
- Đừng có cố tình nhắc đến Lan nữa, cô ả không phải Lan!
- Là do cậu quá mù, mù trong quáng đó.
- Đừng giở trò nhé! Tôi không nhin đâu.
- Tôi và cậu sẽ cá cược nhé, để xem nhỏ chọn ai!
- Được.
- Ngày mai Trang làm thêm tại nhà cậu chứ gì? Mai tôi sẽ đến.
- Được.

Cuộc giao tranh bằng miệng rất nhỏ nhưng vẫn tiếp diễn, kéo dài đến sáng. Để xem, sáng mai sẽ có chuyện gì. Ai sẽ là người nhỏ chọn?

24. – Chương 23

Chương 23: Hãy bắt đầu từ những thứ nhỏ nhất.

Tờ mờ sáng, cuộc giao tranh bằng mồm vẫn chưa chấm dứt và Trang vẫn chưa có dấu hiệu muốn rời giường. Hấn ngồi dậy, lay vai nhỏ. Nhỏ chỉ ư 1 cái rồi ngủ tiếp. Thiên cũng lay lay cái chân. Lần này, nhỏ đứng lên, vươn vai 1 cái, mắt vẫn nhắm rồi nằm xuống ngủ tiếp. Cả hấn và Thiên đều chép miệng: Con gái con lúá gì mà.... Đẹp nét thế!

Hấn và Thiên giờ nhìn chẳng khác gì 2 con gấu trúc, quầng mắt thâm đen. Nếu chuyển đến nhà nhỏ ở luôn với tên kia thì chắc hẳn, chẳng ngủ được 1 tiếng. Hôm nay là chủ nhật, không đi học. Trong đầu 2 tên đã vạch ra rất nhiều kế hoạch để chinh phục nhỏ. Nên bắt đầu từ những thứ nhỏ nhất. Ví dụ, nhỏ sợ ruồi thì

sẽ đem theo bên mình chai xịch côn trùng, coi như được 1 điểm. Đưa 2 ly nước, nhỏ chọn ly của mình thì 1 điểm.... blah blah...

Lần này, hắn quyết định đập nhỏ 1 cái cho nhỏ tỉnh thì Thiên chặn chân lại. Hắn quay sang nhìn Thiên nhíu mày, cậu ta chỉ cười. Thiên lại gần, định cúi xuống hôn nhỏ thì 1 cái ầm, hắn đập cả người của cậu xuống dưới đất. Cuộc chiến cứ diễn ra trong âm thầm, lâu lâu lại có tiếng vật này rơi ra khỏi chỗ ở. Mô phật, thiện tai thiện tai.

Nhỏ tỉnh dậy, mặt còn bơ phờ. Ngược lên nhìn Thiên, nhỏ nhếch mép.

Thiên đột ngột thấy lạnh sống lưng. Nhỏ quay sang nhìn hắn, cười nhe răng. Hắn tự nhiên thấy sợ sợ. Nhỏ cười cười được 1 phút thì nằm xuống tiếp, trời ơi, là nhỏ ngủ mê. Đến lúc này, hắn và Thiên đồng thanh hét:

- Dậy!

Nhỏ mơ mơ màng màng, rồi trở mắt nhìn 2 người. Nhỏ đỏ mặt, rồi chạy vào nhà vệ sinh thay đồ, súc miệng. Hắn và cậu đợi nhỏ ở trong xe của Thiên, điểm đến mà cả sẽ đến là Đỗ Gia, chủ nhật nhưng vẫn phải làm.

=.= Nhỏ nhìn dáo dác trong nhà, baba đã đi làm, nhỏ chạy nhanh lên xe Thiên. Nhìn 2 tên đó, nhỏ chớp mắt:

- Tối qua cả 2 mắt ngủ hử?

- Không, là do... gặp nhau nói chuyện thôi.- Thiên nói.

Hắn khoanh tay trước ngực, chân bắt chéo, cau có. Nhỏ nghe Thiên nói cũng gật đầu. Thiên mở lời:

- Tối qua ngủ ngon quá nhỉ?

- Ồ... Dạ...- Nhỏ cúi gằm xuống che khuôn mặt đỏ như gấc chín.

Hắn thấy vậy thì phì cười. Nhỏ nghiêng đầu nhìn hắn, kì lạ, sao hôm nay hiền quá vậy? Chẳng nói lấy 1 tiếng.

• Biệt thự Đỗ Gia:

Tôi đi vào trong nhà cùng Thiên và hắn. Thằng nhóc Trung hôm nay không thấy ngồi trên ghế sofa nữa, chẳng biết đi đâu. Hắn gọi cô giúp việc làm 3 phần ăn sáng. Cả 3 ngồi vào bàn ăn. Tôi ngồi ở đầu bàn còn hắn và Thiên ngồi đối diện nhìn nhau chằm chằm. Tôi vẫn vui vẻ ăn, có thực mới vực được đạo. Thiên ngồi chọc chọc vào cái đĩa, chốc chốc lại ngược nhìn tôi. Còn hắn vẫn ăn nhưng có lẽ là không ngon miệng. Sao vậy 2 chàng quý tử? Hôm qua ngủ dưới sàn có rệp nên nó ăn não luôn rồi sao???

- Ăn cái này đi!- Hắn và Thiên đồng thanh.

Hắn đang gắp cho tôi miếng cà chua, còn Thiên thì miếng dưa leo. Tưởng tôi là thỏ hay sao? Hay là không thích ăn đừng đẩy cho tôi? Quá đáng!

- Tôi không thích ăn cà chua với dưa leo, vị của nó kinh lắm!- Tôi không thích thật.

Hắn rút tay về, cùng động tác với Thiên. Hắn nói nhỏ qua kẽ răng:

- 0-0.

Tôi chẳng buồn để ý, đang đá banh bằng mắt sao? Trò chơi vừa mới vừa lạ đây! Từ phía sau, thằng nhóc Trung đi tới, đặt lên bàn chỗ tôi 1 ly sữa. Thằng nhóc nhìn tôi rồi liếc 2 tên kia:

- 1-0-0!

Trời đất, thằng nhóc cũng biết cái trò đá banh bằng mắt này sao? Thiệt là tài quá đi mà. Tôi liếc nhìn 2 người kia. Mặt hắn và Thiên đang méo xệch, trông rất tức cười. Thằng nhóc còn buông thõng 1 câu xanh rờn:

- 2 người lo tu dưỡng nhan sắc đi, sắc mặt xấu thế còn lâu mới bằng em!- Thằng nhóc cười lộ 4 cái răng sữa đáng yêu.- Chút nữa ăn xong vào phòng tôi.

Tôi cũng cười vì mặt hần và Thiên cứng như tượng đá, tôi đến đây là để trông thằng nhóc Trung, phải ăn nhanh rồi vào phòng mới được. Tôi kê đưa ly sữa lên miệng uống thì Thiên nói nhỏ:

- Tức thật, thua thằng nhóc đó rồi.

Tôi nhún vai, con trai đúng là 1 loài sinh vật khó hiểu!

25. – Chương 24

Chương 24: Lựa chọn...

Tôi đẩy cửa vào phòng của thằng nhóc, bỏ bên ngoài 2 tên đang cãi nhau gì mà 0 gì mà 1, mệt xác. Thằng nhóc đang tô màu, nó ngược nhìn tôi, rồi quay vào vẽ tiếp. Tôi ngồi trên giường nó, lấy điện thoại ra bấm.

Nếu chụp hình nó mà bán thì chắc hẳn kiếm được rất nhiều tiền. Nói vậy thôi chứ quyền riêng tư, làm sao tôi dám bán. Bán thằng nhóc này vì tiếc cả đời ấy chứ, nó đẹp quá mà!

Mà cũng kì lạ thật, sao không thấy ông bà chủ căn nhà nhỉ? Tôi buộc miệng hỏi nó:

- Ba mẹ nhóc đâu rồi?

- Công tác nước ngoài rồi, đang cắt hợp đồng với Lâm Gia.- Thằng nhóc vẫn vẽ vờì mà không chú ý đến tôi.

Hôm kia tôi đọc báo, Lâm Gia là 1 tập đoàn có thế lực, lại có Tuyết Lan, tại sao lại cắt hợp đồng nhỉ? Chắc chắn sẽ phải bồi thường và có thiệt hại cho cả hai. Tôi dự định hỏi tại sao thì thằng nhóc trả lời:

- Anh ba với Anh hai chán bà cô đó rồi, hôm qua anh ba điện thoại về nói chuyện với ba mẹ, ba mẹ đã bay sang Mỹ cắt hợp đồng, còn anh hai, hôm qua về nhà thì đóng cửa phòng cái rầm, chắc đang tức chuyện gì, là

do bà cô Tuyết Lan thì phải! Cái gì mà trong giả ngoài thật ngoài thật trong giả, chả hiểu! Tất nhiên là có thiệt hại cho đôi bên nhưng Đỗ Gia không chấp nhận con ký sinh trùng như Lâm Gia. Có lợi thì cả 2 cùng hưởng chứ họa là chỉ có Đỗ Gia thôi!

Thằng nhóc tuôn 1 tràng, tôi có chút á khẩu, nó nói chuyện cứ như người thành thạo trong chuyên ngành. Thằng nhóc rất thông minh, rất có triển vọng. Hình như nó còn đọc được suy nghĩ của người khác nữa.

Thằng nhóc cuối cùng cũng tô xong, giơ lên cho tôi xem:

- Nhìn này, đẹp không? Tôi vẽ tặng công chúa cóc ghẻ đó!

- H...hả???- Tôi nhú mồm nhìn bức tranh, có thể nói là biến dạng... Thằng nhóc vẫn cười toe. Đối với đứa con nít 7 tuổi vẽ vậy cũng tốt rồi, tôi cảm động suýt rơi nước mắt.

- Nè, cầm lấy, cho đây!- Thằng nhóc híp mắt.

Trời ơi, tình cảm mẫu tử trong tôi nổi dậy, tôi gật đầu nhận ngay.

Nhất Trung quay ra cửa phòng nhìn 2 tên đang đứng chết trân trước cửa:

- 2-0-0!- Thằng nhóc chu môi tinh nghịch.

Sắc mặt hần đỏ bừng lên, Thiên thì nhìn trân trân. Tôi có chút tò mò, trò chơi đá banh bằng mắt chơi ra sao vậy? Hình như thua sẽ có 1 hình phạt rất ghê rợn thì phải! Tôi nghiêm túc ngắm nhìn bức tranh, nhìn kĩ cũng rất dễ thương. Thằng bé có nhiều biệt tài và thông minh như thế sao anh ba của nó lại là học sinh yếu nhỉ???

Hần bước vào phòng, kéo tay tôi:

- Đây, bạn cùng bàn, hôm qua tôi không hiểu môn Toán, chỉ giúp tôi vài bài đi, qua phòng tôi này!

- Ủa, tôi nhớ hôm qua 3 tiết là Ngữ Văn, Hóa, SHCN mà! Không hiểu Toán gì cơ?- Tôi bắt ngay thóp của hần. Hần đỏ mặt, Thiên đứng đó nhếch mép:

- Vẫn là 0!

- Bây giờ các người chơi football bằng mắt hả? Gì mà 0, 1, 2 hoài vậy?

Thiên nhún vai, hần và thằng nhóc cũng không trả lời. Xem tôi không ra trọng lượng nào hết! Ưc chế!

Đúng lúc đó, phòng đối diện có tiếng mở cửa, là my prince! Anh ấy mặc áo thun và quần sọc, nhìn vẫn lãng tử lắm! Oh, so Cute! Thấy mắt tôi sáng quắc lên thì nhóc Trung lấy tay che mắt tôi. Nó thỏ thẻ bên tai:

- Đừng có ý xấu với anh rể chứ!- WHAT??? Nó nói gì vậy? Nó nghĩ tôi sẽ marry với nó sao??? Không có đâu nha, đừng tưởng chị mày nhận bức vẽ thì nói gì là nói! Ừ, Nam cũng là anh hần mà... Tôi đang nghĩ gì thế!

Mắt tôi đỏ rần.

Thằng nhóc buông tay khỏi mắt tôi, hần túm cổ áo thằng nhóc nhấc bổng lên. Thằng nhóc tay chân quơ loạn xạ, miệng hét thả xuống. Hần nói:

- Đừng có mưu đồ bất chính với chị dâu.

- Nói nhảm, anh em các người cho rằng con dâu Đinh Gia chết rồi sao?- Thiên cũng cãi.

Nghe tiếng trnh cãi, Nam liếc mắt vào. Hoàng tử chỉ cười cười không nói, tôi nhún vai. Thôi mặc xác cái tụi trồn Biên Hòa này đi! Xem hoàng tử của tôi không trọng lượng sao?

26. – Chương 25

Chương 25: Công viên trò chơi...

Hoàng Nam đẩy cửa bước vào. Tim tôi đập nhanh, vậy có phải là thích không nhỉ? Tôi đưa tay lên áp vào khuôn mặt nóng bừng của mình. Cuộc giao tranh giữa 3 người vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt. Thằng nhóc thì đánh âm ỉm vào lưng hần, hần và Thiên thì túm cổ thằng nhóc không cho bước xuống. Nam ngồi xuống cạnh tôi:

- Đi công viên trò chơi nhé!

- Dạ... Dạ được!- Tôi cười với hoàng tử.

Thằng nhóc Trung lúc này bắt hơi được chuyện thì nhảy bổ vào người hoàng tử:

- Không được có mưu đồ bất chính với em dâu, muốn đi thì phải cho em đi với!

- Này, còn 2 đứa em nữa anh nhỉ?- 2 tên kia câu vai hoàng tử.

Anh nhún vai. Tôi thì sao cũng được, càng đông càng vui. Hơn nữa đi chơi với 4 hot boy xinh đẹp ngồi ngồi thì mình cũng thơm lây. Tôi đứng dậy:

- Đi thôi!

- Để anh chuẩn bị xe.- Nam nói.

- Thôi, mình đi bộ đi, vừa coi như đi dạo. Chắc cũng không xa đâu!

Tôi chẳng nghe ai ý kiến ý cò gì cả, vậy thì nhất trí.

.....

Cuộc bộ từ Đỗ Gia ra công viên hết 30 phút mà chẳng thấy đâu, cả đám mệt rã người. Tên nhóc Trung thì hoàng tử công, luôn mồm than mỗi chân @@ Hần và Thiên liếc xéo tôi. Tôi đành ngậm bồ hòn, im lặng là tốt nhất vì mở miệng ra có dế bay vào thì sao? Lạ thật nhé! Đi hoài mà chẳng thấy trung tâm thành phố đâu cả, toàn thấy bụi rậm rừng cây!!!! Tôi bắt đầu hoang mang:

- Anh Nam, chúng ta có đi đúng đường không đấy?

Nam đứng nhìn trời đất 1 chút rồi quay sang Thiên và hấn. Hấn gãi cái đầu ỏ quạ đốm chó của mình, ngẩng lên nhìn tôi:

- Chẳng phải cô bảo đi dạo cô dẫn đầu sao?
- Ô, công viên cơ mà!!!=- Tôi chống chế.
- Hay nhỉ? Mình đang ở trong rừng thì phải!- Thiên nhìn tôi đăm đăm như dao!
- Thế mình về đi, trời còn sáng, không sao đâu!- Tôi núp sau lưng Nam.

Thế là chẳng ai nói gì, quay đầu đi ngược hướng lúc nãy, tôi đi cuối, chẳng dám làm tiên phong nữa. Tôi dẫn đầu hay thật, từ thành phố mà lên tới rừng chỉ trong vòng 30 phút, có lẽ là lỗi... bước chân 3 người kia quá dài. Thằng nhóc Trung ngủ gật trên lưng Nam, vậy cũng tốt, nó mà tỉnh dậy rồi thì thế nào cũng quất tháo... công chúa cóc ghẻ!

Đi được 15 phút thì ra khỏi khu rừng hoàn toàn, đây là 1 cánh đồng lúa xanh rì, nhìn đẹp vô cùng! Cả đoàn *thảm hiểm* đang đi thì đột ngột dừng lại. Hoàng tử quay xuống cười cười:

- Hình như anh đi sai đường rồi, ra ngoại ô thành phố rồi!
- Hả??? Tôi có nghe lầm không? Miệng tôi há hốc, mặt 2 tên ấy cũng chảy dài ra. Tôi thở dài:
- Mình đi ra tiếp đi, nhưng nghỉ chân 1 chút, em mệt quá!
 - Ủ, mệt thật!- Hấn cũng phụ họa.

Chúng tôi nghỉ chân ở tảng đá lớn, dưới bóng râm, giờ này có diên mới đứng ngoài nắng. Hấn lôi chiếc iphone trong túi ra, ngán ngẩm lắc đầu:

- Không có sóng rồi!

Tôi gục mặt xuống im bật, tại ai mà lại bị kẹt nơi đồng hoang vắng này chứ! Tại tôi, hi vọng đừng có ai mắng tôi lúc này. Hoàng tử bỏ thằng nhóc lên tảng đá, thằng nhóc tỉnh giấc dụi dụi mắt:

- Đang chơi trò gì vậy? Thảm hiểm đồng hoang à? Công viên này thú vị quá!- Thằng nhóc nhe răng cười.

Tôi, Nam, Thiên và hấn đồng loạt nhìn thằng nhóc, miệng há hốc. Cả đám đồng thanh:

- Bị lạc rồi!

Thằng nhóc chẳng nói chẳng gì nữa, rất ngoan, ngồi im tại đó. Tôi chỉ thấy chiếc iphone của hấn chụp nó. Trời đất, thì ra là cảnh đẹp, im lặng để chụp, cứ tưởng... nó ngoan ngoãn. Thằng nhóc cười:

- Chụp nhiều hình vào anh ba, em sẽ post lên fanpage với lời nhắn, bạch mã hoàng tử của các chị đang bị lạc.- Trời ơi, lạc đường vui đến vậy sao???

27. – Chương 26

Chương 26: Chiến dịch bắt cá.

Tôi ngồi xoa xoa cái chân chẳng hay cái iphone lia tới, vừa xoay sang thì tách- Hấn đã chụp rồi. Tôi hét:

- Này, làm gì thế hả? Xóa mau.
- Không!- Hấn giơ cao chiếc iphone.

Tôi liếc hấn, định bôi nhọ hình ảnh thiên thần của tôi chứ gì! Đâu có dễ! Tôi lấy cái điện thoại trong túi quần ra, kê bấm nút 1 gọi cho hấn. Hấn đang cầm chiếc iphone có cuộc gọi, hấn kè lên tai. Tôi nhảy ào tới chụp lấy cái iphone, giờ cái iphone đã yên vị trên tay tôi, tôi bấm xóa. Cái hình nhanh chóng chìm vòng thùng rác của chiếc iphone.

Mặt hấn vẫn phờ. =.= Hình tôi đâu có quan trọng đâu nhìn, tôi cảm thấy buồn buồn.

Mặt trời lên cao, nắng chói chang, chẳng ai có ý định ra về do mệt.=.=

Đáng tiếc, giờ tôi chẳng đem theo đồ ăn thức uống, có phần đói bụng.

Thiên nói:

- Giờ đi bắt cá đi, chúng ta sẽ ở lại đây, chiều bớt nắng rồi hãy về!
- Cũng được, để tôi trở tài.- Tên nhóc Trung đang cầm cái iphone bấm lia lia xem hình vừa trả lời, 2 chiếc iphone rồi, chẳng bù với tôi, chỉ có chức năng chụp hình, lướt web cũng chẳng được.

Tôi và Nam cũng gật đầu, giờ này mà đi bộ ra có nước xui. Gần đây có con sông khá cạn, tôi xoắn tay áo và quần lên quá gối, lăm le vài con cá. Nước ở đây trong vắt, có thể thấy được cả đáy, sông lại ở dưới cây có bóng mát rộng, thích quá! 4 tên kia cũng xoắn quần áo lên, tên nhóc Trung vừa bước xuống đã bị Nam ngăn lại vì lí do nguy hiểm. Mặt thẳng nhóc xui xuống, dài ra như cái bươm. Thôi kệ, tìm cá ỉnh trước rồi hãy tính.

Đây có phải là thiên nhiên ưu đãi cho dòng sông hay không mà nó lại có đủ yếu tố tốt đẹp vậy! Nhưng hình như tụi cá này nhìn mặt mà bơi lại hay sao í, tôi đứng trân trân vậy mà không con nào bơi qua chân, tụi nó bu quanh chân 3 tên kia và 1 tên ngồi cạnh bờ sông buông thông chân xuống. Tôi tức điên người, mon men lại gần hần. Hần biết được tôi đang chuẩn bị tập kích thì xoay sang đưa tay lên miệng bảo im lặng và... hần bắt được thêm con cá nữa. Tổng cộng là 5 con rồi, Nam bắt được 4 con, Thiên bắt được 6 con, còn tôi, chẳng có 1 con. Tôi tức khí hết lên:

- Tôi bảo đảm tụi cá này là cá cái, chẳng thấy được vẻ đẹp của tôi mà!!!

Nam nhìn tôi lắc đầu:

- Bắt cá cần phải yên tĩnh mà, em này giờ đi đi lại lại, con nào dám lại gần.
- Cô làm cá của tôi hoảng hồn bơi hết rồi này!- Hần nói.

Thiên chẳng nói gì chỉ lo bắt cá. Nghe Nam nói vậy, tôi cũng im lặng quan sát, quả thật, có 1 con bơi lại gần tôi này. Giờ thì tôi biết con cái này là cá đực chính cống, những con kia bị lai rồi >.<>

Tôi thò tay xuống bắt nhưng nó bơi đi nhanh quá, hựt, tức quá cơ!

Thiên thấy vậy bèn bảo:

- Qua đây, tôi chỉ cho you bắt!

Tôi nghe vậy mừng rỡ chạy lại. Tôi đứng yên chờ đàn cá đực bơi qua. Á, có 2 con này! Thiên giơ tay xuống bắt mạnh, thêm 1 con cá nữa. Tôi nghĩ, Thiên rất hợp với nghề bắt cá bằng tay, không cần học cũng có thể bắt cá kiếm sống! Thiên quay sang tôi nói nhỏ:

- Khi bắt cần mạnh tay và dứt khoát, giữ cho thật chặt, nếu không có vậy thì rớt!

Tôi gật đầu, tập trung cố gắng làm theo lời Thiên nói. Tên nhóc Trung kia quăng 1 hòn đá ngay chân tôi làm con cá bơi đi mất. Tôi nóng giận:

- Này, tôi sắp bắt được cá rồi, làm gì vậy hả?
- Có làm gì đâu, ném đá chơi vậy hà!- Tên nhóc chẳng tỏ vẻ có lỗi, mặt trơ trơ.

Nam thấy vậy cười cười, cười cái đầu anh í, vậy mà cười cho được. Tôi bỏ lên bờ, không thêm bắt nữa, tôi sẽ đem treo thẳng nhóc Trung lên cây để nói khỏi phải ném này ném nọ. Đang đi giữa chừng thì hần giật tay lại, tôi hựt đà, té xuống nước, quần áo ướt sũng, ngược lên nhìn hần:

- Này!
- Sorry, chỉ định bảo là ở đây tôi chỉ giúp thôi, ai ngờ cô té!

Hần đang bắt nạt tôi đây mà, tôi nắm tay hần, giật mạnh, hần té nhào xuống và điểm đáp là ... trên người tôi. Tôi mở to mắt nhìn hần, hần cũng to mắt nhìn tôi! Thời gian đứng yên cả thấy là 5 giây thì hần bị Thiên kéo dậy. Tôi lúc này mới hoàn hồn, Nam đang nheo mắt, thẳng nhóc Trung thì chu môi:

- Ghét, sao lại không cho em bắt cá chứ! Anh ba và anh hai xấu tính!!!

Profile Nhất Trung:

Con cháu Đỗ Gia, là em cùng cha khác mẹ với Hoàng Nam. Thằng nhóc rất thông minh, 7 tuổi đã thông thạo vi tính, tiếng Anh. Phải nói là rất giỏi trong việc đọc suy nghĩ trong tích tắc khi nhìn vào sắc mặt của đối phương.

Tên: Đỗ Nhất Trung.

D.O.B: 1.5.2006

Nhóm máu: O

Tính tình: Nặng nề thất thường, rất khó chiều.

Thành tích: Đứng từ xa lúc chưa vào trường đã có gái bu trong đó có cả cô giáo.

28. – Chương 27

Chương 27: Đừng tranh giành với em, có được không?

Nam đứng đó, im lặng. Tại sao anh lại có cảm giác khó thở quá! Hơi thở vẫn phát ra nhưng nén nghẹn lại trong ngực. Anh nhìn hấn đang đứng dưới kia, tay nắm chặt. Hấn đã nhìn ra thay đổi đó nhưng vẫn làm ngơ.

Có lẽ là GHEN...

Hấn bỏ lại nhỏ và Thiên ở dưới kia, hấn đi lên bờ, kéo Nam ra 1 góc.

Hấn nói nhỏ:

- Là anh cố ý để lạc?
- Ừ.- Tay anh đưa lên, vuốt mái xước.
- Anh cũng thích Trang chứ gì!- Hấn cười.
- Ừ! Vậy em sẽ nhường sao?
- Không, em không có ý đó.

Hấn quay lưng dợm bước. Nam nhìn xuống mũi giày bata:

- Anh chỉ muốn biết, em có thích chung 1 người con gái với anh không thôi!

Hấn xoay lại, nhìn anh, nhíu mày:

- Từ lúc nhỏ đến giờ, anh, em và Thiên đều có chung sở thích, cùng 1 người con gái! Lúc đầu là Lan, đến lúc này là Trang. Em sẽ không nhường, vì em cũng như anh. Trái tim của người con gái đó chưa thuộc về ai.
- Anh nghĩ, cô ấy đang thích em.- Nam cười, nụ cười phảng phất nét buồn và chua xót.

Hấn cũng im lặng chẳng nói gì. 1 lúc sau, hấn lên tiếng:

- Đừng tranh giành với em, có được không?

Nam lẳng lặng lắc đầu. Từ nhỏ anh đã chấp nhận thua thiệt nhiều thứ từ tình cảm của ba mẹ đến tình cảm của Lan. Đến khi anh từ bỏ được ý định ganh ghét thì lại có tình cảm với Trang, giờ thì lại phải tranh giành với hấn và Thiên. Thiên thì không nói vì anh biết, trong đôi mắt nhỏ, cậu chỉ là người bạn bình thường.

Nam đứng nhìn hấn bước đi, đôi mắt đỏ ngầu lên. Là do giận dữ, là do anh chịu thiệt thòi. Trang chỉ xem anh là người anh, hấn luôn luôn có mọi thứ. Anh có gì thua hấn? Anh chỉ có người mẹ ốm yếu vì bệnh, qua đời sớm, chẳng nhận được cái liếc mắt của ba. Anh là tác nhân tình 1 đêm, ba anh chỉ bắt đắc dĩ mới cưới mẹ anh. Người ông ấy yêu là mẹ hiện nay của anh cũng là mẹ của Đỗ Thanh Tuấn. Anh luôn luôn làm tốt

mọi việc từ học hành đến cư xử nhưng có lẽ không cần thiết nữa. Những thứ đó luôn làm anh đau đầu, nếu làm sai sẽ bị ba anh quở trách.

Lúc nhỏ bị đánh, anh đã 2 lần đến đúng lúc. Lần đầu là thật... Nhưng lần thứ 2... Là 1 vở kịch. Anh đã sớm biết Tuyết Lam không phải Tuyết Lan.

Anh chỉ muốn chiếm tình cảm của Trang. Giống như lúc nhỏ bị nhốt, do Lan nói chuyện với anh mà lúc quay ra đã gặp Tuấn, hắn đã nói rõ tất cả với Lan và cứu cả Trang. Anh thật bất lực nhìn hắn ôm nhỏ. Người nhỏ ôm hôn ấy đáng lí ra là anh chứ không phải hắn. Vở kịch anh dàn dựng kĩ càng như vậy vẫn không có kết quả khả quan.

Nam bước đến chỗ 4 người đang ngồi quay quần quanh đóm lửa vừa mới nhóm định nướng cá. Thấy anh bước lại, nhỏ giở tay hô:

- Anh Nam, lại đây, nướng cá này!- Nhỏ cười híp mí.

Nhìn nụ cười của nhỏ mà anh cảm thấy có lỗi, đã lừa gạt nhỏ. Anh không đáng để nhỏ tôn trọng nhưng không vào hang cọp sao bắt được cọp con???

Anh ngồi xuống cạnh nhỏ. Thằng nhóc Nhất Trung nói:

- Bây giờ, để công bằng: Ai bắt được bao nhiêu á ăn bấy nhiêu. Anh ba, anh bắt nhiều như vậy chắc ăn không hết, em ăn cùng nhé!- Thằng nhóc chẳng bận tâm ánh nhìn của nhỏ dành cho nó.

Nãy giờ sắp bắt được 1 con cá thì nước động, cá bơi mất, giờ trắng tay. Có con cá nào đâu mà ăn với chả nướng. Nhỏ chu môi:

- Này, tôi có bắt được con nào đâu chứ!

- Kệ cô.- Hắn để con cá vào đồng rơm đang cháy trước mặt.

Nhỏ tức đỏ mặt, liếc xéo. Nam và Thiên cùng đồng thanh:

- Ăn cùng nhé!

Nhỏ quay sang nhìn 2 người, cảm kích:

- Vâng ạ!- Ngu sao mà không ăn, không ăn thì đói mất.

Hắn nhìn nhỏ, lúc này dự định sẽ nói là: Này, tôi sẽ chia sẻ! Không ngờ miệng lại nói khác. Mất điểm, mất điểm nặng nề. Hắn nhìn Nam, Nam cũng nhìn lại hắn. Nam nhếch mép:

- Em trai à, chỉ là con cá thôi mà! Bắt con lớn, thả con nhỏ, nhưng anh nghĩ mình nên nắm cả 2 con.

Hắn nhúu mày. Anh đang nói đến tình cảm của Trang và tình yêu thương của ba mẹ sao? Con lớn là... Trang???

29. – Chương 28

Chương 28: Nhầm lẫn của mẹ...

Chúng tôi ăn cá xong thì cũng đã là 3 giờ chiều, có lẽ nên về. Ở lại tối quá thì không hay. Tôi đi theo Nam, tôi luôn tin tưởng anh vì khi bên anh tôi rất thoải mái và an toàn. Thiên và hắn đi kế tôi. Tôi phát hiện ra, không khí giờ rất khác. Hình như trầm hẳn xuống, chẳng ai nói ai. Quần áo tôi giờ cũng đã khô khô 1 chút, vẫn còn ướt nhưng lúc trưa nóng quá nên chẳng có sao. Lúc này... Ngượng quá!!!!

Trời ơi, các bạn biết không? Chỉ cần đi 1 quãng ngắn, thế mà tôi cứ tưởng là xa. Trên suốt đường đi từ quốc lộ về Đỗ Gia tôi cứ cần nhẩn mãi. 4 tên kia thì im lặng. Thằng nhóc Nhất Trung lại ngủ trên lưng hoàng tử. Có biết anh mỗi vai lấm không hả???? >.<>

Tôi vào Đỗ Gia cùng với mấy tên kia. Hắn bảo sẽ lấy đồ cho tôi thay.

Quần áo của hấn và Nam đều rất rộng nên chỉ còn có đồ giúp việc của cô Thanh thôi. Dáng cô Thanh cũng xấp xỉ tôi. Đỗ Gia có khác, người làm vẫn có đồng phục. Tôi thay đồ xong thì vào phòng nhóc hiên, chuẩn bị đánh 1 giấc rồi mới về. Từ cổng có tiếng xe. Tôi cũng tò mò ra xem thì thấy hấn và Nam kính cẩn cúi đầu chào. Thằng nhóc Thiên từ trong phòng chạy ra:

- A, ba mẹ về!

Ồi, là ông bà chủ Đỗ Gia. Tôi muốn chiêm ngưỡng dung nhan của 2 người này quá. Tại sao lại có thể sinh ra hoàng tử đẹp và hoàn hảo đến vậy???

Từ xe, 1 người phụ nữ khoảng 40 tuổi bước ra. Bà rất trẻ, đẹp và hơn nữa quý phái vô cùng. Tôi đứng ở cửa miệng há hốc. Lần đầu tiên tôi thấy người đàn bà nào mà đẹp đến vậy! Nhưng tôi chợt nhớ, mẹ Nam là người khác! Đột nhiên tôi thấy buồn buồn cho hoàng tử. Sau đó, 1 người đàn ông cũng trạc tuổi ba tôi cũng xuống. Ông ta rất cao, đôi lông mày cương nghị và có cặp mắt rất giống Nam và Tuấn nó màu đen sẫm.

Hình như người phụ nữ đó thấy được tôi, tôi cũng đi ra khỏi phòng cúi đầu chào lễ phép. Bà ấy mỉm cười:

- Tuyết Lan, con đến chơi sao?- Rồi nhíu mày.- Tuyết Lan nó trở về đây với thân phận là con mà.

Tôi đứng đó mở to mắt, ủa, gì vậy? Lan nào? Tôi tên Trang mà! Hấn nhìn tôi rồi nhìn mẹ hấn:

- Mẹ, đây là bạn con mà!

- Không, tưởng mẹ lầm cảm sao? Là Tuyết Lan đó! Lớn vậy xinh đẹp hơn nữa.- Bà cười hiền hậu.

Tôi gãi đầu nhìn người phụ nữ này. Bà ta rất hiền và đôn hậu. Người đứng trên thương trường mà như vậy thì rất hiếm. Tôi khẽ nói:

- Dạ thưa bác gái, cháu là Minh Trang bạn của Thanh Tuấn và Hoàng Nam ạ!

Bà nhíu mày lại. Rồi gật đầu nhẹ. Tôi thở phào. Tôi thấy Tuyết Lan đâu có giống tôi mấy, chỉ có 2 cái đồng tiền là giống thôi, đầu đến mức phải nhìn lắm. Tôi nhìn hấn và Nam. Cả 2 đều đang cau mày. Khóc miệng Thiên đang nhếch lên. Tôi hỏi Nam:

- Em rất giống Tuyết Lan?

- Không, là Tuyết Lan không phải Tuyết Lan.- Nam cười.

Gì mà Tuyết Lan không phải Tuyết Lan chứ? Khó hiểu. Ba hấn đứng nhìn tôi hồi lâu rồi nói:

- Sao cháu lại mặc đồ người làm Đỗ Gia???

Tôi ngẩng đầu lên, cười đáp:

- Quần áo cháu bị ướt nên cô Thanh cho cháu mượn thay ạ.

- Thân đến vậy rồi sao? Haha- ba hấn cười.

- Ô, dạ...- Tôi vẫn chưa hiểu câu hỏi của ông.

Thằng nhóc Nhất Trung chạy đến ôm cổ ba nó:

- Chị ấy là người trông con mà Nam nói đó ba!

- Ừ, cô bé nhìn giống Tuyết Lan y như đúc với lại còn rất dễ thương nữa. Mấy thằng con nhà bác không mê sao được. Nhưng có lẽ, con nhóc Tuyết Lan xuất hiện thì không khí sẽ không phải giống bây giờ. Quá khứ đã quá cũ rồi! Đỗ Gia không còn quan hệ với Lâm gia. Nhất là khi xem con người là vật thể chấp.

Ông cười, nhìn ông cũng hiền giống như bà Đỗ vậy. Chẳng hiểu sao tôi vẫn vui vì câu nói của ông ấy dù không nên cười lúc này. Hấn nhìn tôi:

- Ba à, sao ba lại nghĩ con mê nhỏ lùn này thế?

- Ba biết! Đừng cãi ba!

Thiên nhìn tôi, tôi đột nhiên cảm thấy áy náy. Nãy giờ tôi xem cậu ta là không khí mát rồi. Tôi cúi gằm mặt ngón tay xoay xoay lộn tóc.

30. – Chương 29

Chương 29: Đắt tội với thầy giáo.

Tôi ở lại nhà Đỗ Gia 1 chút rồi cũng về. Tôi lễ phép chào bác trai bác gái. Về đến nhà, tôi nằm phịch lên giường nhìn trần nhà 1 chút. Tôi biết chuyện lúc này là có hiểu lầm nhưng... sao tôi lại cảm giác nó là thật!!! Tôi vào nhà tắm thay bộ đồ người làm Đỗ Gia ra, mệt mỏi đi lên giường đánh 1 giấc chẳng thèm quan tâm đến baba có về hay chưa. Hôm nay là 1 ngày mệt mỏi.

Sáng thứ 2 có giờ học trái buổi đột xuất do thầy dạy sơ cứu cho học bù. Tôi nghe nói thầy nổi tiếng dê cụ cơ! Tôi xin nghỉ làm ở nhà Nam 1 bữa.

Tôi bước vào lớp, hần đang nằm la liệt trên bàn. Tôi vẫn đáp cặp bên bàn bên cạnh bình thường. Hôm nay Tuyết Lan không đi học. Nghe sự việc những người xung quanh đồn đại tôi cũng có hiểu chút ít. Dù sao cũng đáng thương hơn đáng trách. Tôi cũng chẳng buồn trách móc anh lớp trưởng ốm yếu làm gì. Tôi im lặng quan sát hần. Hần vẫn thờ đều đều, về việc này khỏi phải nói, nếu tắt thở thì chết rồi còn gì =.= Đột nhiên hần bật dậy:

- Cô nhìn xuyên cả mặt tôi rồi này! Cho tôi ngủ 1 chút đi nhé!

Tôi mở to mắt, hần hay thật, tôi có thấy hần mở mắt đâu. Tôi bùi ngùi nhìn vào quyển vở ghi chép đằng hoàng của mình mà ôn bài.

Trống vào, thầy ấy cũng bước vào. Đầu tiên là liếc mắt tất cả con gái đang cúi mặt xuống dưới đất nở nụ cười!!! Tôi ngẩng đầu nhìn chằm chằm thầy khinh khỉnh. Già mà chẳng biết mình già!

Hôm nay sẽ thực hành sơ cứu hô hấp nhân tạo! Trời đất ơi, ông thầy cất giọng:

- Em nào xung phong lên làm mẫu cho thầy và các bạn cùng xem nào.

Chẳng có cánh tay nào giơ lên, từ học sinh nam đến học sinh nữ. Biến thái hoàn toàn, biến chất hoàn thành. Tôi chỉ mong sau, nạn nhân đó không phải tôi. Nhưng chúa đã đi ngủ mất rồi! Thầy ấy gọi học sinh mới. Hôm nay Lan nghỉ, chỉ có tôi. Nếu không làm theo thì chắc chắn sẽ bị đi dài dài. Tôi bước lên bục giảng, tụi con gái thở phào. Tôi nằm lên băng ca trên bục. Ông thầy vừa giảng bài vừa hành động:

- Đầu tiên là phải nhấn ngực như thế này này, hãy nhớ là 3 cái.

Ông ấy nhấn vào lồng ngực tôi 3 cái, sao tôi lại có cảm giác bị lợi dụng nhỉ. Mắt tôi mở trao trao.

- Thứ 2 là phải...

Ông thầy vừa mở miệng tôi ra thì *Rầm* hần đứng dậy. Mặt mày kinh khủng nhìn ông thầy. Hần đi lên chỗ tôi nhấc bổng tôi lên. Cái này có được gọi là romantic không ta? Ông thầy thất sắc, miệng lắp bắp:

- Cậu... cậu... đang... 1.làm..gì... vậy????

- Ông định giở trò sao? Học thì học chứ không cần thực hành kiểu bảo học sinh lên làm mẫu như vậy. Được, nếu cần học sinh làm mẫu thì tôi làm.

Ông thầy định thần lại. Liếc nhìn 1 lượt lớp học. Tụi con gái bây giờ thì mắt đưa nào đưa nấy hình trái tim tôi còn nghe họ nói nhỏ là: Tuần anh hùng quá! Tôi tức trong mình, người hần cứu là tôi mà. Eo ôi, đang suy nghĩ thì hần thả tôi xuống nền 1 cái phịch, tôi đau nhức xoa xoa mông. Hần quay sang nhìn tôi:

- Lỡ tay, sorry! Về chỗ đi.

Tôi cũng im lặng về chỗ. Hần nằm lên băng ca. Ông thầy cúi xuống tiếp tục... bước 2. Hần nhìn ông thầy chán chường. Ông thầy hình như hơi ngại học sinh nam thì phải.. Mắt mở to nhìn sinh vật lạ trước mình, ngần ngại mãi chẳng dám tiến đến gần. Ôi thầy ơi, nhức mắt quá. Cứ như coi phim hành động đến khúc

gây cấn. Người nam chuẩn bị hô hấp nhân tạo cho người nữ thì người nữ khoanh tay nhìn mắt thao láo. Mô phật, mô phật. Trí tưởng tượng bay xa.

Tôi lẳng lặng quan sát, tự nhiên tôi muốn coi cảnh này. =.= Tôi muốn xem hấn xử sự ra sao thôi. Gần 5 phút mà chẳng thấy tiến triển được chút nào, cả lớp thở dài ngao ngán. Haizzzz. Đến lúc này thầy mới nín thở tiến sát lại, tôi nhìn chăm chú hơn. Thầy chỉ vừa chạm đến chóp mũi hấn, hấn nắm tay lại và *Bốp*. Mặt ông thầy đỏ tươi ngoẹo sang 1 bên. Hấn đứng dậy:

- Lần sau đừng có mà giở trò với tôi, nếu muốn đi dạy. Không ai được phép đụng đến Minh Trang, kể cả thầy cô giáo.

Trời đất, tôi có nghe lầm không? Lần này là hấn tuyên bố trước mặt tôi và cả thầy giáo. Tôi lúc đầu thấy hoang mang nhưng lại cảm thấy vui vui. Chuyện này có nên cười không? Tôi chẳng biết, thôi, cứ cười mẹ nó đi. =.=

Ông thầy lồm cồm bò dậy, nhìn hấn. Tội nghiệp thầy, dắt tội với con cháu Đỗ Gia làm gì? Haha Í em nhầm, là hấn lỡ tay dắt tội với thầy. Hấn quay sang nhìn ông thầy mặt mày tái mét, bên má trái còn vết bầm. Hấn nói:

- Hôm nay học đến đây thôi, nghỉ đi.

Hấn nói xong thì đi xuống phía cuối lớp nhìn tôi. Tôi cũng nhìn hấn, có gì lạ mà nhìn cơ chứ? Hấn nói nhỏ qua kẽ răng:

- Đừng dễ dãi quá như thế!

Tôi tròn xoe mắt, hấn đang nói về 3 cái ấn ngực???

31. – Chương 30

Chương 30: Sóng gió sắp đến (P1)

Thế là giờ sơ cứu chúng tôi được về sớm. Tuyệt vời! Tôi nhanh chân đi ra cổng, hấn leo đéo theo sau. Tôi cảm kích hấn lắm, nếu không là mất first kiss với dê cụ đó rồi. Thấy vậy tôi cảm ơn hấn:

- Thanks về chuyện lúc này.

- Gì cơ? Nghe không rõ.- Hấn giả điếc.

Tôi tức đỏ mặt, khó khăn lắm mới nặn ra được câu cảm ơn thứ 2 mà bị hấn là xấu hổ. Tôi đâm vào lưng hấn 1 cái. Không chọc tức tôi thì ăn cơm không ngon nhĩ??? Tôi cúi đầu đi, đột nhiên... hấn nắm tay tôi. Tôi tính giằng ra nhưng tôi lại để yên như vậy. Tôi nghe tiếng tim của hấn đập nhanh, và nhịp tim của tôi cũng như hấn. Hấn hắng giọng 1 cái rồi nói:

- Tôi không muốn ai động vào cô cả, bởi vì... tôi ghen.- Hấn nói xong thì đỏ mặt quay đi nơi khác, hấn buông tay tôi ra, chẳng còn hơi ấm, tay tôi đột nhiên thấy mát mát.

- Ừ hử? Có ý gì thế?- Tôi vẫn ngại vì câu nói của hấn, cố tình trên.

Hấn nhìn tôi hằm hằm gay gắt. Tôi nở nụ cười, tôi đang vui, vui cách lạ lùng. Hấn lại nắm chặt lấy tay tôi nhưng lần này lại bạo dạn hơn. Tôi im lặng nhìn hấn, hấn cúi nhìn tôi, đỏ đỏ mặt.

Tôi và hấn cùng đi trên con đường để về nhà tôi. Đi ngang qua nhà 1 người lạ thì tôi bắt gặp cây xoài say trĩu quả. Lâu rồi chưa ăn xoài, chẳng biết xoài này có ngọt không. Bước chân của tôi và hấn khựng lại. Hấn nhìn lên cây xoài, rồi nói:

- Trộm không?

- Hả??? Đi mua là được rồi, trộm làm gì!- Tôi lắc đầu.

- Cửa chùa thơm nhan, đi nào!- Vừa nói hấn vừa quăng chiếc cặp xuống leo lên hàng rào.

Tôi đứng đó nhìn hấn, hấn trèo rất nhanh 1 thoáng là vào bên trong. Tôi thở dài, có ai bắt quả tang thì sao. Tôi đang lo cho hấn. Hấn trèo lên cây như sóc. Tôi nhớ là chó đốm đâu biết trèo cây! Lỡ trèo vào rồi, không hái ra cũng uống. Thế là chưa đến 1 phút đắn đo, tôi đứng phía dưới ngoài hàng rào... cổ vũ hehe...

Hấn đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng, ừ nhỉ, có ai đi trộm mà lộ liễu như tôi không? Tôi im lặng chỉ trái bên này trái bên kia làm hấn hoa quả mắt. Hấn tức quá, quát lên:

- Trời đất ơi, từ từ, trái này trái kia sao tôi hái kịp.

Hấn vừa la lên xong, từ đâu trong nhà... 1 đàn chó chạy ra sủa ầm trời. Hấn hái vội mấy quả rồi phi thẳng ra hàng rào kéo tay tôi chạy như bay. Tôi cũng chạy theo hấn chứ đứng đây gia đình người ta ra làm thịt mất. Chạy được 1 quãng xa, tôi và hấn đứng thở dốc. Mặt hấn đỏ bừng:

- Đây, tại cô không đẩy!

- Gì mà tại tôi? Là tại bầy chó mà!- Tôi chê môi.

Hấn liếc xéo tôi rồi tổng cho tôi 1 cái xoài vào tay. Hấn xoa xoa bả vai, chắc là do phòng xuống cây bị trúng vào đầu đó. Tôi nhìn vào vai hấn. Vai hấn đang đỏ ửng lên và có dấu hiệu chảy máu. Trời ơi, tôi sợ máu nhưng... tôi vẫn lấy ra trong cặp 1 miếng băng gạc và nước rửa vết thương. Tôi nói:

- Đưa vai đây!

- Không sao, không cần đâu!- Hấn không chịu.

- Giờ có đưa không thì bảo??? Mặc xác anh bây giờ!- Tôi kéo thật mạnh vai hấn qua phía mình, hấn khê rên lên 1 tiếng. Tôi nhẹ tay lại. Lúc này hấn mới chấp nhận cho tôi sát trùng.

Tôi tỉ mỉ lau chùi vết thương cho hấn, tôi sợ mạnh tay làm hấn đau. Hấn luôn miệng...than đau. Lúc này ai nói là không cần mà, giờ lại than đau, yếu đuối vậy sao? CHỈ toàn ghẹo tôi. Tôi dán xong xuôi thì cất những cụ đó vào cặp, cầm trái xoài to tướng lên xăm xoi. Hấn vò đầu tôi:

- Quan tâm tôi đến vậy sao?- Hấn cười.

- Hả? Mơ à! Làm gì có, chỉ muốn ăn trái xoài này cho ngon 1 chút thôi.- Tôi cảm thấy má mình đang nóng lên.

Hấn thì cười cười. Tôi im lặng cúi đầu quan sát... đàn kiến dưới chân. Hấn đứng lên khỏi băng ghế đá, tôi cũng đứng lên đi theo hấn, không nói tiếng nào. Mặc cỡ quá hà!!!! >.<>

Hấn đưa tôi về đến nhà thì cũng đi về. Hấn gơ tay tạm biệt tôi, tôi đứng đó ngẩng người nhìn dáng hấn khuất xa, mặt ngơ ngác. Từ phía sau, baba bước tới vỗ vai tôi 1 cái làm tôi giật mình, hôm nay baba nghĩ làm sao??? Baba khê nói:

- Con nói chuyện với ba 1 chút.

Giọng nói của ba có phần hơi trầm thấp 1 chút, tôi biết chắc có chuyện gì không hay. Tôi nhìn ba gật đầu.

32. – Chương 31

Chương 31: Sóng gió sắp đến (P2)

- Con không nên tiếp tục có quan hệ với Đỗ Gia và Đinh Gia nữa.- Baba thở dài.

Tôi mở to mắt không hiểu. Baba tôi mím chặt môi như sắp khóc, giọng rưng rức:

- Con không phải là con của ba, con là con gái Lâm Gia.

Lần này tôi còn ngạc nhiên hơn nữa, tôi nghe những tiếng sấm vang vọng trong đầu mình. Là con cháu Lâm Gia, Lâm Gia là gia đình Tuyệt Lan? Tôi lắc đầu nguây nguậy, Baba đang đùa với tôi chứ gì! Sao tôi có thể có quan hệ với gia đình đó. Mắt ba tôi rơi lệ:

- Lúc nhỏ, con bị tai nạn mất trí nhớ. Ba là người đã lái xe đung con, vì ba sợ gia đình họ sẽ làm khó dễ ba nên ba không dám nói cho họ biết. Con tên là Tuyết Lan. Hôm qua, bà Đỗ có đến tìm ba và nói rõ mọi chuyện. Ba xin con hãy tha thứ cho ba!- Ba tôi khóc thành tiếng.

Tôi rầm rứt khóc, bà Đỗ đúng là người rất hiểu biết, bà ta có thể tìm đến tận nhà tôi mà uy hiếp ba tôi. Baba nói tiếp:

- Bà ta nói 1 là con phải về với Lâm Gia và có quyền qua lại với thằng Nam và thằng Tuấn. Còn 2 là con phải đi xa, tách rời họ. Nếu con trở về Lâm Gia thì sẽ chẳng có quan hệ gì với ba nữa!

Tôi lắc đầu và khóc, khóc nhiều lắm. Tại sao giới thượng lưu họ lại phải bắt buộc người khác làm điều người khác không muốn chứ! Chẳng phải baba tốt với tôi lắm sao? Baba đã cho tôi ăn học đẳng hoàng khôn lớn. Lâm Gia đã cho tôi được cái gì chứ! Tôi đã nghe lời đồn đại về Tuyết Lan, nhỏ chỉ là con cờ. Giờ thì tôi là con cờ trên thương trường đó sao???

Tôi nuốt nước mắt vào trong nói với ba:

- Con sẽ đi với ba!

Mắt tôi ngẩng đầu nhìn tôi, giọng ông có chút vui hơn lúc này:

- Có phải là con đi không? Được! Ba sẽ thu dọn đồ đạc. Bà Đỗ đã cho chúng ta 1 số tiền, bà ta nói là sẽ mua lại căn nhà này của chúng ta.

Tôi chỉ lẳng lặng gật đầu rồi sắp xếp hành lý. Tôi nhìn vào chiếc điện thoại, phím 1 là số của hân, tôi có nên thông báo cho hân biết không? Tại sao lúc này tôi chỉ nghĩ đến hân, còn Nam và Thiên, tôi xem họ là cái gì? Tôi nín thở, cố nuốt những tiếng nấc nghẹn ngào trong cổ họng, tôi đã có tình cảm với hân. Tôi nên nhận ra sớm để dễ từ bỏ hơn nhưng giờ thì có lẽ đã lâu.

Tôi nhìn căn phòng mình 1 lượt, chẳng có gì nhiều, chỉ toàn sách vở và vài bộ đồ. Tôi chưa kịp lưu số của Thiên nên tôi mở máy tính này lần cuối. Nick Thiên vẫn im ỉm màu xám không online. Tôi gửi tin nhắn cho Thiên với dòng tin ngắn gọn như thế này: Tạm biệt, nhớ bảo trọng nhé!

Tôi nghe lòng mình quặng thắt, hà cớ gì mà lại phải hành hạ cuộc sống của gia đình tôi. Ba tôi đã có tuổi, từ nhỏ ông là cô nhi, trả trách khi tôi hỏi bà con đâu thì ông chỉ lắc đầu. Cha con tôi cứ nương tựa nhau mà sống. Tôi yêu ông hơn bất cứ thứ gì vì tôi biết, ông xem tôi như con gái ruột của ông mà.

Tôi xuống dưới nhà, mỉm cười với ông. Ông đã sắp xếp xong hành lý. Tôi sẽ chuyển trường nơi mình sẽ sống. Mọi thứ đến quá nhanh, chỉ trong 2 tuần. Tôi chẳng có duyên với hân và Nam rồi.

Tôi và ba bước lên chiếc xe buýt, tôi chẳng biết, số phận của mình sẽ đi về đâu! Tôi giở điện thoại ra nhắn tin cho hân tin cuối cùng. Tôi đã theo quyết định là chọn ba nên sẽ phải từ bỏ hân. Tin nhắn của tôi như thế này: Tạm biệt nhé chó đốm, hãy giữ gìn sức khỏe. Gửi lời tạm biệt của tôi đến với Nam và nhóc Trung nhé! Tôi đóng điện thoại lại, mở sim ra và quăng qua cửa sổ. Tôi khóc, ba vỗ vỗ vai tôi. Tôi ngược lên nhìn ba. Tôi phải cảm ơn ba chứ nhỉ? Nhờ ba tôi mới sống được tới giờ phút này. Chiếc xe buýt lặn trên con đường dài bất tận. Nó rồi sẽ về đâu???

Tôi thiu thiu ngủ thiếp đi trên vai ba, ít nhất tôi vẫn còn người thân bên cạnh, các bạn nhỉ?

.....
Tại Đỗ Gia:

Người đàn bà xinh đẹp khẽ nở nụ cười nói với người đàn ông bên cạnh:

- Anh thấy không? Em biết đó là Tuyết Lan cơ mà! Tôi nghiệp con bé, mất tích lâu như thế! Ông tài xế ấy cũng giỏi anh nhỉ? Chúng ta tìm mãi chẳng ra!

Người đàn ông khẽ gật đầu rồi cười:

- Để xem, bọn nhóc có thể vượt qua thử thách này không? Tình cảm đâu phải lúc nào cũng là đường tráng nhựa.

Người đàn bà gật đầu nắm lấy tay người đàn ông:

- Cũng giống như chúng ta, trải qua sóng gió rồi mới có nhau.

33. – Chương 32

Chương 32: Mang yêu thương về vạch xuất phát.

Hắn vừa tắm xong, thả người trên chiếc giường êm ả. Tay hắn cầm lấy chiếc iphone. Có tin nhắn, là nhỏ. Hắn cười, vừa mới gặp đây thôi lại nhớ hắn rồi sao? Hắn bấm mở. Đầu óc hắn choáng váng khi đọc tin nhắn. Nội dung tin nhắn thật lạ. Gì mà tạm biệt chứ? Hắn im lặng. Thôi chết, có chuyện không hay rồi! Hắn gọi điện cho nhỏ, tiếng thuê bao đang khóa chốt vang lên. Hắn bấm nút gọi:

- Thư ký Đông, mau chuẩn bị xe.

Hắn chạy như bay xuống sân, phi thẳng vào xe. Lòng hắn thấp thỏm bảo tài xế lái xe hết tốc độ. Chiếc xe sang trọng đỗ kít trước ngôi nhà nhỏ. Hắn bước xuống xe. Chết tiệt, cửa nhà khóa rồi, nhỏ đi đâu chứ? Hắn bấm gọi nhỏ lần nữa, tiếng tổng đài vẫn đều đều. Hắn bước lại vào xe, chuyện này... có chút gì đó rất lạ. Tại sao lại đột ngột đến vậy??? Hắn thở dài sâu nặng. Đúng là ý trời, vừa lúc này bên nhau, lúc này lại xa...

Hắn cho xe quay về Đỗ Gia, bước nhanh lên phòng của mẹ. Hắn gõ cửa.

- Vào đi!- Người phụ nữ ngồi trên sofa cạnh người đàn ông lên tiếng. Thật là đúng lúc, bà biết thế nào hắn cũng tìm đến bà.

- Mẹ, sao Trang lại chuyển đi đột ngột như vậy?- Hắn khoanh tay, ánh nhìn sắc lạnh nhìn người phụ nữ.

- Sao con lại hỏi mẹ?- Người đàn ông lên tiếng.

- Chỉ có ba và mẹ mới có thể làm Trang chuyển đi nhanh như thế!

- Con yêu, nghe này! Mẹ không muốn con qua lại với 1 gia đình thấp kém như thế.- Bà nhíu mày.

- Mẹ đừng nói dối! Hôm bữa mẹ và ba rất vui khi có mặt nhỏ đó.- Hắn lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên chiếc ghế sofa.

Người đàn bà vỗ vai nhẹ người đàn ông. Ông mở miệng:

- Ba cũng không muốn vòng vo nữa, con cũng biết tình hình của gia đình ta và Lâm Gia đa ng rất căng thẳng.

- Trang thì liên quan gì chứ?- Hắn cắt ngang.

- Nó là Tuyết Lan, Lan mất tích lúc 5 tuổi đến giờ Lâm Gia vẫn chưa tìm thấy. Lần đầu tiên ba và mẹ thấy nó thì cũng ngỡ ngờ ra. Mẹ đã bảo thư ký Đông tìm hiểu rõ. Tối đó, ba mẹ đã hẹn ba nó ra. Nó bị tai nạn mất trí nhớ. Nhưng chuyện này thì còn quan trọng gì nữa? Quá khứ là quá khứ, bỏ qua đi!

Hắn không tin vào tai mình, Trang là Tuyết Lan??? Đúng rồi, nhỏ nói ghét cà chua và dưa leo, nhưng với đó thì quá ít, quá rời rạc và chưa đủ. Hắn tin lời ba mẹ hắn nói vì ba mẹ hắn là những người đương đầu trên thương trường. Vậy là hắn phải từ bỏ? Không, từ đầu đến giờ hắn vẫn chỉ yêu 1 người. Điều này cũng làm hắn vui nhưng nhanh chóng vụt tắt. Ba mẹ hắn che giấu rất giỏi. Hắn nói:

- Nếu vậy chúng ta hợp tác lại với Lâm Gia.

- Không dễ thế đâu con trai, nếu họ biết Trang là Tuyết Lan thì sẽ đưa ra bản hợp đồng với phần trăm là 40% và 60%. Con cũng biết đó, hợp đồng của Đỗ Gia 1% thôi cũng là rất lớn. Ta nhất định không để công ty thua thiệt.- Bà Đỗ ôn tồn giải thích.

- Vậy ba mẹ muốn con phải làm gì lúc này???- Hắn vò tóc.

- Mang yêu thương về vạch xuất phát.- Bà nói.

Hắn đứng yên, nhìn ra ngoài cửa sổ căn phòng. Nắng chiều đang dần buông, nhỏ hôm nay sẽ nghỉ học, chẳng biết nhỏ sẽ đi đâu. Hắn cũng chẳng có lí do gì mà học.

- Nếu không?

- Con chẳng có quyền lựa chọn. Mẹ đã đưa ra 2 quyền cho nó. 1 là bên con và quay về Lâm Gia, 2 là ở bên ba nó và tránh xa con ra. Nó đã chọn đáp án 2! Con nghĩ bây giờ con xuất hiện trước mặt nó thì nó sẽ cảm kích và thương yêu con sao? Chuyện đó là không thể.

- Con sẽ làm những gì con tim mách bảo. Chào ba mẹ!- Hắn nói xong thì quay đi.

Hắn đi ra ngoài được 1 lúc thì bà Đỗ nói:

- Haha, nó sẽ làm những gì đây?

- Anh không biết nhưng anh biết, nó và Lan là thanh mai trúc mã, khó chia lìa. Cứ thuận theo ý trời đi.

- Mà anh này, nếu nó và Lan cưới nhau thì mình lại hợp tác với Lâm Gia sao?

- Ủ, họ không dám đưa ra bản hợp đồng giống em nói cho nó nghe lúc này đâu! Đúng là tuổi trẻ nóng vội.

Nam từ này đến giờ đứng ở cửa nghe hết mọi chuyện. Lúc đầu anh cũng hơi ngỡ ngàng nhưng sau đó, nụ cười trên khóe môi nhếch lên toan tính. Tại sao anh và nhỏ không phải thanh mai trúc mã. 2 người các người thiên vị đứa con ruột, xem anh chẳng bằng ai. Được anh sẽ chứng minh cho họ thấy sai lầm của họ. Anh xoay người bước đi.

- Em cảm thấy lo cho Nam, nó đã quá mù quáng rồi.

- Rồi nó sẽ tỉnh ra.- Người đã ông ngã người nhìn ra ngoài cửa phòng, bóng dáng Nam đã khuất.

Hắn ngồi trên giường, tay đang cầm chiếc iphone xem hình, là hình nhỏ. Hắn đã chụp lén được nhỏ rất nhiều, cái hình nhỏ xóa chỉ là 1 trong số đó thôi. Hắn cài đặt lại hình nền, nằm dài trên giường. Mang yêu thương về vạch xuất phát??? Hắn cần phải làm gì lúc này đây???

34. – Chương 33

Chương 33: Gặp lại.

1 tháng sau...

Tôi đã thích nghi được môi trường mới. Nó khá là thoải mái, ở đây, tôi có rất nhiều bạn! Chỉ là... không có sự xuất hiện của hắn, hoàng tử và Thiên. Tôi bây giờ đã có thể tự đi xe đạp. Điều này phải cảm ơn Kiệt-bạn cùng lớp. Kiệt đã dạy cho tôi cách chạy xe, không những thế, tôi còn đi học với giày patin cơ. Dù đã là 1 tháng nhưng dường như nó quá ngắn so với 2 tuần ở cạnh hắn. Tôi chẳng thể nào quên được lúc hắn cứu tôi ở phòng nhạc, lúc hắn và tôi bên nhau. Kì thật, tôi chẳng nhớ gì về Thiên và hoàng tử. Đúng như tôi xác định, tôi có tình cảm với hắn, từ nhỏ chứ không phải chỉ bây giờ. Khi ở bên hắn tôi lại cảm thấy mình ấm áp lạ thường, tôi đang đi tìm cảm giác đó nhưng không thấy...

- Đây!

Nghe tiếng kêu tôi xoay lại, thì ra là cô bạn mập ú, bạn thân của tôi. Bật mí này, cô bạn là chị song sinh với Kiệt. Kiệt là cool + warm boy của lớp, tội nghiệp bạn tôi, béo ú nên chẳng ai thấy vẻ đẹp tiềm ẩn. Càng tìm thì nó càng ẩn, rõ khổ. Nhỏ chạy lại tôi.

- Tổ nghe nói hôm nay có 3 hot boy chuyển về trường mình cơ!

- Ủ, thì sao?- Tôi hỏi.

- Vào lớp mình.

- Ủ, thì sao?

- Nay, cậu bị miễn nhiệm với trai đẹp sao? Tổ còn nghe nói là con cháu Đỗ Gia và Đinh Gia nữa cơ. Trời đất, tôi nghe như có tiếng sét vang trong tai. Còn ai khác ngoài hấn, hoàng tử và Thiên? Baba chắc chắn sẽ không vui về chuyện này. Mặt tôi méo xệch, môi cắn chặt muốn bật ra máu. Nhỏ bạn lại nói:

- Mình sẽ giảm cân này, mình nhất định phải tìm được ý trung nhân!- Nhỏ giơ tay làm theo kiểu nhiệt huyết. Tôi cười cười, nhỏ cũng đáng yêu phết.

- Thôi đi học, trễ bây giờ. Mang giày trượt vào tớ dắt cậu đi.

Như ngoan ngoãn ngồi xuống mang giày, quả thật, nhỏ rất tẻ trong việc trượt, Kiệt đã hướng dẫn nhỏ nhiều lần rồi mà vẫn té, trong khi tôi chỉ hướng dẫn 3 lần đã biết trượt. Tôi và nhỏ vào trường, trường tôi là trường học bán trú, đến chiều mới có thể về. Tôi vào căn tin mua chai nước suối rồi trở vào lớp. Tôi đã thay đổi. Tôi cắt tóc ngắn, mặc áo phông quần jeans như con trai, chẳng hiểu vì sao? Tôi còn có sở thích highlight, tôi móc lai tóc màu trắng vào phía trong, cái này là ảnh hưởng của chó đốm. Nhìn tôi chẳng khác gì 1 tomboy nhưng không phải, tính tình tôi vẫn rất nữ tính 1 nét cực kỳ... Trang!!!

Nhỏ Như ngồi cùng bàn với tôi, tôi lắc đầu nhìn nhỏ. Giảm cân của nhỏ đây sao??? Tôi xin liệt kê danh sách các đồ ăn có trên bàn này: snack, mirinda, pocca, chocolate, ... Nhiều quá đến nỗi tôi hoa cả mắt. Lúc tôi vào lớp này thì ai cũng hồ hởi đón chào khác với trường... 1 tháng trước. Chuyện đã qua nhưng chẳng biết sao tôi lại muốn mình nhớ! Nếu quên, tôi sẽ mang trong tôi. Love The Way You Are!!!

Tôi nằm dài trên bàn. Kiệt đi xuống vở vai tôi:

- Tối nay cà phê không?

Tôi chẳng lạ gì cái việc rủ đi ăn uống thế này. 1 tuần trước, đang uống cà phê với Kiệt thì Như đi vào, tay chống nạnh:

- Em dám đi với người tình của chị mà không xin phép??? Không định rủ chị sao???

Mặt Kiệt lúc đó xám ngoét, tôi về nhắn tin cho tôi là muốn đi chơi riêng nhưng bị Như phá đám. Tôi nhìn Kiệt cười rồi nhìn sang Như, nhỏ đang nhóp nhép bịch snack. Kiệt thở dài rồi cất lời:

- Chị hai à, tối nay đi uống cà phê với em và Trang không?

- Ừ, đi thì đi nhưng đừng cho chị uống chất béo, không thì béo lên đấy.

Tôi che miệng cười, Kiệt thì thở dài. Kiệt ngồi trên bàn tôi. Tôi đã nghe Như kể, có 1 cô bạn theo đuổi Kiệt mãi, nào là viết thư, làm cơm tặng nhưng Kiệt không đồng ý. Giờ thì tôi biết, Kiệt đang ... theo đuổi tôi. Khác hẳn với việc các cô gái vui, tôi vẫn im thin không đáp lại.

Từ đâu, trong 1 đám đông, người con trai phá tan vòng vây đi lại bàn tôi. Hấn ta ôm chầm lấy tôi. Tôi ngược mắt lên nhìn, là hấn. Hấn vẫn giữ tôi trong vòng tay trước bao ánh nhìn của bạn cùng lớp, hấn nói khẽ vào tai tôi:

- Chết tiệt, sao ra đi lâu quá vậy! Làm tôi tìm muốn chết!

Tôi đẩy hấn ra, tiện tay cho hấn 1 cái tát. Như và Kiệt nhìn tôi ngạc nhiên. Tôi tất nhiên có quyền tát, hấn đang lợi dụng tôi mà.

35. – Chương 34

Chương 34: Hữu Thiên, xin lỗi!

Hấn mở to mắt nhìn tôi ngạc nhiên. Tôi chỉ nhìn hấn lạnh lùng:

- Xin lỗi, bạn không nên làm như vậy!

Quả thật, tôi rất tự ái khi mẹ của hấn xem tôi như món đồ, tôi đã lựa chọn ra đi chẳng lẽ giờ mặt mày tro tráo lật lọng chạy đến bên hấn. Tôi đi ra tránh những ánh mắt tò mò về cái tát và học sinh mới này. Tôi chạy nhanh vào nhà vệ sinh, đứng khóc.

1 lát sau tôi đi ra, tôi mở mắt ngạc nhiên, đứng trước tôi là Thiên. Tôi chỉ nhìn Thiên mỉm cười nhẹ. Tôi nói:

- Thật là... Trùng hợp!

- Không, tôi tìm you cũng hơi lâu đấy.

Tôi nhướn mày gật đầu. Okay, fine, không tìm thì sao lại chuyển vào đây. Giờ chẳng lẽ chạy trốn tiếp tục. Thật là tù tội.

- Nói chuyện 1 chút!

- Ừ!

Tôi đi theo Thiên lên sân thượng của trường, sở thích này của Thiên vẫn không bỏ. Tôi cảm thấy nhớ... lúc trước da diết. Gió mạnh làm tóc Thiên tung bay, có phần mỏng mị. Tôi cảm thấy Thiên có phần gầy hơn trước. Thiên nhìn tôi:

- You thích Tuấn!

- Không.- Tôi lắc đầu.

- Có.- Thiên đưa đôi mắt xanh xoáy vào mắt tôi, tôi vẫn nhìn Thiên không hề trốn chạy.

- Đó là 1 tháng trước.

- Bây giờ... vẫn còn.- Thiên thở hắt.

- Không...- Tôi chỉ lắc đầu nhẹ.

- Vậy tại sao lại khóc?

- Mình... Không biết.

Thiên gật đầu. Tôi cảm thấy dễ thở hơn đôi chút. Đúng là tôi vẫn còn tình cảm với hắn.

- Mình có cơ hội không?

- Mình không xứng, tốt nhất chúng ta nên là bạn.

Thiên cười tươi như ánh mặt trời rọi vào người tôi.

- Ừ, mình muốn nghe chính miệng bạn nói. Mình sẽ từ bỏ.

Tôi thấy có lỗi với Thiên quá, vì tôi, Thiên đã tốn công tìm, đổi lại, cậu nhận được lời từ chối. Tôi thấy sống mũi cay cay, hôm nay thật... buồn. Thiên đi xuống sân thượng, tôi nín tay cậu lại:

- Mình xin lỗi!

Thiên chỉ nhìn tôi rồi cười, tôi yên tâm đôi chút. Tốt nhất cái gì không đáng thuộc về mình thì hãy thả nó ra. Giống như tình cảm của Thiên, tôi không thể nhận. Tôi đứng trên sân thượng lộng gió, bật khóc lần nữa. Hữu Thiên, xin lỗi!

Tôi vào lớp, đang đi thì được cái ngáng chân. Là Thu, nhỏ hot girl đồng đẳng lớp tôi, từ lúc tôi chuyển vào đến giờ thì cô ta luôn kiếm chuyện với tôi. Tôi đang buồn nên giở thẳng chân đạp mạnh vào chân cô ta 1 cái. Thu rên khê 1 tiếng. Tôi nhếch mép rồi về chỗ. Cô giáo lớp tôi bước lên:

- Hôm nay, lớp chúng ta có 2 bạn chuyển vào là Thiên và Tuấn. Chắc hẳn các em cũng biết về 2 người bạn này rồi nhỉ?

Cô vừa dứt câu thì tụi con gái rú lên hò reo. Tôi nhìn Kiệt, cậu ta đang chống cằm trên bàn mặt buồn rười rượi, bị soán ngôi rồi Kiệt à! Hắn nhìn chằm chằm vào tôi, miệng nói:

- Tôi là Đỗ Thanh Tuấn, sẽ học lớp các bạn. À, Trang này, anh Nam lớp trên đấy!

Tôi khinh khỉnh nhếch mép. Gì vậy? Đang nói về hoàng tử sao? Đáng tiếc, hắn như xát muối vào tim tôi, tôi chỉ xem Nam là anh trai thôi. Như thấy vậy quay sang:

- Tớ cứ tưởng cả 3 luôn ấy chứ! Khối 11 sướng rơn cả rồi nhưng lớp mình vẫn may mắn nhất. Cậu quen Tuấn sao?

- Ủ.- Tôi trả lời cộc lốc.

Thiên lúc này bước lên:

- Tôi là Đinh Hữu Thiên!

Chiếc bút trên tay Như rơi xuống đất, mắt nhỏ mở to. Tôi cho rằng nhỏ đã trúng tiếng sét ái tình. Là Thiên, tôi cũng yên tâm. Như ngồi ngẩn ngơ ngắm nhìn Thiên. Cô giáo cho 2 người ấy chọn chỗ, hẳn đi thẳng đến chỗ Như rồi quàng cặp lên bàn:

- Phiên bạn chuyển chỗ!

- Bàn kia còn trống, nhất thiết là bàn này?- Tôi liếc hẳn.

- Tôi thích!

Như lẳng lặng rời đi. Tôi nín tay nhỏ lại nhưng nhỏ lắc đầu, nhỏ đang sợ hẳn. Tôi cũng im lặng chẳng buồn lên tiếng cãi vã. Nhỏ Thu hot girl xoay xuống nhìn tôi, tôi chỉ liếc lại. Nhìn gì? Tôi móc mắt bây giờ. Thiên ngồi kế tôi bàn bên kia, chỉ còn bàn của Thiên trống nên Như ngồi vào mặt đỏ ửng. Tôi chắc rằng nhỏ đang sướng rơn trong mình. Còn tôi, hẳn nói nhỏ:

- Đừng hòng trốn tôi lần nữa!

36. – Chương 35

Chương 35: Đắng lòng.

Cả tiết học, hẳn quan sát nhỏ. Đã quá lâu hẳn chẳng nhìn thấy nhỏ. Da nhỏ trắng nhợt ốm yếu nhìn cứ như trong suốt. Hẳn đã ôm nhỏ sau những ngày xa cách, nhỏ lại tặng hẳn 1 cái tát. Hẳn đã nghe cuộc nói chuyện giữa Thiên và nhỏ nên hẳn xí xóa tất cả. Là lỗi của hẳn đã để nhỏ rời xa.

Càng nhìn thì càng thấy nhiều thay đổi. Nhỏ cộc cằn hơn và đã cắt tóc ngắn, quan trọng là còn highlight. Nhìn nhỏ cũng đẹp hơn xưa nhiều, đúng là xa 1 cái gì đó sẽ biết trân trọng hơn! Suốt buổi học nhỏ chẳng thèm liếc mắt đến hẳn, hẳn chỉ nhận được những cái quan sát rẻ mạt của tụi con gái trong lớp. Ôi thật là tức muốn điên lên.

Ra chơi, hẳn đi sau lưng nhỏ rồi vượt lên:

- Vào căn tin đi!

- Tại sao tôi phải đi với anh?- Nhỏ nghênh mặt.

Nãy giờ hẳn đã chịu đủ sự im lặng từ nhỏ, giờ thì được cái nghênh, quá đáng. Hẳn nhắc bỗng nhỏ lên rồi đi vào căn tin mặc kệ nhỏ la hét bảo bỏ xuống đánh thùm thùm vào vai hẳn. Hẳn đi được 5 bước thì gặp Nam, anh đang bị vây lấy bởi 1 vòng fan nữ. Có lẽ anh không dùng biện pháp mạnh như hẳn.

Nam xô tụi con gái đang ồ ạt ọ ọ mè nheo ra khỏi người chạy đến cạnh hẳn:

- Này!

- Gì cơ?- Hẳn héch mắt.

Miệng nhỏ vẫn la oai oái là buông ra.

- Em thả Trang xuống đi!- Nam nhú mày.

- Được thôi!- Hẳn buông tay ra.

Nhỏ đã quen với kiểu đáp đất này nên thủ sẵn thế đứng vững. Nam xoay sang nhỏ rồi mỉm cười:

- Lâu quá không gặp!

- Ủ, chào anh.- Nhỏ cũng cười lại.

Hắn tức đỏ mặt, sao với hắn nhỏ chỉ nói những lời cay nghiệt còn với Nam thì khác. Hắn hỏi:

- Anh định đi vào căn tin sao?

- Ủ, vào chung nhé!- Anh nói nhỏ.

Nhỏ lắc đầu, còn tâm trí gì mà ăn với chả uống, thiệt là... Hắn lúc này chẳng nín nhỏ nữa, kéo tay Nam đi nhanh vào căn tin. Nhỏ chạy về lớp chẳng thèm để ý đến 2 người đó. Hắn lôi Nam ra sau vườn:

- Tại sao anh cứ thích tranh giành với em vậy?

- Anh giành ư? Gì cơ?- Anh nheo mắt cười.

- Anh chuyển về đây là để tiếp cận Trang.

- Không! Anh đã nói rồi, anh và em có chung sở thích.

Hắn cau mày, nhìn Nam. Anh bây giờ khác lúc trước nhiều lắm. Từ ngày nhỏ di cư, anh ưa cái gắt với hắn và nói hắn là tác nhân. Anh con thường xuyên trách cứ ba mẹ không quan tâm anh. Chỉ bấy nhiêu thôi hắn đã biết anh đang ghen tỵ với hắn. Hắn cũng có vui vẻ gì khi nhìn anh như thế.

Hắn xoay người đi. Là hắn đã phải diện thoại cho thư ký Đông điều tra về nhỏ, hắn đã phải sốt ruột chờ đợi tin tức. Hắn chẳng có gì về nhỏ ngoài những tấm hình lúc đi lạc. Sao hắn có thể làm mất được chứ? Hắn đã phải rửa hình thật cẩn thận, tự tay lồng vào khung hình treo khắp phòng hắn. Lâu lâu hắn lại nghe nhóc Trung nhắc đến nhỏ mà lòng quặng thắt.

Ngày mà hắn nhận được tin tức của nhỏ thì cũng là ngày hắn quyết định chuyển trường vào cùng lớp nhỏ. Không chỉ có hắn mà Thiên và Nam cũng chuyển. Điều này không làm hắn lo lắng, vì hắn biết, nếu cái gì là của hắn thì sẽ thuộc về hắn, còn không phải thì cứ cho nó đi càng xa càng tốt.

Hắn nhất định không để vượt mất nhỏ 1 lần nữa, hắn đã để mất 2 lần rồi còn đâu. Hắn lẳng lặng cười, 1 nụ cười có thể nói là vui mà cũng có thể nói là không! Chẳng biết phải nói gì lúc này nhưng hắn lo cho nhỏ, anh Nam không đơn thuần là thích, mà là muốn chiếm đoạt. Anh em với nhau giành giật như vậy là không hay nhưng hắn có thể buông tay sao?

Truyện chắc cũng sắp kết thúc rồi, các bạn muốn bao nhiêu ngoại truyện nào? Cmt ình biết rồi mình chuyển tâm làm ^^

37. – Chương 36

Chương 36: Học sinh cá biệt.

Tôi trở về lại lớp học thân yêu. Nhỏ Như đang nằm dài trên bàn, chẳng thấy món ăn nào trên bàn, có thể nói là kì tích. Nhỏ đã phải lòng ai đó rồi. Tôi khều vai nhỏ:

- Để mắt đến ai rồi? Khai mau, người tình bé bự của tớ!

Nhỏ ngẩng đầu lên nhìn mình cười 1 cái, mắt mơ mơ màng màng:

- Bạn cùng bàn ạ!

Quả thật, tôi đoán đúng, là Thiên. Tự nhiên tôi thấy lòng nhẹ nhõm hẳn. Tôi quay về chỗ ngồi, chúc nhỏ giảm cân thành công. Hắn vào lớp với bộ mặt cô hồn. =.= Chắc là có chuyện gì nên mới nhú mắt nhú mũi thế này. Tôi không thèm nhìn hắn. Hắn nằm dài trên bàn rõ mệt mỏi rồi ngủ.

Trống vào, Thiên vẫn chẳng thấy đâu, có lẽ là đang ở trên sân thượng.

Thiên thường cúp tiết để lên sân thượng là chuyện bình thường. Thiên, hắn và tôi có chung 1 điểm là rất thích ngủ.

Thầy dạy Tin học đi vào và ra hiệu lớp đi qua phòng thực hành. Để hắn ở đây 1 mình thì cũng tội nghiệp. Tôi ghi cho hắn 1 tờ giấy, gõ đầu hắn 1 cái rồi chạy. Hắn lơ mơ tỉnh giấc, nhìn vào tờ giấy, hắn cười.

Ồ, hấn đứng dậy đi qua phòng thực hành luôn. Nhìn hấn bước tới cửa, tôi chạy vèo vèo khỏi hành lang nói đuôi lớp.

Lại là lập trình, chẳng biết lập trình làm gì. Bây giờ đã có nhiều phần mềm lập trình như Java lại phải đi lập trình Pascal. Ôi nản, tôi tệ nhất là môn lập trình này.

Vào phòng thực hành mỗi người 1 máy, hấn vẫn giành vị trí kế tôi, làn như sợ tôi chạy đi đâu mất ấy. Hấn quăng cặp sang 1 bên, tiếp tục ôn lại... giấc ngủ. Lâu lâu thì mở mắt nhìn tôi.

Ông thầy đi vòng vòng lớp học kiểm tra các học sinh. Thầy khựng lại chỗ hấn, vỗ vào đầu hấn 1 cái. Hấn xoay lên nhìn:

- Làm gì vậy?

Ông thầy có chút sững sờ rồi ngạc nhiên, mặt đỏ lên nóng phừng phừng.

Ổ mồi gót nét, thầy là giám thị khối 10 luôn đấy, dắt tội thì hơi bị khó lọt. Thầy trợn mắt:

- Em dám ngủ trong lúc học mà còn vô lễ với giáo viên, lên văn phòng ngay cho tôi.
- Ủa, ông có phải là ba mẹ tôi đâu mà lễ với chả phép. Muốn lên thì lên 1 mình đi.

Tôi nhìn quanh lớp, mọi việc hình như ngưng lại lúc này. Kiệt nhìn tôi, tôi nhún vai. Hấn nhìn ông thầy như muốn ăn tươi nuốt sống. Tuấn chó đốm à, thầy đã có tuổi, nhớ thầy đột quỵ là mi sẽ ở tù đấy. Quả thật, ông thầy tức không nói nên lời. Thầy đụng trúng học sinh cá biệt rồi.

Hấn nằm ngủ tiếp, ông thầy đứng chết trân tại chỗ. Tôi nhỏ nhẹ với thầy:

- Thầy thông cảm, bạn ấy mới chuyển về. Nghe đâu mắc bệnh thần kinh ạ, thầy hãy tha thứ cho bạn ấy nhé!

Ông thầy nhìn tôi gật đầu. Đúng là học sinh mà không sợ thầy cô giáo thì chỉ có bệnh tâm thần thôi. 5 phút trước thầy còn nhìn hấn ăn tươi nuốt sống giờ thì mắt long lanh có nước, đó là sự... đồng cảm. What problem???

Hấn xoay người nhìn tôi:

- Dám nói tôi bệnh thần kinh? Càng ngày cô càng gan nhỉ?
- Sự thật... là vậy mà.- Tôi nhìn hấn buông lời câu trả lời.

Tự nhiên hấn mỉm cười rồi ngục mặt vào bàn tiếp tục. Ông thầy đi vào chỗ tôi, tay tôi đang đặt lên con chuột di chuyển, thầy... lỡ tay đặt lên. Hấn liếc nhìn thầy, vỗ bàn 1 cái ầm. Tôi nghĩ là chuyện này giống thầy sơ cứu thì phải. Cái này là ông thầy lỡ tay. No No No. Thầy rất chính trực, tôi đảm bảo đấy.

- Ông đang lợi dụng học sinh đấy!

Ông thầy chẳng hiểu cái mô tê gì sất, nhìn hấn. Ông nhìn lại bàn tay thì thấy đang đặt trên tay tôi, tôi cười méo xệch. Thầy vội vàng rút tay ra.

- Tôi đang hướng dẫn em ấy mà!
- Hướng dẫn mà động tay động chân vậy à?- Hấn quát.

Tôi nín thin, giờ biết nói gì nữa cơ? Hấn vừa vào học ngày đầu thì tôi là trung tâm chú ý của lớp. Ôi, điên cái đầu. Tôi kéo tay hấn:

- Là thầy lỡ tay, thầy không có cố ý, tôi có nói gì đâu mà anh làm ghê vậy?

Hấn liếc tôi, tôi buông hấn ra cúi đầu như người có tội. Ông thầy là nạn nhân của sự... ghen tuông.

- Nếu có đi chẳng nữa thì em không được vô lễ với tôi.- Ông thầy sau 1 lúc im lặng thì lên tiếng.
- Ông có tin là sẽ nghỉ dạy không?- Hấn hất hàm.

Trời đất ơi, hôm nay hần ăn trứng cái gì vậy. Tóm lại là 1 người thầy gương mẫu sắp phải xa trường ư? Nhất định không được. Ông thầy đứng im đó. Nãy giờ tôi chịu đựng đủ rồi, tôi thét:

- NÀY, ĐÃ NÓI LÀ THẦY KHÔNG CỐ Ý. ĐỖ GIA THÌ HAY LẮM SAO? TÔI NÓI CHO MÀ BIẾT, TÔI SẼ KHÔNG CẢM KÍCH ANH ĐÂU!

Ông thầy nhìn tôi bằng cặp mắt thán phục. Hần cũng nhìn tôi ngạc nhiên. Tôi đứng dậy, xách cặp đi te te ra ngoài lớp. Chắc chỉ trong nay mai, tôi và hần sẽ là 2 học sinh cá biệt của trường không chừng.

Aizzzzzzzz, tên chó đốm 1 tháng rồi vẫn cứ đáng ghét thế!

38. – Chương 37

Tôi đi lên sân thượng, đơn giản là không nên lộ mặt ra lúc này! Tôi đã có can đảm thét lên bảo vệ ông thầy như vậy nhưng không biết ông ta có thật sự cảm kích đứa học trò này không thôi! Mọi chuyện còn lại, thầy có mệnh hệ gì hay không thì có trời mới biết.

Thiên đang ở đây, mắt khép hờ. Tôi yên lặng ngồi xuống bên cạnh. Tôi nhìn lên trời, tôi ước gì mình là chim, có thể tự do tự tại không phải làm theo bắt buộc của. Nếu cuộc đời không chia cắt tôi, có lẽ giờ này tôi và hần đang ở nhau không chừng. Tôi nhìn xuống dưới lắc đầu cười nhạt. Cuộc sống đâu có 2 chữ giá như.

Thiên mở mắt quay sang nhìn tôi, vẫn là cặp mắt sâu màu xanh biển lạnh nhưng giờ nhìn quá xa lạ. Tôi thở 1 hơi nhẹ rồi cười:

- Sao bạn cúp hoài vậy, vào học đi chứ!

Thiên ngẩng đầu nhìn lên trời, nhếch mép:

- Chẳng phải bạn cũng vậy sao?

Ừ, okay alright. Lần đầu tiên trong trường này tôi bỏ tiết giữa chừng. Ồ, Thiên! Nhắc đến đây tôi mới nhớ ra là nhỏ Như, nhỏ Như đang thầm thương trộm nhớ Thiên. Tôi phải hỏi giúp nhỏ mới được, BFF mà.

- Tiêu chuẩn bạn gái của cậu ra sao???

- Bạn đâu cho cơ hội, hỏi cho ai thế? Nhỏ mập hả?

Quả là Thiên đoán đúng, Thiên biết Như thích cậu. Nhỏ thể hiện quá rõ mà, LOVE NEVER LIE, nhỏ là biểu hiện cực thật. Tôi gật đầu, Thiên gọi bằng nhỏ mập vậy chắc hẳn không thích Như rồi.

- Bảo nhỏ đó đừng nhìn mình thèm thuồng nữa, mình chẳng để ý nhỏ đó đâu. Dù nhỏ có giảm cân đi chăng nữa.

Ồi thật là độc ác, Thiên đang cấm và cho nhỏ cơ hội sao? Tội nghiệp nhỏ quá.

- Thì nhỏ thích cứ cho nhỏ thích.

Thiên không trả lời, im lặng. Tôi cũng chẳng tha thiết gì để mở miệng nữa.

30 phút sau...

Tôi đi xuống sân thượng, hết tiết Tin rồi, vào học tiếp tục thôi. Tôi bước vào lớp, hần nhìn tôi chẳng buồn nhếch mép. Tôi lẳng lặng vào chỗ. Hần ghé miệng sát vào tai tôi:

- Nhờ công của cô mà tụi nhiều lời ngoài kia nói tôi bị bệnh thần kinh kìa.

- Trời đất, tôi chỉ nói sự thật thôi!- Tôi nhún vai.

Kiệt ngồi trên hần xoay xuống, lắc đầu:

- Tội bạn thế, đẹp trai vậy mà khùng. Bạn không bằng mình rồi!

Bứt, bứt. Tôi nghe tiếng dây chần trong thần kinh của hấn đứt ra. Kiệt- super hero. Chẳng hiểu sao cậu bạn lại có can đảm đôi co với 1 tên... trốn viện.

Hấn vỗ vai Kiệt, nhìn nhẹ nhàng lắm cơ. Hấn đang toan tính gì cơ?

- Cảm ơn bạn đã khen, mình biết mình đẹp trai nên Trang mới thích.

Kiệt xoay xuống mở to mắt nhìn tôi. Tôi im lặng nhìn hấn. Bốp, tôi đánh mạnh vào lưng hấn. Gì cơ? Đùa tôi sao? Hấn vẫn cười, tay kia chụp lấy tay tôi.

- Nhìn này, cô ấy đâu có giằng ra.

Tôi giằng mạnh ra, quát:

- Có điên mới thích anh ấy.

Thầy đang giảng Hóa thì ngừng lại, khẽ đẩy gọng kính. Tôi nghe tiếng Ting, tri thức là vậy đấy. Bọn bạn cũng nhìn tôi, Như nhìn tôi rụt rè. Ôi chúa ơi, lớp đang học cơ mà. Nói chuyện riêng mà quát lên như thế thì thật sự... rất điên...

- Ủ, cô điên thật!- Hấn cười nhỏ nhẹ.

Tôi gãi đầu cười hì hì với thầy.

- Ý em là, em xung phong làm bài này!

Ông thầy trao tráo nhìn tôi, tôi chưa kịp nhìn lên cái đề thì thầy ra hiệu tôi lên làm. Thôi chết mẹ rồi, bài này thầy chưa giảng qua 1 lần, lại là nâng cao. Tôi đổ mồ hôi hột, vẽ bùa chú lung tung trên bảng rồi về.

Ông thầy nhận xét bài làm với câu nói như thế này:

- Làm việc riêng thì cứ nhận, thầy không truy cứu. Giờ em đã phá hoại vẻ đẹp của bài Hóa, em xuống cuối lớp đứng cho tôi.

Ô mải gót, phạt vì tội làm mất vẻ mỹ quan sao??? Tôi hậm hực nhéo hấn 1 cái rồi xuống góc lớp đứng. Tôi khoanh tay úp mặt vào tường, hấn lấy chiếc iphone ra chụp hình. Ôi, xấu hổ chết mất, tại sao mà tôi phải thê thảm quá vậy??? Kiệt nhìn tôi, lắc đầu. Giờ mà lắc với chả uốn éo, mệt thân.

39. – Chương 38

Giờ nghỉ trưa, Như mang hộp cơm trưa của mình lên sân thượng, mục đích là cho Thiên. Nhỏ ngại ngần, lúng túng. Thiên đang dựa vào vách tường, mắt nhắm khê. Quả thật, Thiên rất giống thiên thần mang hơi hướng bóng tối. Thấy tiếng động, Thiên mở mắt ra, cậu nhìn nhỏ rồi liếc vào hộp cơm màu hồng nhìn rất dễ thương trên tay:

- Cho tôi?

Nhỏ nhìn Thiên e thẹn, gật đầu. Thiên nhếch mép:

- Không cần đâu, tôi đâu có nghèo đến nỗi phải cho cơm như thế.

- Không phải, là mình đã làm. Bạn nhận giúp mình nhé!- Nhỏ nhắm mắt giơ hộp cơm ra cho Thiên.

- ĐÃ BẢO KHÔNG CẦN!

Nhỏ rưng rưng nước mắt đi xuống sân thượng, nhỏ bị từ chối thẳng thừng rồi, mơ mộng gì nữa. Vừa đi xuống sân thì bị 1 bọn con trai chặn lại chụp ngay hộp cơm. Tên đầu tóc bù xù đứng đầu nói:

- Mang cho anh sao? Cảm ơn!

Nhỏ sợ sệt nhìn bọn này, là đầu gấu của trường này mà. Nhỏ có đất tội gì cơ chứ. Nhỏ nói nhỏ trong họng:

- Trả cho tôi, là của tôi mà!

- Anh chẳng có hứng thú với mấy đứa mập như em đâu! Nhìn này.- Vừa nói hắn vừa mở nắp hộp trút xuống.

Nhỏ nhìn xôm rơi mà quỳ xuống lượm lại. Cả bọn đó đứng cười ha hả. Nhỏ vừa nhặt vừa khóc trông rất tội nghiệp.

- Tụi bây đang làm gì đó hả? Hộp cơm đó là của tao, ai cho phép tụi bây vớt?- Là Thiên.

Nhỏ ngẩng đầu lên nhìn Thiên, đôi mắt ánh lên niềm vui sướng không tả. Thiên kéo tay Như lên, nhỏ rút rờ núp sau lưng cậu.

- Mày là học sinh mới chuyển về sao? Gan nhỉ? Để tao ày xem cái gái mày chọc giận tụi tao.

Cả đám xông lên, Thiên nhìn 1 lượt rồi nhếch mép. Đúng là đồ phế thải của xã hội, yếu như tép riu. Thiên chụp tay 1 tên rồi cho hắn 1 đá vào bụng lẫn ra đụng trúng đồng bọn. Cả đám như 1 lũ chó hung hăng nhào vào. Thiên xô Như ra khỏi vòng vây rồi đánh. Hôm nay tâm trạng không được tốt, có bọn này coi như xả street.

Chưa đầy 5 phút, cả đám nằm rạp dưới đất thở dốc. Thiên ngồi xuống nắm đầu tên đầu xỏ lúc nãy đổ cơm xuống.

- Xin lỗi mau.

- Xin... xin... l...ỗi. – Hắn nói không ra hơi.

- Xin lỗi nhỏ kia cơ.

- Dạ... dạ... xin lỗi!- Tên đó rồi rít.

- Ăn hết cho tao!

Thiên vớt đầu hắn sang chỗ cơm vừa đổ. Nhỏ lúc này điên đảo, là Thiên đã bảo vệ nhỏ sao? Nhỏ nhìn tụi kia có phần hơi tội, lại hiền sẵn nên nói:

- Mình không sao, bạn ấy không cần phải ăn phần cơm đó đâu!

Thiên nhìn nhỏ rồi gạt đầu. Nhỏ nghe tim mình muốn nổ tung trong lồng ngực. Nhỏ lẻo đẻo theo sau lưng hắn. Nhỏ có lẽ đã bạo dạn hơn còn nói:

- Thiên à, đợi mình với, vào lớp nhé!

- Tôi vào lớp thật nhưng đừng nghĩ là sẽ đi chung với tôi!

Nhỏ đã tập quen với tính cách của Thiên nên chạy theo bất chấp tất cả. Thiên vẫn bước đi nhìn về phía trước nhưng bước chân có phần chậm lại, là cậu đang đợi bước chân phái sau tiến lên. Trong ánh nắng, 1 nụ cười nở trên môi của 1 hot boy lạnh lùng cùng sự ngượng ngùng của nhỏ mập ú phía sau có phần trái ngược nhưng cũng có thể nói là hài hòa.

* Mình sẽ tranh thủ mọi lúc để post chap, các bạn đừng ngưng theo dõi nha. Kết thúc có hậu lắm đó!!!

40. – Chương 39

Chương 39: First kiss...

Tôi chuẩn em ra khỏi lớp. Hắn giơ tay túm cổ áo tôi lại. Đúng là cục

nợ very big.À, quên mất! My school tổ chức bình chọn King và Queen về mọi mặt inh đẹp, tài năng, học giỏi... Tôi sẽ không quan tâm nếu đại diện

không có tên mình. Nhưng cô chủ nhiệm đã chọn 4 ứng cử viên là tôi, hắn, Kiệt và Thu hot dog í nhằm gơ. Không tham gia thì thôi chứ tham gia là phải ra trò. Cũng may, gần đây đang tổ chức chợ đêm sinh viên, đây là nơi sinh viên

sẽ bán mọi thứ rẻ, hợp với túi tiền của tôi. Tôi mang đôi giày trượt vào chuẩn bị đi. Hắn dắt chiếc mô tô ra kể tôi. Hắn hỏi:

- Đi đâu, tôi đưa đi.

- Không cần. – Tôi thắt dây giày xong thì đi, hắn vẫn lái xe theo, tôi uống xăng của hắn. Hehe

Tôi quẹo trái vào chợ. Hắn đi gửi xe còn tôi tháo giày đi đôi dép lười.

Tôi vừa đi vừa ngắm nghía quần áo. Tôi sẽ mua 1 chiếc váy cho tối mai. Từ xa tôi thấy 1 chiếc váy màu trắng, tôi chạy lại, quả thật nó rất

đẹp. Tôi vào thử ngay, cô bạn bán hàng kéo màn che lại rồi đứng canh

bên ngoài. Đây là gian hàng quần áo nữ nên chẳng có tên biển thái nào chạy vào... Xin thay đồ nhờ... Chỉ có 1 tên đứng bên ngoài chờ tôi.

Tôi e thẹn bước ra. Chiếc váy cúp ngực trái tim với chân váy dài trên

gối. Chiếc thắt lưng nơ bản to tròn vinh vòng eo con cóc =.=

Hắn nhìn tôi gật đầu:

- Cũng không tệ, nhìn cũng đỡ cù lần hơn! Bao nhiêu gói lại đi!

Tôi chề môi, xinh thì cứ nói chứ đừng cay nghiệt như vậy.

- Đây hàng chính hãng nên 500k bạn nhé!

Trời ơi, thét giá này, váy này ư trong shop cũng chỉ 300k thôi, đâu ra mà cao thế? Tôi chuẩn bị trả giá thì hắn đẩy tôi vào phòng thay đồ thay ra. Hắn đang nói đất giống tôi đây mà. Tôi mặc lại bộ đồng phục đưa cái váy cho cô bạn.

- Gói, bán hàng gì mà rẻ mạt vậy. Đây, 5 triệu, ít ra khi hỏi giá nó cũng có giá trị đôi chút.

Tôi đứng hình mất chữ A mồm chữ O. CÔ bạn vội ghó lại. Hắn giành lấy cái túi. Tôi vẫn chưa cử động được. Hắn nắm áo tôi lôi đi xềnh xệch. Tôi bắt đầu có cảm giác, miệng thét oai oái:

- Trả anh ta 4 triệu rưỡi. AAAAA đừng có lòi nữa.

- Cô im lặng tí đi, mọi người đang nhìn kìa!- Hắn gắt lên.

Tôi vẫn chưa chịu im, bắt đầu giãy nảy lên. Tôi nín bật, hắn đang... hôn tôi. Mặt tôi đỏ rần rần, nóng ran. Hắn buông tôi ra:

- Ai bảo cô lảm lời thế.

Tôi vẫn đứng chết trân, không động đậy. Trong đầu tôi đang vang lên câu hát của Mỹ Tâm: " Oh first kiss, you make me happy, chẳng nói lên được tiếng chi " Tôi đang rất giống thì phải. Hắn chẳng nói gì giờ tay trước mặt tôi. Tôi chớp mắt, nói khẽ:

- Đồ đáng ghét, im thì im! Cần gì hành động như vậy!

Tôi quay đi, hắn cười ha hả chạy theo chí chóc:

- First kiss à? Tôi nhớ lúc 5 tuổi đã hôn rồi cơ mà! Cần gì mà ngại!

Tôi cúi gầm đi 1 mạch không thèm quay đầu lại.

41. – Chương 40

Chương 40: Ngày thi... P1

Ly nước trên tay Nam bị bóp chặt méo mó. Anh đã đi theo 2 người đó từ đầu đến giờ và nhìn thấy cảnh không muốn nhìn nhất. Anh xoay lưng bước đi. Cái giá phải trả cho sự ngu xuẩn là rất lớn.

.....
- Hả? Cậu nói gì? first kiss?- Nhỏ Như trố mắt nhìn tôi, tôi ngồi khoanh chân trên giường nhà nhỏ.

- Ủ, bị hấn lấy mất rồi còn đâu!

Nhỏ gật đầu chăm chú nhìn tôi.

- Quả là, con gái khi mất first kiss xinh đẹp hơn hẳn. Má đỏ hồng hồng, muốn chồng rồi hả người tình?

Tôi lấy chiếc gối đánh mạnh vào vai nhỏ, nhỏ nghiêng sang 1 bên cười ngặt nghẽo. Hôm qua lúc ra về tôi đã cắt đuôi hấn, đơn giản là không muốn cho hấn biết nơi ở. Tối qua, tôi mất ngủ. Sáng nay, vừa mới qua nhà nhỏ kể nhỏ nghe thì nhỏ đã chọc tôi chí chóc rồi. Hôm nay, toàn trường được nghỉ để 6h tối tham gia cuộc thi. Tôi đang nhờ chuyên viên tư vấn.

Nhỏ gật đầu:

- Chiều nay tớ sẽ cho cậu là người xinh đẹp nhất.

Fine, cứ dự thi bằng niềm tin. Tôi nằm đó nhìn lên trần nhà màu hồng của nhỏ rồi ngủ thiếp đi. Tối qua có chớp mắt được đâu.

.....
- Dậy, con sâu ngủ! 4 giờ chiều rồi, aizzzz, nhanh đi, tớ phải chuẩn bị cho cậu!

Tôi lờ mờ mở mắt chạy vào hà tắm nhà nhỏ. Mới chớp mắt tí mà đã 4 giờ rồi. Tôi thay chiếc váy màu trắng hôm qua. Nhỏ bắt đầu tô tô trát trát, bắt tôi phải đội tóc giả, mang giày cao gót của chị nhỏ. Tôi chỉ là con búp bê ngồi yên cho nhỏ trổ tài. sau 1 tiếng đồng hồ ngồi cong cả lưng, tôi được chiêm ngưỡng thành quả của nhỏ. Trời đất, nhỏ trong gương là tôi sao? Tôi trợn mắt nhìn, nhỏ này nữ tính quá, có phải tôi không. Tôi lắc đầu vài lần cho tỉnh hẳn. Nhỏ mỉm cười gật đầu nhìn tôi. Okay, tạm hoàn thành.

Nhỏ dẫn tôi xuống nhà, bảo tôi đứng đợi Kiệt, cậu sẽ chở đi. Nhỏ nói sẽ lên sau vì nhỏ... không quan trọng. Tự nhiên, tôi thấy nhỏ hơi tủi thân. Tôi đứng day day chân chờ Kiệt. Tôi dám chắc nhỏ sẽ tới nhưng... có lẽ là trễ.

Kiệt bước xuống sân, ôm nay nhìn cậu cực kì lãng tử. Có lẽ không đẹp bằng hấn nhưng cũng được xếp vào hàng mỹ nam. Aizzzz, sao tôi lại nghĩ đến hấn. OMG, tôi điên rồi. Tôi vò nhẹ mái tóc giả xoắn dài nhìn cậu. Tôi mỉm cười rồi ngồi sau xe mô tô.

42. – Chương 41

Chương 41: Ngày thi P2

Nhỏ bước vào sân trường. Mái tóc tomboy ngày nào đã là mái tóc dài xoắn nhẹ nữ tính. Chiếc váy màu trắng tinh khiết nhìn nhỏ giống 1 thiên sứ thật sự. Đôi chân nhỏ thẳng tắp trắng bóc, do nhỏ dưỡng đấy, tuy không dài nhưng hợp với thân hình nhỏ. Đôi môi đỏ sẫm nên chỉ thoa son nhẹ nhàng. Hàng lông mi cong vút. Hôm nay trông nhỏ cực kỳ khác biệt, phải nói ra sao ta? Just perfect! Nhỏ đi qua để lại bao nuối tiếc cho tụi con trai, nhỏ đang đi với Kiệt cơ mà! Sao có thể quên nhỉ?

Từ xa, hấn đã thấy nhỏ. Hấn rít nhỏ qua kẽ răng:

- Chết tiệt, hôm nay làm gì mà đẹp quá vậy?

Có 1 sự ghen... ty nhẹ == Hấn đang đứng nhìn nhỏ thì tay phải bị giật, hấn cúi đầu nhìn xuống.

- Này, nhỏ đó là công chúa cóc ghẻ sao?

Đúng, chính là tên tiểu quỷ đó. Nghe nhỏ sẽ dự thi King và Queen nên đã nặn nỉ ba mẹ ra ngoại ô cho được. Từ đây mà ra thành phố mất tận 10 tiếng cơ. Thế là thằng nhóc 1 mực tuyệt thực để đòi... đi bằng trực

thằng!!! Hắn nhìn thằng nhóc thở dài. Ngu ngốc, tự đừng gọi về thông báo cho nó ra đây. Giờ này hắn còn phải kiên luôn chức bảo mẫu rồi!!

Thằng nhóc chạy lung tung, hắn chạy theo mệt cả hơi tai. Hắn đang đi theo dấu của nhỏ thì phải đuổi theo thằng nhóc này. Sức hút của thằng nhóc không thua kém siêu sao điện ảnh. Xung quanh mấy ảnh chi chít, tụi con gái còn rú lên khe khẽ: ‘ Nhất Trung thiên thần của fanpage mình này’. Thằng nhóc nghe được thì biết là fan nên xoay qua cười 1 cái làm cho cô nữ sinh đó... ngất xỉu tại chỗ. Hắn đuổi theo loanh quanh 1 lúc thì gất lên:

- Thằng khỉ này, có đứng im không thì bảo?

Thằng nhóc đứng lại, khoanh tay trước ngực bĩu môi:

- Tôi đang kiểm công chúa cóc ghẻ của tôi cơ mà!

Hắn nghe tiếng sét đùng đùng bên tai. Chính nó đã làm mất dấu bây giờ thì bảo là đi kiểm nhỏ. Được lắm. Hắn ngồi xuống bệ thằng nhóc lên đi về lớp hắn. Nãy giờ không vào lớp thì đúng là học... ngu!!!

Đến lớp, hắn thả Nhất Trung xuống. Nhỏ đang ngồi trên ghế nói chuyện với Kiệt. Trong phòng giờ có 3 người là Kiệt, nhỏ và Thu hot dog. Thêm 2 tên mới vào là 5. Thằng nhóc xác định được nhỏ thì chạy vào ôm lấy nhỏ:

- Công chúa cóc ghẻ à! Tự nhiên bỏ đi làm ta nhớ muốn chết!

Nhỏ giật mình cúi đầu nhìn thằng nhóc đang ôm mình, là Nhất Trung, nhỏ cũng nhớ thằng nhóc này muốn chết. Đâu phải là nhỏ muốn xa hắn và thằng nhóc đâu, nhỏ bị bắt buộc mà!!! Nhỏ thầy cay cay sống mũi muốn khóc. Hắn nói:

- Này, đừng khóc đấy chứ! Chảy marcara rồi mà khóc thì cô chẳng còn là công chúa cóc ghẻ đâu, là mụ phù thủy ác tu la đó.

Cảm xúc đang dâng trào trong nhỏ tự nhiên bị dập tắt như set fire to the rain =.= Nhỏ liếc hắn 1 cái rồi bệ thằng nhóc lên ngồi trên đùi. Nhỏ Thu nãy giờ thấy cảnh tượng này, nhìn ra nhân vật là idol của nhỏ nên lóe mắt:

- Nhóc là Nhất Trung hả?

- Ủ. Thì sao?- Thằng nhóc gật đầu xác nhận.

Nhỏ Thu chạy lại giành thằng nhóc trong lòng nhỏ. Bế lên nhìn thật kĩ. Đúng, là thật! Nó không có mơ. Thu nói ghen ngào:

- Ôi, my idol. Thằng nhóc này là thiên thần lòng tôi, giờ còn được ôm nó trong lòng, thật sung sướng quá!!!

Nhỏ kích động hôn lên má Trung 1 cái. Thằng nhóc bĩu môi, lấy bàn tay nhỏ nhỏ lau sạch vết son trên mặt rồi vẩy vào người nhỏ Thu:

- Mất to, mũi cao, miệng xinh, thân hình cũng được hơn công chúa cóc ghẻ nhưng có lẽ bị mất bệnh... dê!!!!

Nhỏ Thu đứng hình nhìn thằng nhóc mình đang ôm, mắt giật giật. OMG, trên facebook thằng nhóc này là angel cơ! Nhỏ liếc thằng nhóc 1 cái, bao lâu rồi miệng lưỡi vẫn có dao có vbu1 như thế. Quả thật rất tài năng và có... truyền thống trừ Nam ra.

Bên ngoài vẫn đang là màn dự thi của tiết mục thứ nhất, có lẽ lâu hơn so với dự kiến. Mà lâu gì chứ, nhỏ đang hồi hộp chết đây, nhỏ đi số hai. Ngồi được 2 phút thì cả đám cũng kéo ra sân trường chuẩn bị. Nhỏ đi vào cánh gà chuẩn bị.

Thí sinh thứ nhất bước xuống nhận được 1 tràng pháo tay giòn giã. Nhỏ hít thở thật sâu. Cô bạn MC gọi tên Nguyễn Ngọc Minh Trang nhỏ bước lên. Đi 1 vòng sân khấu.

Hôm nay nhỏ rất xinh, nhưng chắc là nhỏ không biết điều đó đâu, bằng chứng là bước đi có phần cứng ngắt. Mọi người ở dưới ngược mắt dõi theo. Nhỏ đi vào giữa sân khấu cười 1 cái, ở phía dưới có tiếng ngà đùng đùng, máu mũi phụt ra. =.= Lũ mê gái.

Nãy giờ lơ đi nhân vật chính của chúng ta, hấn đang đứng ngẩn ngơ như thằng ngốc. Đúng là chưa biết về đẹp càng tiềm càng ẩn của nhỏ mới ngạc nhiên đây mà hehe.

Đến phần thi ứng xử, nhỏ đứng trước ban giám khảo nhún nhẹ chân để cầm vững chiếc micro, tay nhỏ đang run lập cập.

- Bạn có cảm nhận như thế nào khi dự thi hôm nay?- Ban giám khảo hỏi.

- Ô, ừm, em có cảm giác rất vui và hồi hộp. Vui vì mình là người đại diện cho lớp, hồi hộp vì em thường rất sợ... đám đông.- Nhỏ cười nhẹ.

- Hiện tượng học sinh cá biệt bây giờ là rất nhiều, bạn cảm nhận ra sao về việc này? Nó có quá kì cục không?

Hả? Họ đang hỏi nhỏ nghĩ gì về hấn sao? Nhỏ gật đầu:

- Quả thật là... rất kì.

Ở dưới sân khấu bắt đầu im phăng phắt, nhóm cá biệt của trường ngược lên nhìn nhỏ. Hấn cũng mở to mắt. Nhỏ nghĩ hấn... kì cục kìa!!!

- Nhưng chỉ là lúc đầu chưa tiếp xúc, em nghĩ, ai cũng có phong cách riêng của mình. Cá biệt? Cặp từ này có nghĩa là quậy hay học yếu sao? Theo em, nếu học giỏi quá như 1 số bạn mọt sách thì cũng gọi là cá biệt! Phải không nhỉ? Đối với em, em vẫn đối xử bình đẳng với họ. Họ có phong cách sống riêng em cũng vậy! Em và họ giống nhau ạ.

Nhỏ vừa dứt câu, hấn vỗ tay lớn. Rồi từ từ, cả hội trường tràn ngập tiếng vỗ tay. Nhỏ nhìn hấn, cười rất hạnh phúc. Hấn cũng là 1 phần của cuộc đời nhỏ. Thấp thoáng, nhỏ nhìn thấy Như kéo tay Thiên đi vào. Nhỏ đã tự tin hơn.

- Cảm ơn câu trả lời vừa rồi, bạn có thể hát 1 bài để góp vui cho sân khấu không?

Nhỏ nín bặt, từ tiểu học tới giờ, Music đều trung bình do cứ vớt sau có thể hát đây. Nhỏ mím môi gật đầu 1 cái. Cả hội trường hướng mắt về phía nhỏ chờ đợi. Nhỏ giới thiệu sẽ hát bài Tình Thơ.

Nhỏ cất câu đầu:

- Hàng ghế đá xanh tàng cây gốc sân trường...

Ở phía dưới, mọi người nhìn nhau im lặng. Nó thật... HAY theo kiểu tra tấn màng nhĩ. Đã có người giơ tay lên bịt lại. Nhỏ nhắm mắt cố gắng hát hết bài. Thằng nhỏ Nhất Trung cười sặc sụa:

- Đây cũng gọi là hát sao?

Hấn liếc thằng nhóc 1 cái:

- Thế có nghe không? Chỉ là hơi... kinh khủng.

Câu nói của hấn làm mọi người đứng gần đó cười ha hả. Kiệt nhìn hấn nhéo 1 cái vào tay:

- Có gần làm quá thế không???

Nhỏ mở mắt ra nhìn phản ứng xung quanh. Mọi người đơ mắt nhìn nhau, tuyệt! Tiếng hát của nhỏ quả là có sức ảnh hưởng. Chỉ có 1 người nãy giờ đứng lặng sau cánh gà, vỗ tay lớn. Mọi người dồn ánh mắt về phía đó, nó cũng quay đầu nhìn, là Nam. Nhỏ đứng như chôn chân. Hấn cũng vỗ tay theo rồi cả hội trường cũng vỗ tay!!!! =.= Cái này là adua chính gốc nhỉ???

Ban giám khảo cười méo xệch, đưa khăn lên lau mồ hôi trên trán:

- Cảm ơn giọng hát của bạn... nó thật ĐẶC BIỆT!

- Cảm ơn ạ!- Nhỏ cười tí mắt.

Thằng nhóc Trung nãy giờ cười lăn lê bò lết chưa mở mắt ra được. Nhỏ đi xuống, MC lên đọc người tiếp theo, là Nam. Nam bước lên, hôm nay anh cũng thật tỏa sáng. Mái tóc được chải chuốt ngay ngắn, anh mặc bộ áo vest có thiết kế y như hấn. Nhìn hấn và Nam cứ như anh em song sinh: cùng kiểu tóc, cùng quần áo, đôi mắt màu đen sẫm. Nụ cười hôm nay có vẻ lạnh hơn thường ngày, chỉ cười... cho có??? Ban giám

khảo đặt câu hỏi, anh nhanh nhẹn trả lời trôi trảy rất tốt. Nhỏ nhìn anh mỉm cười, anh luôn là mẫu hoàng tử trong mỗi cô gái. Nhỏ nhìn sang, hấn đang nhíu mày nhìn anh, hình như không ổn. Kiệt vẫn đứng bên cạnh nhỏ, nhỏ Thu thì đang bận bịu với thằng nhóc chẳng để ý gì xung quanh.

- Bạn có thể góp vui 1 tiết mục không?

- Được chứ.- Anh cười.

Anh cất giọng hát, là bài I Love You của Miu Lê. Nhỏ chăm chú lắng nghe. Anh đã thay lời từ anh thành em và em thành anh. Quả thật, anh hát rất hay, hay hơn... cả nhỏ.

Cả hội trường như cuốn theo giai điệu bài hát. Hết bài, anh nói:

- Tôi muốn dành tặng bài hát này cho Nguyễn Ngọc Minh Trang! Làm bạn anh, em nhé!

Nhỏ mở to mắt, anh đang tỏ tình với nhỏ??? Mọi người nhìn nhau rồi nhìn người con gái đang đứng bàng hoàng. Hấn nắm tay nhỏ lại. Nhỏ nhìn hấn, nhỏ phải làm sao đây? Nhỏ chỉ xem anh là anh trai.

- Trang, bước lên đây đi.

Nhỏ lắc đầu nhẹ nhàng, mọi người đang xô đẩy nhỏ. Lúc này, nhỏ đang rất sợ. Hấn nhíu mày nhìn nhỏ u buồn. Thằng nhóc Trung cũng đăm chiêu, không còn nói cười nữa. Nhỏ nhìn xung quanh như tìm kiếm sự giúp đỡ, xin đấy, đừng cho nhỏ lên sân khấu lúc này, nhỏ sẽ làm anh đau. Nhỏ sẽ từ chối sao??? Nhỏ nhìn hấn. Hấn gật đầu nhẹ:

- Hãy làm theo ý mình, tôi không giữ cô, bước lên và làm rõ mọi chuyện đi, mong là như tôi nghĩ.

Tôi nhắm mắt, nước mắt lăn dài, cổ lấy hết can đảm bước lên. Nam nhìn nhỏ:

- Cho anh cơ hội nhé!- Nam quỳ xuống trước mặt.

Nhỏ đang hết sức rối trí. Nhỏ sẽ làm anh mất mặt. Nhỏ cắn môi đến bật máu. ANh đứng dậy, đưa tay ra sau gáy nhỏ, kéo đầu nhỏ lại gần mình. NHỏ mở to mắt, môi mím chặt. Anh ghé sát mặt mình vào môi nhỏ. Hấn nóng mứa, bước lên xô nhỏ ra khỏi anh:

- CÔ ấy có đồng ý không hả???

Nam cười hất ra, đồng ý sao? Chẳng phải nhỏ thích hấn sau. Anh vò đầu rồi cười, nụ cười lạnh ngắt đến đáng sợ:

- Anh không cần biết câu trả lời.

- Anh không tôn trọng cô ấy.- Hấn nhíu mày.

Nam nắm lấy tay nhỏ:

- Anh nắm tay thì cô ấy có giằng ra không?

Nhỏ lắc đầu không tin con người này là Nam. Nếu là Nam thì chẳng cư xử như thế này. Mắt hấn đỏ lên từng mạch máu:

- ANh nghĩ cô ta còn sức chống cự hay sao? Nhìn đôi mắt cô ấy đi.

Nam xoay xuống nhìn nhỏ, đôi mắt vô hồn, khuôn mặt trắng bệch. Mọi người bắt đầu lấy lại được lí trí. Kiệt phóng nhanh lên sân khấu giằng tay nhỏ ra khỏi Nam. Hôm nay, ngày thi chẳng còn nữa, nó nặng mùi chiến tranh, những người khác thì lại chứng kiến được vở kịch con cháu Đồ Gia là anh em 1 nhà lại tranh giành chung 1 cô gái.

Nhỏ nấp sau lưng Kiệt nhìn 2 người con trai đang nẩy lửa phía trước.

- Anh hãy nghe lời cô ấy nói. Nói đi? Có chấp nhận hay không?

Nhỏ sợ sệt nhìn Nam lắc đầu. Năm cười hất ra 1 cái.

- Anh đã nói là biết kết quả rồi mà. ANH KHÔNG CÓ HẠNH PHÚC THÌ EM CŨNG SẼ KHÔNG CÓ!

Nam hét to rồi đến bên Kiệt xô ngã cậu, bế nhỏ lên. Hắn lúc này tím mặt, vợ chạy theo anh. Chết tiệt, không ngờ lại như vậy! Nhỏ khóc lớn, miệng không ngừng:

- Em xin anh đấy, thả em ra đi mà.

Nam như để ngoài tai, chạy nhanh ra chiếc ô tô đã chờ sẵn rồi ra hiệu chạy. Hắn lấy chiếc mô tô của mình rượt theo. Đột nhiên, mưa bắt đầu nặng hạt. Nhỏ quay lại phía sau nhìn hắn đang bất chấp nguy hiểm chạy theo rồi lại nhìn người con trai đang ngồi cạnh mình. ANh là con quỷ khác máu, thật đau lòng, nhỏ đã lắm.

43. – Chương 42

Chương 42: Phải rời xa P1

Cuộc sống không bao giờ tồn tại 1 sự hoàn hảo nhất định, có chăng đó là những sai lầm để ta hoàn thiện bản thân.

.....
Cuộc rượt đuổi vẫn chưa có hồi kết và mưa vẫn trút.Tôi hoảng sợ, rất nguy hiểm, hắn sẽ có chuyện mất. Tôi lay vai anh, khóc nức:

- Anh! Làm ơn dừng xe lại đi, rất nguy hiểm đó. Trời đang mưa mà!

Nam xoay ngang nhìn tôi, đôi mắt dụi dàng.

- Em đang lo cho anh.

Tôi cúi đầu, mím môi, đánh bạo gạt 1 cái. Anh đưa tay nâng cằm tôi lên, cười ha hả:

- Em tưởng tôi là thằng ngốc sao? Em đang lo cho Đỗ Thanh Tuấn chứ không phải Đỗ Hoàng Nam này! Em còn muốn gạt tôi sao?

Tôi cúi đầu khóc rầm rức, quả thật, khi nổi giận thì ai cũng có thể đáng sợ như ác quỷ. Tôi xoay người đập cửa kính. Anh giằng tay tôi lại.

- Em muốn chết đến vậy sao?

- Anh cứ để em chết đi, nếu anh không thả em ra!- Tôi đánh giọng, đôi mắt vô hồn ngược nhìn anh.

- Chết tiệt!

Anh rửa 1 câu rồi hung hăng đè tôi xuống.Tôi nhìn anh, không chống cự. Tôi còn phải làm gì lúc này đây? Giấy nẩy lên rồi khóc sao? Tôi còn sức à? Nước mắt không bao giờ là thừa để cho đi, nhất là với 1 người đáng hận. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt tôi, tôi chẳng có gì là hoảng hốt. Tôi sẽ không bảo vệ mình, tôi sẽ tìm lối giải thoát, cuộc sống này đầy rẫy đau khổ.

- Anh muốn làm gì? Muốn giết em không? Giết đi!- Tôi nhếch mép.

Anh quay đi hướng khác, đập 1 cái ầm vào lưng ghế.

- Em muốn chết hơn ở bên tôi sao?

- Rất tiếc, nhưng sự thật là vậy!

Anh vò đầu, đáng chết. Anh xoay sang nhìn tôi:

- Em có thể làm gì?

Tôi nhếch mép, lắc đầu không trả lời. Tôi lấy chiếc gương từ túi xách ra đập vỡ làm 2.

- Những mảnh nhọn thì rất sắc, có thể cắt vào da thịt!- Vừa nói, tôi ấn mảnh vỡ vào tay, tôi chẳng cảm nhận được cảm giác đau. Có lẽ nỗi đau trong lòng đã quá lớn.

- EM có ngừng ngay không?- Anh phóng tới giật lại mảnh vỡ. Tội giờ cao rồi ấn mạnh vào cổ tay. Mọi chuyện kết thúc rồi. 1 mảnh đen xuất hiện trước mắt.

.....

Nhỏ đã làm gì vậy? Nguyên chết gì hấn sao? Anh tức giận ôm người con gái bất tỉnh trong lòng. Nếu không có hấn thì nhỏ và anh đã là 1 đôi. Nếu không có hấn thì ba mẹ vẫn sẽ rất yêu thương anh. Anh đi đến vô lăng, bảo dừng lại bỏ người tài xế bên đường, quay đầu xe. Chiếc mô tô đang chạy với vận tốc tên lửa đột ngột thăng lại. Từ trong màn mưa, hấn lơ mơ thấy Nam đang bế nhỏ trên tay, tay nhỏ xuất hiện 1 dòng máu đỏ tươi. Hấn tức giận chạy tới. Nam nhìn hấn khinh khỉnh.

- Đau lòng không? CÔ ấy đã chọn cái chết thay vì chọn tôi.

Đầu óc hấn choáng váng, phải đưa nhỏ đến bệnh viện trước khi quá trễ. Hấn đi thẳng tới giường nhỏ trên tay anh. Anh né sang:

- Muốn làm gì? Giành cô ấy sao? Không thấy cô ấy đang rất ngoan ngoãn nằm trong vòng tay tôi sao?- Anh cúi đầu hôn vào trán nhỏ 1 cái.

- Anh quá điên rồi, cô ấy sẽ chết thật đó. Nhanh, đưa cô ấy vào bệnh viện.

- CHẾT thì sao? Cô ấy đã chịu ở bên tôi, sống thì lại xứng bước bên mày sao??- ANH nhìn trời cười.

Hấn chẳng buồn nói nữa giật ngay người con gái tím tái trên tay anh. Anh giành lại:

- Mày muốn cô ấy sống? Được, vậy chết thay đi, tình yêu cao cả mà!

Anh xoay người để nhỏ vào xe ô tô. Hấn đứng đó vô đầu. Hấn phải làm gì đây. Hấn hét lớn:

- EM SẼ CHẾT... VÌ VẬY... ĐƯA CÔ ẤY ĐẾN BỆNH VIỆN ĐI.

Nam cười nhếch mép:

- Nói thì gắng giữ lời!

Chiếc ô tô phóng thẳng về phía bệnh viện. Hấn quay đầu xe nhìn về phía quốc lộ. " Dù có chuyện gì xảy ra, anh vẫn luôn yêu em!"

Trong màn mưa, 1 dòng máu đỏ tươi chảy ra hồi hã.

- KHÔNG! Tuấn, Tuấn ơi, anh đang ở đâu?- Nhỏ tỉnh dậy, chỉ là giấc mơ. Nhỏ đang ở đâu? Đây là bệnh viện. Nhỏ nhìn sang 2 người đang đứng cạnh mình là bà Đỗ và ông Đỗ.

- 2 bác, Tuấn đâu rồi?- Nhỏ nói trong nước mắt.

Bà Đỗ đưa tay lên quệt nước mắt:

- Nó đã bị tai nạn giao thông, vẫn còn phẫu thuật chẳng biết sống chết ra sao!

Vậy là giấc mơ... Nhỏ lắc đầu, không phải đâu. Họ đâu muốn nhỏ qua lại với hấn. Nhỏ đứng dậy, bứt sợi dây truyền nước biển, nói:

- 2 người đang dối con, 2 người không cho con qua lại với hấn!- Mắt nhỏ ráo hoảnh vô hồn.

- Không, là thật! Ta chỉ muốn con và nó có chút thử thách trong tình yêu thôi.- Bà Đỗ vẫn khóc.

Nhỏ không tin nữa, nhỏ chạy ra khỏi phòng, gấp y tá:

- Đỗ Hoàng Tuấn nằm phòng nào?- Giọng nhỏ gấp gáp trong hơi thở.

Cô y tá lắc đầu. Đấy, họ lại gạt nữa. Đáng tiếc là lúc này nhỏ tin nhưng cũng phải xác nhỏ chạy đến gian chính:

- Xin hỏi, Đỗ Hoàng Tuấn nằm ở phòng nào ạ?

- Vừa nãy có 1 người vừa vào phòng cấp cứu hình như là người cô nói. Vẫn chưa chuyển sang phòng hồi sức, đang trong khâu phẫu thuật thì phải.

Nhỏ ngồi thụp xuống nền, thật kinh khủng. Nhỏ khóc nức.

44. – Chương 43

Chương 43: Phải rời xa P2

Xa nhau để yêu nhau nhiều hơn, để trân trọng mọi thứ hơn...

.....

Đã 2 ngày rồi hấn chưa mở mắt. Tôi vẫn ngồi cạnh hấn hi vọng người đầu tiên hấn nhìn thấy là tôi. Baba đã bảo tôi nghỉ như không, tôi không cho phép mình như thế. Cuộc phẫu thuật đã thành công, bác sĩ còn nói thêm sẽ có chút khó khăn vì chưa biết hấn sẽ bị gì. Tôi lo lắng, vì tôi mà hấn phải như thế.

Nam đã đến nhận lỗi với tôi, tôi cũng tha thứ. Không gì nặng hơn khi lòng cứ căm ghét 1 người. Tôi nghe Nhất Trung kể lại là chính nhóc đã báo cho ba mẹ đến. Nó vừa đến thì đã gặp cảnh tượng kinh khủng là hấn nằm trên đất, máu lênh láng hòa vào mưa. Nam đứng chết trân nhìn vào hấn. Ba mẹ đã giải thích cho anh hoàn toàn những trắc ẩn. Cuộc sống không bao giờ tồn tại 1 sự hoàn hảo nhất định, có chăng đó là những sai lầm để ta hoàn thiện bản thân. Anh cũng vậy! Anh đã rất hối hận khi làm hại người em này.

Tôi cũng chẳng buồn nhắc lại ký ức tồi tệ này. Tôi vẫn vậy, không tắm không ăn uống chỉ ngồi cạnh nhìn hấn- 1 tên học sinh cá biệt rất đáng ghét trong mắt tôi giờ thì tôi lại không thể sống thiếu hấn. Tình cảm của tôi đã được ông bà Đỗ chấp nhận. Giờ thì tôi biết gia đình phải di chuyển do thử thách. Bà đã có hỏi tôi có muốn nhận lại Lâm Gia không thì tôi lắc đầu. Tôi không cần tham gia vào chốn lợi danh này.

Tôi thường kể hấn nghe những chuyện vui lúc trước tôi và hấn, nhưng hấn vẫn im thin không trả lời tôi. Hấn không ngồi dậy ăn uống chỉ có thể truyền chất dinh dưỡng. Như và Thiên có đến thăm hấn, Thiên chỉ im lặng vì cậu cũng rất buồn, hấn là bạn thân từ nhỏ của Thiên rồi cơ mà.

Đã 1 tháng, hấn vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy. Tôi đã về nhà tắm rửa ăn cơm để chờ hấn nói là hấn yêu tôi. Những bữa cơm của tôi không còn ngon nữa, đôi lúc nó ngấm vị mặn chát, đôi lúc lại đắng ngắt của nước mắt. Ông trời không lấy đi của ai cái gì nhưng tại sao lại để người tôi yêu ngủ 1 giấc lâu đến như vậy.

- Tên ngốc này, có biết ngủ nhiều là mục xương không, thức dậy đi! Tôi yêu anh đấy, thức dậy đi.- Sau mỗi lúc nói chuyện 1 mình thì tôi lại ôm hấn bật khóc.

Ba mẹ hấn đã hỏi bác sĩ, bác sĩ chỉ thở dài, giữ lại được mạng sống nhưng tùy theo ý chí nghị lực của hấn. Tôi đã xin nghỉ 1 thời gian dài ở trường do có chuyện riêng. Chỉ đơn giản tôi không muốn rời hấn nửa bước. Tôi lê bước về nhà để thay quần áo rồi sẽ trở lại.

Tôi quay lại, hấn đã không còn trên giường nữa. Hấn... đã tỉnh lại!!! Tôi chạy khắp xung quanh tìm hấn, hấn đã đi đâu rồi chứ. Tôi chạy quanh thì gặp bà Đỗ. Bà nhìn tôi rồi kéo tôi ngồi tại 1 băng ghế.

- Tuần nó... bệnh nặng hơn nên đã chuyển sang Mỹ rồi, giờ này chắc máy bay cũng cất cánh rồi!

Tôi nghe tiếng dây thần kinh của mình đứt ra, tôi đưa tay che tiếng nức nở trong miệng.

- Sao không cho con gặp anh ấy 1 lần cuối vậy? Con chỉ đi có 1 tiếng thôi mà.- Tôi khóc nghẹn ngào.

Bà ôm tôi vào lòng:

- Bác cũng không muốn đâu, do bệnh tình quá đột ngột. Ra nước ngoài, nó sẽ được điều trị. Nhưng có 2 mặt, 1 là nó sẽ chết 2 là sẽ khỏe mạnh trở về tìm con.

Vẫn còn tình trạng rủi ro số phận quyết định vào tay ông trời, thật bất công. Tôi gật đầu, ôm bà vào lòng để cuốn trôi những tiếng nức. Mọi chuyện rồi sẽ qua, sẽ qua rất mau. Nó chỉ là cơn ác mộng trong đời. Hấn tuy có quậy, học dở, thường hay chọc ghẹo tôi nhưng cũng có thể gọi là người tốt, hơn nữa hấn rất mạnh mẽ, devil hay angel cũng chẳng làm gì được hấn. Hấn còn nợ tôi lời yêu cơ mà!!!

Tôi lê bước ra khỏi bệnh viện, tôi cả giác được sự mất mát đau lòng trong lòng tôi. 1000 con hạc giấy sẽ làm cho ước nguyện thành sự thật, tôi sẽ gấp, mỗi ngày 1 con hạc, đến khi đủ 1000 con hấn sẽ khỏe mạnh và quay về bên tôi.

.....
5 năm sau...

Tôi đã gặp được 1825 con hạc giấy nhưng hấn vẫn chưa có dấu hiệu trở về. Tôi đã hỏi han gia đình hấn nhưng tin tức của hấn là con số 0, Nam đã sang đó cùng hấn. Tin tức của Nam cũng biệt tăm.

Tôi bây giờ đã là 1 cô giáo trẻ, tôi phải học 6 năm mới có thể ra trường nhưng ông bà Đỗ nói tôi có năng lực nên cho tôi ra sớm hơn. Tôi muốn ôn lại kỉ niệm cuàng hấn, nơi tôi chọn dạy là ngôi trường lúc tôi và hấn gặp nhau nhưng... họ đã đủ giáo viên và thằng nhóc Nhất Trung 1 mực đòi tôi chủ nhiệm lớp 6 của nó nên tôi nhận luôn. Dù sao cũng rảnh rồi cơ mà!!! Chỉ có điều, sự rảnh rỗi đó là những ngày dài chờ đợi trong vô vọng.

Tôi đã gặp được 1999 con hạc giấy treo trong phòng, cái này chỉ là trong truyền thuyết không có thật sao??? Thật hụt hẫng...

.....

Người con trai trên máy bay quay sang nói với 1 thằng con nít khoảng 3 tuổi:

- Này nhóc con, ba sẽ cho con về Việt Nam 1 chuyến, con nhớ là phải ngoan không được quậy phá nhé!

Thằng nhóc có đôi mắt màu đen sẫm gật đầu, 2 người đứng là cha với con, giống nhau như đúc. Từ xa, Tuyết Lam bước lên máy bay nói với thằng nhóc:

- CON ngồi kế ba đi, mẹ xuống phía dưới ngồi nhé!- Thằng nhóc nói tiếng Việt cứng cứng do ở Mỹ từ bé:

- Dạ, vâng ạ!

.....

Tôi bước vào lớp, cả đám con nít đang nhao nhao im lặng. Thằng nhóc Nhất Trung đang ngồi đó nhìn ra cửa sổ. Hôm nay lớp tụi nhóc sẽ có 1 cô bé cực xinh xắn chuyển vào. CÔ nhóc giới thiệu xong thì vào chỗ, nhỏ đòi ngồi kết thằng nhóc tiểu quỷ đó cơ. Thằng nhóc vẫn chẳng buồn nhìn thiên thần bé bỏng vừa vào chỗ kế bên mình. Nhỏ giơ tay kí vào đầu thằng nhóc 1 cái. Thằng nhóc quay sang:

- Ai kí đầu ông thế, ông cho biết tay!

Bao nhiêu cảm xúc trong tôi trở về, tôi vẫn chờ hấn như vậy mà hấn vẫn chưa trở về. Sống mũi tôi cay cay quay sang nơi khác chậm nước mắt. 2 đứa nhóc kia cãi nhau chí chóe, rất giống tôi và hấn, biết đâu 2 đứa này lại bên nhau.

Từ cửa lớp, 1 bóng dáng quen thuộc bước vào tay nắm theo 1 đứa con tui khoảng 3 tuổi. Tôi quay ra nhìn... là... là... hấn. Tôi đứng chôn chân ở đó nhìn hấn. Hấn nhìn tôi rồi ngoắc tay thằng nhóc Trung. Trung chạy ra ôm cứng hấn. Thằng nhóc luôn mồm nói nhớ hấn.

Tôi đứng đó, nước mắt chọt rơi. Hấn đã quay về nhưng... hấn có bên tôi??? Tay hấn đang chẳng phải đang nắm chặt tay 1 đứa con nít sao? Tôi lấp bắp:

- Là con anh???

Hấn nhìn tôi gật đầu. Tôi đã chờ hấn như vậy mà hấn đã có người khác còn có con nữa. Tôi không tin vào mắt mình nữa. Tôi cười cười, nụ cười chua xót. Tôi còn có thể tin hấn yêu tôi sao? Tôi đi ra khỏi lớp. Hấn nắm tay tôi lại. Tôi xoay mặt nhìn hấn, không để tôi nói nhiều hấn đã hôn tôi. Tôi không chống cự đẩy hấn ra nhưng nước mắt rơi. Hấn buông tôi ra. Đầu môi tôi vẫn còn tê tê vì nụ hôn lúc nãy. Hấn nói nhẹ:

- Là con nuôi mà! Anh về đây để tìm vợ và đứa con mới phải!

Tôi nhìn hấn cười trong nước mắt, quả thật, tôi thật sự bất ngờ. 2000 con hạc giấy, hấn đã quay về với tôi. Bọn nhóc trong lớp reo hò cổ vũ, nhóc con mới chuyển vào nói lớn:

- Yeah, cô tiến lên, hôm nào có cưới thì mời cả lớp nhé!

- Đau mắt chết được, cô bị khủng hã? Nói gì vậy.- Thằng nhóc Trung xoay vào.

Nhỏ chống nạnh chu môi định cãi lại. Thằng nhóc 3 tuổi này giờ đứng im thì giật tay hấn:

- Baba là mẹ nuôi của con hả?

Tôi thật không thể hiểu thằng nhóc này là con ai mà giống hấn như đúc thế? Hấn bế thằng nhóc lên, hôn 1 cái vào má:

- Đúng rồi đó! Hôm nào cưới ba cho đi dự.- Rồi hấn quay sang tôi.- Con của anh Nam đấy!

Tôi choáng váng chỉ 5 năm mà có đứa con 3 tuổi, Nam thật tài.

45. – Chương 44 (end)

Chương 44: Đám cưới...

Tôi và hấn về nhà, tôi đã xin nghỉ cả buổi dạy cơ. Thằng nhóc Nhất Trung thì ở lại với lí do bảo vệ cô nhóc, nhà nhỏ xa nhưng ba mẹ chưa đến đón. Manly ghê á!!!!

Trên đường về hấn kể tôi nghe:

- Lúc đó không thông báo cho em biết do anh tỉnh dậy, đôi mắt anh chẳng nhìn thấy và nửa thân người dưới bị liệt. Anh sợ em buồn nên đã âm thầm chuyển đi, may thay, cuộc phẫu thuật đã thành công.

Hấn ngạc quá, không gặp được hấn mới là chuyện buồn lớn nhất nhưng bây giờ... tôi và hấn đã có thể ở bên nhau. Hấn đã về thưa với ba mẹ, 1 tháng sau chúng tôi sẽ đám cưới. Có cần gấp gáp thế không nhỉ??? Tôi biết là không mau thì tôi lại có anh khác theo đuổi, đẹp cũng ngại hô hô!!!! À, tôi còn biết thêm, Nam và Tuyết Lam chị gái tôi là ba mẹ của thằng nhóc Jackson 3 tuổi, 2 người này đã về thưa ông bà Đỗ, 2 người vui vẻ chấp nhận ngay vì có 1 thằng cháu kháu khỉnh đẹp trai lại ngoan thế này!

Hấn thì quay sang tôi:

- Bao giờ anh có con để bông đây, hay chúng ta có trước hãy đám cưới, hôn nhân mới bền vững. 1 tháng chắc bụng không lớn đâu.

Tôi lườm anh 1 cái, tính ăn kem trước cổng sao? Không được đâu.

Thiên và Như, có phải các bạn muốn biết ra sao phải không? Như bây giờ đã giảm cân thành công và cực kì xinh đẹp. Thiên lại nói:

- Có thịt ôm mới thích!

Nhỏ lại quyết tâm tăng cân, tăng cân xong thì quần áo chật lại phải giảm. Tóm lại là cân nặng của nhỏ rất thất thường nhưng bây giờ thì nhỏ đã rất hoàn hảo rồi. Có hôm nay là nhờ nhỏ đã ngày ngày đe dọa cho Thiên, kiên trì rủ đi hẹn họ...Đúng là nước chảy đá mòn, giờ Thiên cũng mê nhỏ như điều đổ. Meow Meow, tuyệt cú mèo!

Kiệt cũng đã có người yêu mới. Các bạn muốn biết ai không? Là nhỏ Thu đó. Cả 2 đã làm bạn, rồi từ từ sang thân và bây giờ là cặp bồ. Rất nhanh chóng!!! =.=

.....

Ngày cưới....

Phải nói là đám cưới của tôi rất linh đình. Tôi đúng là cô dâu hạnh phúc nhất trên đời. Tôi được chăm chút kĩ càng từ váy áo cho đến đầu tóc. Tôi nghĩ, nếu sống sung sướng theo kiểu này mãi chắc thành heo quá!!!!

bạn bè tôi đều tham dự đầy đủ. Nhỏ Thu, nhỏ Như đều muốn nhận hoa của tôi. Ôi, tuổi đời chỉ mới có 21- số đẹp mà ham đám cưới thế!!!!

À quên mất, hôm nay có tận 2 đám cưới, còn đám cưới của Nam cơ, 1 nhà thờ 2 đám cưới, tuyệt!!!!

Đến giờ làm lễ, baba dắt tay tôi ra. Tôi mỉm cười hạnh phúc nhìn tên chú rể cá biệt hôm nay rất đẹp trai. Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực. Tay còn lại ba tôi đang dắt Tuyết Lam. 2 hoàng tử cũng bước lên lễ đài.

Cha sứ hỏi:

- Trang, Lam con có đồng ý lấy người đàn ông đối diện làm chồng hay không, ốm đau bệnh tật có nhau.

Tôi và Lam nhìn nhau mỉm cười:

- COn đồng ý!

- Nam, Tuấn con có...

- Đồng ý ạ.- Hấn cắt ngang lời cha sứ. Cha tôi và ba mẹ hấn cười rộ: – Tuổi trẻ nóng vội quá!

Nam cũng cười:

- Tất nhiên con đồng ý!!!

Hôn đi, hôn đi, ở phía dưới vang lên tiếng hô rần rần. Hấn tiến lại trước mặt tôi cúi đầu. Tôi cảm thấy ngại mím môi đẩy hấn ra. Mọi người ở dưới im lặng nhìn tôi. Hấn nhú mày nhìn tôi khó hiểu. Ừ hử, tôi đang phá hỏng lễ cưới. Tôi đánh bạo, kéo hấn sát lại hôn mãnh liệt.

Mọi người vỗ tay ầm ầm. Tôi còn nghe tiếng nói nhỏ: Thì ra cô dâu muốn chủ động bạo dạn thật! Ngại chết được à!!!!=. =

Nam và Lam nhìn tôi và hấn cười. Hấn vẫn chưa hết ngạc nhiên, giờ thì đứng xoa xoa cằm cười gian ác:

- Mãnh liệt thật!!!

Tôi ngượng chín mặt. Đến phần trao hoa, có phần đặc biệt là toàn nam đứng để tranh hoa. Ôi thôi kệ chứ. Tôi và Lam cùng ném.

Bó hoa của Lam ném đúng vào Thiên. Nhỏ Như nhảy căng lên mừng rỡ. Tuyệt vời, thế là sắp có 1 lễ cưới nữa diễn ra. Còn bó hoa của tôi... rơi vào tay Nhất Trung. Thằng nhóc không nói không rằng đi lại chỗ nhóc con vừa chuyển vào:

- Cho này nhỏ ngốc, chụp hoa cũng không biết!

- Ai bảo tôi muốn đám cưới với cậu?- Nhỏ nghênh mặt.

- Thế sao? Nhưng tôi sẽ làm đấy, được gì nhau?- Thằng nhóc cũng kênh lại.

Nhỏ kê mặt hôn và má thằng nhóc:

- Vậy thì để tôi nói với ba mẹ!

Mọi người ở đây nhìn nhau rồi nhìn 2 đứa nhóc. Ba mẹ chồng tôi cũng ngạc nhiên nhìn 2 đứa. Đúng là tuổi trẻ tài cao, không nên xem thường tụi 12+.

Nắm nắm tay tôi. Tôi ngược lên nhìn hấn mỉm cười. Cảm ơn anh, học sinh cá biệt ạ! Trong ánh nắng giữa thánh đường màu trắng, tôi và hấn mỉm cười hạnh phúc. Mong thời gian sẽ mãi như thế này!

Hết.

P/S: Ngoại truyện sẽ được up sau ạ. Cảm ơn các bạn đã theo dõi bộ truyện này! Các bạn muốn bao nhiêu ngoại truyện? ^^ các bạn có muốn phần 2 không? Phần 2 sẽ về thằng nhóc Nhất Trung hoặc là con của Trang và Tuấn. Mọi người cmt ỉnh biết nhé! Thân ái!

46. – Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Đêm tân hôn.

Hết đám cưới ai cũng say khướt đi về. Hấn cũng chẳng ngoại lệ. Hấn say đến chẳng biết trời đất cuồng quay, thế mà bảo động phòng. Về nhà, nhỏ đã chuẩn bị nước hoa này, váy ngủ hàng hiệu do bà Đỗ chuẩn bị từ trước. Bà ta đã nói là tốt nhất, có cháu càng sớm càng tốt. Hấn say xin lão đảo về phòng, nhỏ nằm trên giường, nghe tiếng đẩy cửa vào mừng ngủm trong bụng. Chạy đến trước cửa, đưa tay làm điệu bộ quyến rũ. Hấn nhìn nhỏ nhếch mép:

- Ô, vợ anh hôm nay đẹp quá!

Nhỏ vuốt vuốt mái tóc tỏ vẻ e thẹn, đó giờ mới biết sao?

- Vợ anh hôm nay cũng rất thơm nữa.

Nhỏ chớp chớp mắt cười nhẹ, đó giờ mới biết sao? Hấn ôm nhỏ vào lòng rồi đi lên giường. Nhỏ thấy người anh toàn mùi rượu không thì chắn lại:

- Anh đi tắm trước đi rồi hầy...- Nhỏ cười bẽn lễn.

Hấn cũng gật đầu đi vào nhà tắm xối nước ào ào. Nửa tiếng rồi mà vẫn chưa thấy hấn ra, nhỏ sốt ruột gõ cửa phòng. Hấn đang ngủ thì chợt tỉnh khi nghe tiếng gõ cửa của nhỏ. Chỉ choàng cái khăn che phần dưới. Nhỏ đỏ mặt, đúng là rất hấp tấp. Hấn cười với nhỏ:

- Anh thật sự rất vui khi cưới được em làm vợ!

- Em cũng vậy!- Nhỏ thấy tình hình đang rất khả quan.

- Ủ, Kiệt bây giờ đang quen với Thu em nhỉ?- Hấn nói.

- Vâng, rất xứng đôi !

- Giống như chúng ta!- Hấn cười cười trong hơi men.- Chẳng biết bây giờ anh Nam và chị Lam đang làm gì nhỉ?

Trời đất ơi, hấn đang hỏi kiểu gì kì vậy? Họ đang làm... gì thì kệ họ đi chứ!

- Anh hỏi gì kì vậy?- Nhỏ đánh nhẹ vào ngực hấn.

- Anh hỏi em để chúng ta biết mà làm!- Hấn trả lời.

Chúa ơi, chồng con thông minh quá đáng vậy, học ngu thôi chứ đâu có khùng hả???

- Thì động phòng hoa chúc.- Nhỏ nói, có phần hơi khó chịu.

- Ô, thế động phòng ra sao?- Hấn cười cười.

Nhỏ nghe tiếng sét vang đùng đùng bên tai, hấn đang say mà. Hôm nay quan trọng vậy mà cũng say cho được.

- Anh say rồi, ai bảo không biết uống mà uống cho cổ vào làm gì?- Nhỏ bĩu môi.

- Anh đùa thôi chứ chẳng lẽ không biết!- Hấn vò đầu rồi cười hì hì.

Nhỏ thấy vậy im lặng, hấn chồm lên người nhỏ. Nhỏ nín thở nghĩ đến cảnh tượng không trong sáng. Hấn cúi thấp xuống gần cổ nhỏ hôn nhẹ. Nhỏ cảm giác máu đang chạy rần rần trong mình. Đột nhìn hấn ngừng lại:

- Nhưng em ơi... Anh cảm thấy mắc ối quá!- Vừa dứt câu hấn đã làm 1 tràng lên mình nhỏ. Nhỏ hoảng hốt nhìn hấn, hấn đã ngủ say trên người nhỏ. Ôi, kinh khủng, động phòng đây sao???/ Ahhhhhhhhhh, nhỏ chỉ muốn đâm vào mặt hấn lúc này vài cái cho đã tay. Vừa mới 1 tháng đòi ăn kem trước cổng giờ mở cổng lại chẳng chịu ăn. Loại người đi đây. Nhỏ xô hấn ra đi vào nhà tắm. Ôi nước hoa, váy ngủ quyến rũ chết đi được mà hấn lại phá hủy. Nhỏ tức giận quăng gối và chăn xuống sàn để ngủ. Chẳng thèm để ý đến cái tên say như chết đó.

Sáng hôm sau, nhỏ thức dậy rất sớm. Tối qua có ngủ được tí nào đâu. Vừa xuống lầu đã gặp bà Đỗ. Bà tươi cười:

- Con dâu, sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa đi hả? Tôi qua thật sự rất mệt mỏi đúng không? Con còn đau không, lần đầu mà!!!

- Vâng, rất mệt mỏi. Cả đêm con không ngủ được.

Bà nghe nhỏ nói vậy thì thấy có tin vui, cả đêm luôn sao hô hô thế là có khả năng 9 tháng sau nhà bà đón 1 thành viên mới, bà có thêm 1 đứa cháu trai. Jackson thì bà đã cho nó ngủ phòng riêng có người chăm sóc, mục đích là không muốn làm phiền Nam và Lam.

- Con ngủ thêm chút nữa đi, tối qua con mệt rồi. Thằng đó, mới ngày đầu mà đã hành hạ con như vậy rồi!!!

- Đúng ạ, uống say cho lắm vào, thời khắc quan trọng thì lại ới lên người con rồi ngủ luôn.

Ồ, ơ, thế là bà nhầm sao? Ôi trời ơi, bà cứ tưởng... 2 đứa nó vật nhau nên mệt chứ!!! Bà tức muốn chết đi được, thằng con bà đúng là... không biết trân trọng giây phút ngàn vàng. Đang nói chuyện thì có tiếng bước chân xuống cầu thang, là hấn. Hấn đang vò vò cái đầu rối như ổ quạ. Hấn nói với bà:

- Mẹ ơi, con nhức đầu quá, có thuốc giải rượu không?

Bà liếc hấn, nhỏ cũng liếc. Nhỏ đi đến tủ thuốc lấy cho hấn chai thuốc rồi đưa cho hấn. Hấn cười cười:

- Tối qua có chuyện gì xảy ra không nhỉ?

- Có đấy, anh ới ngay lên người em rồi ngủ như thiếu ngủ cả ngàn năm trước.

Hấn cười ranh mãnh:

- Phải không đấy, khi có hơi men thì ham muốn phải mãnh liệt hơn chứ? Hay là do em không hấp dẫn?

Nhỏ tức điên người, đêm tân hôn của nhỏ đã chuẩn bị rất kĩ càng từ khung cảnh nền tình yêu, cánh hoa hồng và nhỏ cũng đã rất quyến rũ.

- Này, có phải anh bị liệt dương không vậy?- Nhỏ hất cằm.

- Đâu có, tại em không có sức hút, nhìn em anh chẳng có hứng thú!- Hấn nói lại.

Vậy sao? Nhỏ đâu chịu thua!

- Có ngon thì lên phòng này!

- Được thôi, anh sẽ chứng tỏ anh không bị bệnh sinh lí.

Cả 2 đứa kéo nhau lên phòng. Bà Đỗ đứng đó nhìn. Ôi trời, quả thật là tình yêu 2 đứa này rất lạ.

Thế là cả 2 có đêm tân hôn trễ đến tận 4 giờ chiều hôm ấy mới thấy ló mặt xuống ăn cơm, cả 2 đều phờ phạc. Nam và Lam nhìn nhau cười cười, họ đã biết vì sao, bà Đỗ đã kể họ nghe. Thằng nhóc Nhất Trung thì lắc đầu:

- Đúng là ngựa non háu đá.

Thằng nhóc Jackson thì nhìn họ chớp chớp mắt không hiểu.

47. – Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2: Đứa con đầu lòng.

Hấn và nhỏ đưa đám cưới được 1 tháng, đi siêu âm thì đã có 1 baby trong bụng 2 tuần tuổi. Lam, Nam, Thiên, Như, Kiệt, Thu đều nhìn cặp vợ chồng bằng cặp mắt ngưỡng mộ vô cùng. Nhỏ thì lại thấy mệt, ôi trời, chẳng biết con gái hay con trai mà hành hạ nhỏ kinh khủng, nào là ới, ăn không ngon, ngủ không được.

Ba mẹ chồng rất lo cho nhỏ. Baba cũng đã chuyển về ở chung nên nhỏ được chăm sóc rất kĩ càng. 3 tuần mà nhỏ đã tăng lên 5 kg, sinh xong chắc phát tướng, hấn bỏ, kiểm cô thư ký chân dài nào thì sao. Nhỏ xin đến trường dạy nhưng họ không cho sợ ảnh hưởng đến thai nhi. Cả ngày nhỏ đều ở nhà, hấn đi làm. Tổng giám đốc cơ đấy! Nam cũng làm ở 1 công ty thuộc Đỗ gia- đồng chức vụ.

Đến chiều thì hấn lại về, mang theo bào ngư di cá, sâm bổ lượng, hải sản, vitamin đủ thứ cho nhỏ và bắt nhỏ ăn. Nhỏ cũng ăn luôn, tự nhiên lúc trước ăn không được mà giờ thèm ăn kinh khủng. Nhỏ có nói với hấn nếu nhỏ phát tướng thì sao? Hấn đã trả lời:

- Nếu em phát tướng, anh sẽ cho người đẹp tất cả gối ôm trong phòng mình để ôm em.

Nhỏ nghe xong thì đắm hấn 1 cái, xem nhỏ là cái gối ôm chứ chẳng phải vợ cơ!!!!

Thấm thoát, cái bụng bầu 5 tháng phình to ra. Nhỏ đi siêu âm thì các bác sĩ nói là song sinh 1 trai 1 gái rất khỏe mạnh. Hèn chi, mới có 5 tháng mà bụng to như cái trống, nằm ngủ chẳng được, nằm nghiêng thì con mình sẽ không phát triển nên đành... ngủ ngồi... Đau lưng kinh khủng, nhưng không sao, hằng ngày nhỏ đã ra lệnh cho hấn mỗi tối phải max xa cho nhỏ. Hấn cũng ậm ừ đồng ý luôn. Nhỏ phải chiếm cơ hội này hành hạ mới được!!!

Cái bụng được 7 tháng thì cứ như muốn nổ ra, quần áo bà bầu mua chẳng có, phải may riêng. Có con song sinh thật là khổ. Chỉ mong chất lượng của hấn được tốt, đẹp giống mẹ nó, thông minh giống mẹ nó là đủ.

Thời gian trôi qua, chỉ còn 10 ngày nữa nhỏ sẽ sanh, ba mẹ chồng nói sẽ cho nằm viện trước 3 ngày để hỗ trợ sanh cho tốt. Nhỏ đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khác vừa ăn nho vừa xem tivi. Tự dưng cái bụng lại cảm thấy đau đau, nhỏ xoa xoa đều cái bụng. Cái bụng bây giờ nó thuộc dạng cực vĩ đại, nhỏ 100kg không chừng. Cơn đau càng ngày càng dữ dội hơn, còn 10 ngày nữa cơ mà. Chẳng lẽ sanh non? Non thấy mà sợ à. Nhỏ í ới kêu mẹ chồng rồi bạ chạy ra, baba nhỏ lấy xe tức tốc đưa tới bệnh viện.

Nhỏ vào phòng để sanh được 1 lúc thì hấn chạy lại. Hấn ngồi trước cửa phòng cầu mong nhỏ mẹ tròn con vuông. 15 phút sau thì trong phòng có tiếng khóc vang lên. Nhỏ sanh rồi. Bác sĩ đi ra tháo khẩu trang:

- Chúc mừng gia đình, sanh rất thuận lợi. Là song sinh 1 trai 1 gái. Giờ chuyển qua phòng hồi sức là được. Ai đang đứng ngoài này cũng mừng rồi. Riêng hấn, xúc động vô cùng, hấn đã được làm cha rồi!!!

Nhỏ đang nằm trên giường bệnh nhìn 2 đứa con của mình. 2 đứa giống nhau như đúc, còn phải nói hả cô nương? Nhìn giống hấn hơn là cô. Tức thật, con cô đẻ mà. Nhưng không sao, giống hàng xóm mới có chuyện. Hấn đẩy cửa bước vào:

- Còn một không em?

Nhỏ gật đầu nhẹ, quả thật, sanh có hơi bị đau à nha.

- Bác sĩ nói nhỏ con gái ra trước 3 giây nên là chị đấy!

- Ồ, thế tên con vẫn chưa kịp nghĩ đây này.

Nhỏ đắm chiêu, tên thì phải cho đẹp cho độc cho sốc mới được:

- Con gái tên là Đỗ Hoàn Mỹ, con trai tên là Đỗ Tuấn Tú! Sao? Rất đẹp phải không?

- Tên gì quê mùa quá, để ba mẹ chúng mình đặt đi!

Nhỏ xụ mặt, cái tên hay vậy cơ mà!!! Nhưng vẫn phải thuận theo ý nhà chồng thôi. Con gái sẽ tên là Đỗ Kim Ngân, con trai là Đỗ Gia Bảo. 2 đứa con này quả thật là báu vật, nhỏ chẳng có thời gian được ôm, hết người này giành đến người kia. Con của nhỏ mà hu hu. Trả đây!!!!

48. – Ngoại Truyện Cuối

Ngoại truyện cuối: HAPPY ENDING.

2 đứa con nhà Tuấn – Trang lớn lên, tính tình chẳng giống cha chẳng giống mẹ. Rất khó hiểu. Tiểu Bảo Bối thì rất ít nói, có vẻ cực kỳ thích chơi bóng đá với cậu nó là Nhất Trung. Còn Ngân Ngân cô nương thì ương ngạnh, nói nhiều. Cả 2 nhìn vẫn rất xinh đẹp. Tụi nó vẫn có đôi mắt màu đen sẫm, cái này di truyền của Đỗ Gia nè! Da trắng hồng hào, cái này là gen trắng từ bé nè. Mắt to, mũi cao, miệng chúm chím, có người nói giống cha có người nói giống mẹ! Tiểu Bảo Bảo đã có lúc nói với mẹ:

- Ba với mẹ khác nhau, vậy người này cứ bảo giống 1 ít chẳng phải thành người khác sao? Tụi con có phải con ruột không vậy?

2 đứa chỉ mới có 7 tuổi mà thông minh lắm, giống Trung thế! Ngân Ngân rất thích làm đẹp, nhưng rất chảnh chọe, cái này giống hần lắm chứ! Thằng nhóc thì rất ít lại gần ba mẹ, suốt ngày cứ đá banh, 7 tuổi mà cứ như cầu thủ rồi. Nhỏ gái thì lại rất thích nghe ba của nó nói, nó tin tất những gì ba nó nói. Tuấn đã kể chuyện tình lâm li bi đát mặn chát này cho Tiểu Kim Ngân nghe thế này:

- Ba đã từng bị tai nạn giao thông, mẹ con đã ngồi khóc hết nước mắt 1 tháng trời. Lúc đó ba chưa tỉnh mẹ đã cưỡng hôn ba rất rất nhiều lần, lợi dụng ba không có sức kháng cự đấy!

Nhỏ nghe hần kể vậy thì đánh vào lưng hần cái bốp. Dám kể sai sự thật. Nhỏ chỉ chủ động hôn hôn lẽ thôi!

- Quả thật, mẹ vừa hung dữ vừa táo bạo.- Kim Ngân khoanh tay lắc đầu với ba nó.

Hần đã dạy hư con hần, gieo rắc tiếng xấu cho nhỏ đây mà! Đúng lúc đó, Gia Bảo vừa đá banh ngoài sân ôm banh đi vào. Nhỏ kéo tay thằng nhóc lại.

- Bảo Bảo yêu quý của mẹ ơi, con có muốn nghe mẹ kể về chuyện tình của ba mẹ không.

Thằng nhóc chép miệng nhìn nhỏ, tháo tay nhỏ đang nắm ở cổ tay ra.

- Con không có hứng thú, ba mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi?

Nhỏ đơ mặt, hần cười sằng sặc. Nhỏ ngệt mặt, đúng là không nên theo phe của Bảo Bối rồi. Ngân Ngân hét lên:

- Mẹ chủ động đẩy nhóc à, mẹ chỉ nói dối để chữa ngược thôi!

- Ba cũng nói dối đấy, chị ngu phết, tin lời ba. Nhìn ba tàn tạ vậy, con gái có hứng thú mới lạ!

Nhỏ cười sằng sặc nhìn hần. Chúa ơi, thằng nhóc này dám bắt bí ba nó. Hần chạy đến bế thằng nhóc lên. Thằng nhóc vẫy lên, hần thả thằng nhóc vào ghế sofa, cù nó:

- Dám nói ba hết sức hút hả? Ba vẫn còn đẹp trai lắm, mới 29 mà!

- Chẳng vui, ba đúng là con nít.- Thằng nhóc giật tay hần ra, đi 1 mạch vào nhà tắm.

Hần trợn mắt nhìn, thằng nhóc này có phải là con hần không? Hần cảm giác thằng nhóc này giống Thiên hơn. Chắc phải xét nghiệm AND. Ngân Ngân chu môi:

- Nhóc rất ghét tiếng cười thì phải. Con người chẳng có nụ cười. Con cười xinh như vậy chắc em ấy cười cũng xinh như con nhỉ?- Con nhóc nhoe nhoẹt miệng thể hiện.

1 đứa thì điệu điệu đã đã. 1 đứa thì cứng ngắt như ông cụ. Gia đình gì mà tính cách hỗn loạn thế. Nhỏ chồm lên nói với hần:

- Em nói cho anh biết này, Bảo Bảo không phải con anh rồi!

- Vậy Kim Ngân con ai?

Con nhóc chồm lên nhứ mày chề môi với mẹ nó:

- Con là con của ba, mẹ có phải mẹ của con không? Nhìn mẹ, chẳng có tí nào quý phái quyền rũ như con!

Hần nhìn con nhóc, đúng là con hần rồi. Hần cảm động muốn rơi lệ. Câu nói hay nhất trong năm mà đứa con gái mình nói được. Nhỏ giật giật khóe môi.

- Con không là con của mẹ đấy! Giờ muốn kiếm mẹ mới sao?

- Ồ, vậy là mẹ đã cho thằng nhóc Bảo Bảo đó phẫu thuật giống con từ bé sao? Đúng là nhan sắc các thẩm mỹ viện muốn có.

Đúng là trình độ tự sướng của con gái nhỏ rất giống bom nguyên tử. Chắc nó thường nói với bạn bè: Nhìn tụi bạn chơi nhảy mà mình thèm chảy nước miếng, không có tiền mua nên đành lấy dây chuyền trong tủ

của mẹ thất nhảy hay đơn giản hơn... thằng em mình không có tiền mua banh da để đá nên phải lấy tờ 100 đô la vò lại thành 1 quả banh giấy để chơi không chừng!!!

- Chị có thôi tự sướng đi không! Hôm qua cô giáo vừa khen bài nói của chị rất hay đấy! Còn nhớ không? Hình như là... Nhà em có nuôi 1 con gà trống, sáng nào nó cũng gáy ọi người thức dậy làm việc. Nhưng hôm nay... nó không gáy được nữa vì hôm giỗ ông cố nội của ông em ba em đã thịt nó. Con cô giáo đấy! Con tổng giám đốc đấy! Chỉ được mỗi cái tự cao, chảnh chọe. Em nói à nghe nhé, còn bêu rêu em là em làm thịt chị như con gà... nhà em nuôi đấy.

Nhỏ ngồi ngơ 1 lát. Nhà nhỏ có nuôi gà sao? Tự tay hấn làm thịt à??? Hấn nhìn Bảo Bảo rồi quay sang nhìn đứa con gái điệu đà bên cạnh đang gãi gãi đầu cười hì hì.

- Có thật là cô giáo... khen chị con không?- Hấn hỏi.

- Có, cô giáo nói có sáng tạo trong cách dựng truyện cười.- Thằng nhóc thờ ơ nói.

- Em có thôi đi không!!!!- Ngân Ngân nhảy dựng lên chạy đến bên thằng nhóc giơ tay như bóp cổ. Thằng nhóc chỉ né sang 1 bên rồi thẳng chân đưa trước bụng cô chị đáng quý.

- Đừng chọc em!- Thằng nhóc bỏ lên phòng, lúc này còn trên đùa giỡn thì lại bỏ đi 1 cách đột ngột.

Ngân Ngân bĩu môi, he hé mắt nhìn mẹ nó. Chắc mẹ phải nổi giận lên đây, hôm kia giành cái kẹp nơ của 1 bạn gái ngay tại lớp còn đánh bạn đến chảy nước mắt. Khi hỏi ra lý do thì chỉ là... con mượn cái bạn ấy không cho.

- Con cần phát huy, văn con hay lắm đó!- Nhỏ cười hì hì.

- Em đang nói về truyện cười của con? Đây là... kể về con vật em yêu mà!- Hấn nhíu mày. Đúng thật là...

- Ba này, mẹ khen là được rồi nhé!- Ngân Ngân cười tít mắt, đôi má lúm đồng tiền.- Mẹ thấy hay thì thưởng cho con cái kẹp nơ hôm bữa con xem trên mạng online đi.

Nhỏ thở dài, đúng là chứng nào tật nấy nhưng vì tình yêu thương vô bờ bến nên nhỏ sẽ mua. Phòng Kim Ngân đầy ắp gấu bông, tường trang trí màu hồng, kẹp nơ thì có thể chất đầy 1 tủ quần áo, con nhóc chỉ sử dụng 1 lần rồi bảo... cũ quá!

Hấn lắc đầu, quả thật con hấn rất tinh ranh nhưng chẳng còn gì mãn nguyện hơn nữa... Hấn có 1 gia đình rất hạnh phúc bên nhỏ.

.....
Ngày cưới của Thiên. . .

Nhỏ chạy đến nhà Như từ sớm, cái cưới này đã phải chờ rất lâu. Thiên thì ngày ngày cũng đòi cưới, chỉ là Như nói sớm, công việc chưa ổn định. Hôm kia đọc tạp chí, nhỏ Như thấy không ai đứng chờ tình yêu mãi được nên đã đồng ý cưới Thiên. Quả thật là tin vui. Như hôm nay rất lộng lẫy, đẹp không thua kém gì những model chụp ảnh cưới trên báo và truyền hình cả. Ai ai cũng rất vui mừng, duy nhất, Ngân Ngân chẳng thích vì nhóc con rất thích Thiên và nói Thiên đẹp trai. Thiên là lai Tây đó lì, hot boy của trường năm xưa mà.

Nói vậy nhưng Ngân Ngân vẫn đến chúc mừng, trong trạng thái rất... điệu đà của 1 quý cô. Tội nghiệp Ngân Ngân, đã phải thức từ 6h để bảo chuyên viên trang điểm, làm tóc cho thật đẹp đấy.

Như ôm nhỏ, rưng rưng muốn khóc. Nhỏ cười với Như:

- Giờ mới lên xe hoa, có phải trễ quá không?

- Không đâu, mình chỉ sợ bị gò bó, không thể nhìn trai đẹp nữa thôi.

Nhỏ đẩy nhẹ đầu Như, cái con bạn ngốc này, đã 29 tuổi rồi chứ ít gì mà bắt Thiên phải đợi nó ngấm nghĩa mồn mắt mấy tên trai trẻ đẹp đến gì lụm khụm mới cưới chứ. SO PHỮ PHÀNG.

Đã đến giờ, Thiên lái xe xuống trước cửa nhà Như chuẩn bị tới thánh đường. Nhỏ nhìn theo bóng xe khuất đi rồi xoay sang hẳn:

- Minh đi thôi!
- Ủ, Bảo Bảo, Ngân Ngân mau lên xe nè!

2 đứa nhóc lên xe thắt dây an toàn, Ngân Ngân 1 mực đòi lên ghế đầu ngồi với ba nhưng ba nói ngoan ngoan ngồi sau, để mẹ ngồi cạnh ba nên con nhóc hậm hà hậm hực. Gia Bảo này giờ im lặng thì xoay sang:

- CHị đừng có cung cấp khí CO2 bằng cách thở như trâu được không?
- Chị làm gì kệ chị.- Kim Ngân hét lên.
- Tùỵ chị, chỉ là khó thở, ảnh hưởng đến em, nhé?

Lần nào cãi nhau với thằng em thì con nhóc lại thua, ngồi chu môi nhúu mày. Thôi kệ, 2 đứa con song sinh thì ưa trái tính trái nết vậy đó.

Xe đổ kệt trước thánh đường, nhỏ ngồi vào chỗ. Ngân Ngân và Bảo Bảo chạy theo làm cô dâu với chú rể phụ. Nhất Trung đã nhất nhất đòi làm rể phụ với Yến Chi- cô bạn chuyển lớp năm nào. Nhưng Yến Chi 1 mực lắc đầu không chịu:

- Đã 18 rồi mà làm làm gì cơ chứ!

Nhất Trung xụ mặt chẳng thèm nói nữa. Trên bục, cha sứ bắt đầu đọc:

- Như, con có đồng ý lấy người đàn ông đối diện làm chồng cho dù có ốm đau bệnh tật cùng nhau bước qua hay không?
- Vâng, con đồng ý!- Nhỏ cười hạnh phúc.
- Thiên con có đồng ý lấy người đàn bà đối diện làm vợ cho dù có ốm đau bệnh tật cùng nhau bước qua hay không?
- Vâng, con đồng ý!- Thiên nói khô khốc. Chẳng cần tiếng hò reo xô đẩy, Thiên đã nhanh chóng hôn cô dâu.
- Thật là nhức mắt chết được.- Bảo Bảo đưa tay che mắt.
- Em trật tự đi, lãng mạn quá!- Ngân Ngân quay sang.

Đến phần ném hoa, ai cũng ra và sẵn sàng chụp lấy. 1 ... 2... 3... Như ném. Các bạn có biết người nhận là ai không? Là nhỏ. Ôi trời, đã có chồng và con lớn tòng ngồng vậy mà còn nhận được hoa cưới. Có điểm gỡ đây. Hấn lườm nhỏ. Nhỏ cười cứng ngắc.

- Em dự định marry ai nữa?- Hấn nói.
- Không đâu, em sẽ cưới anh lần nữa.

Nói rồi nhỏ choàng tay hôn hẳn. Hấn cũng cười, vợ hẳn rất đáng yêu. Nhất Trung đứng khoanh tay, nhúu mày:

- Đã nói là để tôi nhận hoa cho, giờ thì không nhận được rồi đây!
- Đã nhận được 1 lần lúc 12 tuổi rồi mà có lấy nhau đâu.- Yến Chi chống cằm nhìn Trung.
- Vậy thì giờ cưới.

Nhất Trung kê mặt sát Yến Chi và đặt lên môi 1 nụ hôn. 17 bề gãy sừng trâu, Trung đã 18 thế thì có thể bề cả cái ngà voi cơ. Yến Chi đỏ gấc mặt, cười bên lên.

Ngoài kia, đàn chim đang hót líu lo như chung vui, chúc phúc cho hạnh phúc của những người trong thánh đường. Hi vọng, nó sẽ là mãi mãi.

—————The End—————

49. 2 – Chương 1

Chương 1: Trễ giờ.

Hôm qua là 1 ngày cực kì cực kì mệt mỏi. Phải làm thêm đến tận 11h khuya cơ. Thông thường là 10h thôi, hôm qua có đoàn du lịch vào quán cà phê Phố Núi nơi nó làm, trời ơi, đi uống cà phê mà cứ như đi đám cưới, họ kéo tất cả bà con dòng họ 8 đời đi hay sao ấy! Làm nó chạy bàn muốn hụt cả hơi mà chẳng có tiền tăng ca. Hừ, đáng ghét.

Sau những giờ mệt mỏi thì đương nhiên, ta sẽ ngủ rất ngon. Nhưng hình như nó quên cái gì đấy! Quên gì nhỉ? Nó vẫn sải cẳng tay hạ cẳng chân ngủ vùi. Tiếng đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi. Nó dụi dụi mắt nhìn đồng hồ. Cái đồng hồ đúng là rõ điên mới có 3 giờ sáng mà ngứa mồm rồi. Nó giờ tay ném thẳng cái đồng hồ vào tường không thương tiếc rồi ôm giấc mộng vàng.

- Yến Chi, hôm nay con không đi khai giảng sao? 8h rồi đó!- Mẹ nó từ dưới nhà đi lên phòng nó, bà đã thấy tụi chim non áo trắng tung tăng đến trường rồi mà sao con bà vẫn im ỉm. Nghe tiếng nói, nó hé hé mắt nhìn:

- Gì cơ? Mẹ bảo sao?- Nhỏ hỏi lại, chất giọng nhừa nhựa như keo dính.

- Không đi học sao? Mẹ nhớ không lầm thì hôm nay là ngày đầu tiên vào học lại đấy!

Nó nhanh chóng bật dậy như cái máy chạy vào nhà vệ sinh. Chưa đầy 3 phút nhỏ đã chạy ra với quần áo đồng phục tươm tất. Nhỏ vội mang giày vào ra bên xe buýt bắt xe, chẳng có thời gian để chào mẹ quay vào nhà, nó vừa chạy vừa hét:

- Chào mẹ con đi học đây!

Thôi chết rồi, bây giờ không có chuyến xe buýt liền được, ít nhất thì 1 tiếng nữa mới có. Nhó nhìn xuống cái chân bé nhỏ, dài ngoằn, đang run lẩy bẩy trong gió. Chẳng còn cách nào ngoài cuộc bộ thôi. Nói gì

thì nói chứ honda ôm, taxi dạo cũng phải mất 30k-40k. T^T Đau tim thật, trường nhỏ còn cách không bao xa. Chắc khoảng 3km nữa thôi. Nhỏ cầm đầu cầm cổ chạy. Đầu năm học mà xui xẻo thế này chắc đến cuối năm thì tả tơi hoa lá hệ mất. Eo ôi, chạy hoài mà chẳng thấy vạch đích làm sao mà win được đây.

Nó chẳng còn sức lực để chạy nhảy như thằng Lượm nữa (như con chim chích nhảy trên đường vàng- Tố Hữu). Nó lê bản thân mỗi mòn bước đi.

Đi được 5 phút thì nó gặp 1 tên con trai đang phóng xe mô tô, ê ê ê, là đồng phục trường nó. Nó có thể quá giang không nhỉ? Nó chạy ra đưa tay chặn trước mô tô. Chiếc xe mô tô đang lao nhanh thì thắng gấp, đổ kệt trước mặt. Nó nhắm mắt rồi hé 1 mắt nhìn chủ nhân chiếc mô tô.

Giọng lí nhí:

- Bạn có thể ỉnh đi nhờ không?

Nhất Trung thở hắt ra, thời buổi hiện đại đúng là hại điện. Hần biết, người thâm thương trọng nhớ anh là vô số. Nhưng con nhỏ quê mùa này có vẻ là rất cuồng thì phải. Còn dám cả gan chặn đầu xe làm như không quen biết mà xin đi nhờ. Nói thật, nhìn mặt nhỏ này cáo già lắm chứ chẳng phải nai tơ gì.

- Sao tôi phải giúp?- Trung ngênh mặt.

Nó nghe đến đây thì biết là quân tàn bạo, hách dịch, không đáng mặt nam nhi. Nó liếc tên con trai 1 cái thật sắc:

- Thế có giúp không?

Thấy chưa, đã nói mà. Con gái ngoan hiền giờ chết hết rồi, đâu ra mà có cái loại người vừa chặn xe vừa ra lệnh chỉ chước thế kia. Có điên mới phải như vậy!

- Không!- Hần đẩy xe tới.- Có tránh ra cho tôi đi không?

Nó nóng mặt, đúng là năm xui tháng hạn, chuyện này về phải bảo mẹ mua lá bưởi nấu tắm cho thơm tho tí mới được. Đúng là tên cà chớn, nhìn mặt đẹp trai lại lẳng vậy mà dạ thú kinh nhỡ? Được rồi, bốn cô nương

sẽ cho người thấy cái gì lợi hại. Nó vẫn đứng trân trân đó không thèm tránh đồng thời lấy cây kim sắc loại lớn ra. (loại may bao bố ấy, nhỏ này ghê thật). Trung nhìn nó cười giễu cợt. Quê rồi giờ định ăn vạ sao?

Nó len lén lấy cây kim châm vào bánh xe lúc tên hách dịch đó nhìn trời nhìn đất cười cợt như thằng thiếu năng. Đẹp trai mà mắc phải bệnh, tội nghiệp thật. Nó chép chép miệng rồi bước ra chỗ khác chờ đợi thành quả công sức mình bỏ ra như thế nào.

Hắn lên xe lái đi, nhưng bánh xe trước có vẻ nặng nặng, khó dịch chuyển. Lực ma sát với mặt đường là cực lớn. Trung cuối đầu nhìn cái bánh xe trước, lúc này, nó chảy xệ như ông già 80 tuổi. Ôi, kinh. Là

con nhỏ đó làm chứ không ai hết. Trung đá chổi xe bước về phía nhỏ đó.

Nó đang rất hả hê, vừa chơi tên lạ mặt không đáng phụ nữ 1 vỏ vui kinh khủng. Nhưng hình như tên đó đang có dấu hiệu tiến lại phía nó thì phải. Nó khoanh tay nhếch mép nhìn tên đó:

- Giờ thì thương hoa tiếc ngọc phải không?
- Thương, thương con Lucky nhà họ. Dắt xe của tôi đi sửa mau lên.- Hắn chống nạnh.

- Nè, có biết tội vu khống sẽ ở tù không?- Nó liếc tên đó.
- Tôi không vu khống. Bây giờ muốn báo cảnh sát không? Xem ai thiệt thòi hả?

Nó nhíu mày chu môi. Tên khốn này bắt bí hay thật. Nó đi về phía xe hắn, dắt đi. Hắn cũng đi bộ theo phía sau. Hình như hôm nay, cái chính là cần đi học mà. Nó hết hồn, quay lại nhìn hắn:

- Học trường Minh Đăng?
- Ủ, thì sao?
- Mấy giờ rồi?
- Khoảng 9.
- Trời đất ơi, giờ này ra chơi luôn rồi. Nhanh đi, tôi phải đi học!
- Tôi cũng như cô đấy, tại ai mà tôi không có xe đến trường vậy?

Nó tức quá chẳng thèm cãi, đưa chiếc mô tô vào tiệm sửa ven đường rồi ôm cặp chạy. Hắn cũng đuổi theo sau. Chạy được 15 phút thì đã đến cổng trường. Giờ này bác bảo vệ mà có can đảm cho tụi đi trễ này vào mới lạ. Nó đứng lóng ngóng 1 lúc. À, leo rào. Sao không nghĩ ra nhỉ?

Nó chạy qua hàng rào bên hông trường, quăng cặp vào trong. Hắn đứng lò dò bên dưới. Nó đang leo thì chợt nhớ, vấy nhà trường rất ngắn. Leo vậy thì quá lộ liễu.

- E hèm!- Nó háng giọng.
- Ủ hử?- Hắn ngược lên.
- Ấy ấy, nhìn xuống. Nhìn lên tôi đập cho nâu mắt bây giờ. Không được nhìn lên cho tới khi tôi vào trong, rõ chưa?
- Nhìn cô cù lần, phăng 100% như thế có cho cũng chẳng thèm nhìn làm gì.

Fine, tốt nhất không nên nhìn. Nhìn rồi thì biết đầu hắn lại khen vòng 3 quyến rũ. Đúng là biến thái bệnh hoạn. Nó nhảy phóc vào bên trong trường phui phui tay chuẩn bị đi vào. Hắn chân dài hơn nên leo chưa đầy 10 giây. Đúng là chân ngắn là 1 cái tội.

Thế là thoát khỏi xiềng xích cái cổng cao lầu ngêu. Đang vừa đi vừa nhảy chân sáo thì ôi. Ông trời không mỉm cười với nó mà nó chỉ thấy thầy giám thị nhìn nó cười khoe hàm răng ranh trắng toát. Nó cười méo xệch.

- Á, em chào thầy!

- Ủ, thầy chào em. Ồi cha, mới 3 tháng không gặp mà đẹp ra ta. Nhưng đi trễ vẫn không bỏ hả?
Nó nghe thầy nói là hiểu hiểu được kết quả. Ăn không được thì đập đổ nè:

- Thầy ơi, do bạn này xe hỏng nên em phải dắt đi sửa giúp ạ!
- Thế nhà em mở tiệm sửa xe sao?- Thầy đầu hói đẩy gọng kính.

Nó nuốt nước bọt cái ực nhìn hấn. Hấn nhìn nó khinh khỉnh:

- Bị phạt thì cứ chịu phạt đi. Lí do này nọ!

Thầy mỉm cười, nụ cười... hạnh phúc. WHAT???

- 2 em hôm nay làm lao động công ích cho trường nhé ~! Dọn nhà vệ sinh 1 tuần cho thầy. Tôi sẽ để mắt đến 2 em đó.- Thầy đưa 2 ngón tay lên mắt rồi quay ra 2 cô cậu học sinh gương mẫu. Thầy quay người đi. Thảm thật, đầu năm đã bị vong hồn ám rồi. Xả xui, xả xui. Nhất Trung mặt hầm hầm nhìn nó:

- Trương Yến Chi, tôi sẽ không tha cho cô đâu!

Nó vênh mặt lại, làm được gì nhau? Mà hình như hấn biết tên nó kìa.

- Sao biết tên tôi?
- Tôi còn biết cô học 11a8 nữa!
- Sao hay vậy? Thần thánh à?- Nó liếc.
- Bàng tên, ngu!- Hấn xoay lưng đi.

Ủ, nhĩ! Có bảng tên cơ mà! Aizzz, mà cái tên đó tên gì nhĩ? Nó nhất định sẽ làm cho hấn sống dở chết dở. Dám chọc bỗ cô nương sao? Đáng ghét!

50. 2 – Chương 2

Chương 2: Giả vờ với giá 10 triệu 1 tháng!!!

Nó hậm hực đi vào lớp. Cuối giờ không được tung tăng nhảy chân sáo về nhà mà phải làm lao công không lương. Đừng có đùa chứ! 1 tiếng làm việc cũng 50k rồi đó. Nó bước vào lớp mặt hầm hầm sát khí.

- Trời ơi, coi kìa , coi kìa! Cá biệt có khác, đi học cũng bỏ nửa buổi nữa! Sao không nghỉ luôn đi?- Nhỏ Tuyết khinh khỉnh nói.
- Không được tức hả? Giữ mồm giữ miệng không tôi tát cho vài cái.- Nó liếc, mắt hừng hực lửa, cái con tiểu thư chảnh chọc này lúc nào cũng châm chọc nó. Muốn gì cơ? Nó không nhìn đâu! Dù sao cũng mang tiếng cá biệt rồi!

Nhỏ Tuyết quay sang nói chuyện với mấy bạn nam. Nói thật chứ, cùi bắp cùi xoài cạp sạch thịt còn ngon hơn nhai đi nhai lại cái chuyện đang bàn tán của tụi nó. Lại nói xấu nó chứ gì? Ồi cái tụi rồi hơi, nó biết nó đẹp rồi! Có gì để nói xấu hả? Nó quăng cặp lên bàn nằm dài trên đó.

Cậu bạn phía trên quay xuống:

- Sao hôm nay đi trễ vậy?
- Cô hồn giục ấy mà!- Nó ngước lên, ngao ngán nói. Trong lớp này nó chỉ có Phong là bạn thôi. Nó bị ghét là tất nhiên. Phong đang là hotboy số 2 của trường. Tên thứ nhất đến giờ vẫn chưa xuất đầu lộ diện nhưng kệ chứ. Nó chẳng thèm quan tâm. Sắc đẹp của tụi này có đem lại tiền bạc, cơm ăn áo mặc không chứ?

Phong thấy nó đang bực nên quay lên trên luôn chẳng dám hỏi thêm. Nó bực lên thì cứ như bị đại ấy. Suốt tiết học, nó ôn lại... giấc mộng vàng đang dang dở. Thầy ở trên bực cố gắng hơi cho to cho cao đến đau cả họng, tụi học trò lớp 11 vẫn thờ dài thườn thượt. Nó thì như con mèo mun trong chăn ấm. Chẳng có gì có thể chia cách tình yêu cao đẹp giữa nó và vị thần giấc ngủ.

“ Tùng... tùng... tùng” Ba tiếng trống ra về ngày xưa nó vẫn thích nhưng bây giờ thì chẳng còn nữa. Thích, thích con Lucky nhà họ! Cái toilet nhà trường không phải là kinh khủng, nó nhẹ hơn mức đó, có lẽ là lâu lắm rồi không... chùi rửa!!! Huh??? WHAT PROBLEM? Nó chạy vào căn tin mua khẩu trang, xoắn tay áo lên bắt đầu phần việc... được phân công dưới sự giám sát vô cùng thoải mái của... thầy giám thị đầu hói. Biết vậy trốn về luôn cho rồi, nhưng người ta thường nói: Chạy trời không khỏi nắng! Nên nó đành ngoan ngoãn làm theo!

Làm được 1 lúc thì nó nghĩ: Đội nón che ô thì sẽ không nắng! Thế là nó quyết định... vượt ngục. Chẳng lẽ nó lại xui xẻo đến độ bị bắt lại sao? Nó đưa tay lên đầu suy nghĩ 1 chút. À há, này giờ vẫn chưa thấy cái tên hách dịch ban sáng đâu cả. Nhân lúc này mới được.

- Thầy ơi I I I I I, cái bạn hồi sáng em dắt xe đi sửa giùm vẫn chưa thấy xuống. Làm 1 mình buồn quá thầy ạ! Dù sao em và bạn ấy cũng rất thân nhau!- Nó trưng bộ mặt rưng rưng tội nghiệp của 1 con cún con ra,

ông thầy thấy đúng, phạt 2 mà giờ chỉ có 1, hơn nữa là con gái, tội nghiệp nó quá!

- Em ở đây làm tiếp tục đi, thầy đi kiểm em ấy!

YEAH, 1 con cừu thơ ngây đã mắc bẫy, bốn cô nương xin lỗi cô hồn nhé!

Không quan tâm ỉnh thì quan tâm cho ai nữa đây!!! Nhìn dáng ông thầy khuất xa, nó nhanh chóng 3 chân 4 cẳng xách chiếc cặp quăng qua tường rồi leo ra. Thế là thoát. Nó vừa phóng qua hàng rào thì thấy chân mình đập lên cái gì đó mềm mềm thì phải. Nó nhìn xuống. Sặc, nó đang dẫm lên 1 tên con trai. Hấn ngược mặt lên:

- Muốn đứng trên mình tôi để tôi nhệch ruột sao????- Tên đó ngược mặt lên.

Nó phóng xuống nhìn mặt tên đó. Ồ, quen quen, để coi gặp ở đâu rồi nhỉ? Tích tắc, tích tắc, tích tắc. AHHHHHHHHHHH!!! Là tên cô hồn. Nó trợn mắt lại:

- Ai bảo lại nằm trên đường đi thế kia???

- Ai bảo cô leo tường thế???- Trung vò đầu.

- Ồ, tôi bảo đấy, có ngu mới ở lại đó. Mà anh cũng cừ nhỉ, nằm ngay vách tường ngoài nhà vệ sinh! Quả thật rất dũng cảm!

- Cô nhìn xem, cách gần cả Km thế mà bảo gần sao???

Cái tên này cái gì cũng nói được, nó xách cặp đi chẳng buồn cãi nữa.

- Trương Yến Chi, Đỗ Nhất Trung!!! 2 em gan lắm, dám làm trái lệnh tôi hả?

Nó quay lại nhìn nơi phát ra âm thanh, mặt méo xệch. Nó chạy như bay, hấn cũng vút 1 câu chết tiệt rồi đứng dậy nắm tay nó chạy đi. Làm gì thế? Nắm tay nó sao? Lợi dụng! Nó giằng tay ra. Hấn vẫn chẳng quan tâm

chạy về trước. Cả 2 cùng chạy cho đến khi bóng của thầy giám thị đầu hói còn hình hạt cát. Nó và hấn đứng lại thở dốc.

- Đồ dê xồm, đồ chết bầm, dám nắm tay tôi nè!- Vừa nói, nó vừa vện vài cái vào lưng hấn. Hấn quay sang quát:

- Tôi giúp cô chạy nhanh hơn thế mà vong ơn!

- Nhanh, nhanh cái con Lucky nhà họ, chạy 1 mình chẳng phải khỏe hơn sao?

Hấn chẳng thèm trả lời nữa, bước đi.

- Anh Trung, sao tự nhiên ra đây vậy? Làm em tìm muốn chết hà!- Tuyệt chu môi.

Hấn rợn cả người. Con nhỏ này là con của bạn mẹ hấn. Nó cứ đeo hấn như sam. Hình mẫu của hấn phải là hot girl, có cá tính, nhỏ này thì điệu chảy nước mắt ấy. Hấn quay lại, mặt lạnh lùng. Nhỏ này làm hấn

thật sự bực bội, đã bao lần cắt đuôi mà không được. Cần có biện pháp mạnh hơn. Nó đang đi về phía trước, thuận tay, hấn ôm nó vào lòng:

- Tôi có bạn gái rồi, đừng có theo nữa!

Hả? Hấn nói gì cơ? Bạn... bạn... gái!!! Cái tên biến thái háo sắc này... Nó định đẩy hấn ra thì hấn nói nhỏ vào tai:

- Tôi sẽ trả tiền, yên 1 lúc đi.

Tiền!!! Mắt nó sáng quắt lên, đứng im như phỗng. Minh Tuyết trợn mắt nhìn nó. Trời ơi, con nhỏ cá biệt lớp nó cơ mà! Nhỏ nũng nịu:

- Anh nói dối, nhỏ này chẳng bằng em!

- Bằng hay không tự tôi biết!- Hấn đánh giọng.

Nãy giờ đứng yên bị nhỏ kia phỉ nhổ, nó nóng máu, xoắn tay áo lên ra trước mặt nhỏ Tuyết:

- Muốn gì hả? Hấn là bạn tari tôi đấy! Có chuyện gì không? Mặt dày 1 tấn phần như cô là đẹp à? Nhìn này, da mặt tôi mịn màng từ bé đấy, hơn nữa còn rất mỏng. Đâu có dày như cô, đuổi chẳng đi!

- Cô...- Nhỏ Tuyết tức nghẹn họng, chẳng nói thành lời.

- Sao? Chưa nghe rõ hả? Đi đi chứ!- Nó trợn mắt.

Nhỏ Tuyết lùi về sau, méo mặt. Giọng rưng rức:

- Anh nhớ đó, em sẽ nói với mẹ!

Hấn nhún vai, đồ con nít. Ba với chả mẹ mà đòi yêu đương. Nhỏ Tuyết đi rồi nó đứng trước mặt hấn. Xòe tay ra:

- Huê hồng, nà ná nà. Lúc nãy nói sao nà?

Hấn nhìn nó nhếch mép. Hạng người gì đây? Ham tiền đến mức đó sao?

- Tiền quan trọng vậy sao?

- Đương nhiên rồi. Mẹ tôi phải vất vả lắm mới đan giỏ tre bán hàng ngày, ba tôi lại là hải quân, ba thường gửi tiền về nhà nhưng rất ít.

Tôi phải đi làm thêm để có tiền nè. Không có tiền thì tôi không sống được tới ngày này đâu!

Hấn quan sát từ trên xuống dưới, nó có phần bé nhỏ, nhìn cũng tạm được. Mắt to, mũi cao, da trắng nhưng có cái cá biệt. Về cái này giống hấn. Hơn nữa nhỏ rất cần tiền thì phải. Muốn cắt đuôi tận gốc nhỏ Tuyết thì cần rất lâu. Chi bằng...

- Cô giả làm người yêu của tôi để tôi cắt đuôi Minh Tuyết. 1 tháng tôi sẽ đưa cô 10 triệu.

10 triệu? Mắt nó sáng quắt lên lần nữa. Đi làm phục vụ chỉ có 1 triệu 500k thôi. Cái này dễ kiếm tiền quá còn gì. Nó gật đầu với bọng tiền đang bay trước mặt.

- Được thôi! Mai tôi sẽ làm hợp đồng! Cô phải kí và thực hiện. Đưa tay ra.

Nó ngờ mặt, ghi hợp đồng trên tay nó sao? Nó cũng giơ ra. Hấn lấy viết ghi vào:

- Đây là số điện thoại của tôi! Có gì gọi đấy. Hãy nhớ tôi là Đỗ Nhất Trung!

Nói rồi hấn lui lại rồi biến dần. Đỗ Nhất Trung! Thú vị đó! Nó sẽ làm việc cho hấn, vì 1 tương lai sáng lạng!!!

51. 2 – Chương 3

Chương 3: Học cách làm quen.

Nó về nhà, mơ màng nghĩ đến con số 10 triệu bay vòng vòng rồi đáp ngay vào túi nó. Ôi, thật là tuyệt vời. Nó thả người trên chiếc giường êm ả, nó giở tay ra, có cần pm hần để xác nhận đúng giá không nhỉ?

- Chi ơi, có ai kiểm con kìa!- Mẹ nó nói từ dưới vọng lên.
- Dạ!- Nó đi xuống, nhìn ra cổng.

Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền. Nhắc tiền nhắc bạc có phải hơn không? Nói khoanh tay, đứng trước cửa không thềm ra mở:

- Sao biết nhà tôi vậy?
- Đi theo!

Nó bấu môi, làm như ma không bằng ấy. Hần lùi về sau cơ mà! Hình như có cái gì đó khác khác. Ồ, hần đang cười chiếc mô tô ban sáng. Thế cố tình không cho đi nhờ. Nó tức đỏ mặt.

- Thế có chuyện gì?
- Đem bút ra kí này.

Nó lon ton đi ra. Hần đưa nó 1 tờ giấy để chữ Hợp Đồng. Nó liếc vào dòng chữ.

Không được tự ý kêu tôi là này nọ, chỉ được gọi bằng anh.

Phải có mặt những lúc tôi yêu cầu.

Phải nói rõ quan hệ tình cảm để tôi thoát khỏi nhỏ kia.

Không được nói cho ai biết về cái hợp đồng giao dịch này.

Không được tự ý hủy bỏ hợp đồng khi đã ký.

...
...
...
...
...
...
...
...

Nó chạy vào nhà lấy cây bút, thôi cứ kí đại đi rồi tính sau. 10 triệu cơ mà! Hần nhìn nó:

- Chắc chắn kí chứ?
- Vậy không muốn tôi kí sao?
- Thì cô cứ kí.- Hần nhếch mép.

Nó kí ngay vào. Gì chứ? Mấy chuyện này dễ như tép riu kho tiêu. Hần cười rồi vò đầu nó:

- Tốt lắm, vậy bây giờ vào thay quần áo rồi ra mắt bạn bè của tôi?
- Nè, sao tôi...
- E hèm, điều 2...

Nó hình mũi 1 cái rồi vào phòng thay đồ. 5 phút sau nó bước xuống. Quần đùi, áo phông như bình thường. Hấn nhìn nó nhũn mày:

- Có bộ khác kín hơn không?
- Có phải bikini đâu mà hở? Nó liếc.
- Thôi lên xe đi, nói chuyện với cô còn chán hơn với con Lucky nhà họ. Mở miệng ra toàn mồm sống.
- Không có tức hả gì? Nó đội nón bảo hiểm vào rồi ngồi sau xe.

.....

Bar Club...

Trời ơi, con người giả nhân giả nghĩa, đi vào bar mà mặc đồ này lại bảo hở. Hấn và nó đi vào, ở bên trong, tại quầy pha chế, có đám con trai đang ngồi ở đó. Hấn vỗ vai 1 tên ngồi ngoài bìa:

- Hey!
- Chào, bạn gái đó hả? Tên kia liếc sang nó. Nó cười cười. Phải diễn chứ biết sao giờ?
- Ủ, mới quen đấy!
- Cuối cùng đại ca cũng có bến đỗ!- tên khác nói.

Nó nghĩ hấn chưa từng quen ai thì phải. Chưa có bến đỗ kia mà. Hấn quay sang nó:

- Em giới thiệu cho bạn anh biết đi!

Ồi dào, anh anh em em thấy muốn ồm ồm. Nó nhéo vào hông hấn 1 cái. Hấn cũng vòng tay ra sau hông nó nhéo 1 cái. Nó cười méo xệch:

- Vâng, em là Yến Chi, bạn gái của...- Tự nhiên nó quên tên hấn.- Dạ... của... anh đứng kế bên.

Hấn nhìn nó thờ dài, có cái tên cũng nhớ không nổi.

- Đúng là đại ca có khiếu chọn, giới thiệu cũng đặc biệt.

Nó lau mồ hôi đang rịn ra trên trán, ai cũng nói vậy! Nhưng hình như cá biệt nhiều gấp đôi! Hấn quay sang nó, bảo nó ngồi kế. Nó ngại ngần ngồi xuống. Ngại con Lucky nhà họ chứ nó... đang không biết trả lời ra sao! Bọn bạn hấn đứng là gần đỡ y chang hấn. E hèm, họ hỏi những câu hỏi như sau:- Khi nào thì anh dự định cưới? Đã có quan hệ gì chưa? Blah... Blah...

Nó đang giả làm bạn gái ngoan hiền nên trước những cô hỏi hăm nóng và làm sôi máu đó nó chỉ để cho hấn trả lời. Hấn nói chuyện rất vui vẻ và không có dấu hiệu bực tức, đúng là rất trưởng khí.

Nó chúi mũi vào li cocktail trên bàn. Nó cầm lên nếm thử. Ừm, sao nhỉ? Vị rất ngon, ngọt ngọt chua chua như nước hoa quả, hơi hơi có men rượu thì phải, nhưng nó ngon mà, việc còn lại ai quan tâm chứ? Nó cầm li * nước hoa quả* uống sạch.

- 1 ly nữa anh ơi!- Nó giơ 1 ngón tay lên.
- WOW, quả là chị dâu táo bạo. Cocktail này mạnh lắm đấy.

Hấn nhìn nó, cáo già vậy chắc uống rượu bia giỏi lắm. Nó ngồi cười trừ. Cocktail này mà mạnh gì chứ, rất ngon mới phải. Hấn cứ trò chuyện, nó cứ uống. Đến ly thứ 5 hấn bắt đầu phát hiện ra dấu hiệu lạ. Nó hay cười hơn nữa, nói chuyện 1 cách vui vẻ nhưng chẳng dính đâu đâu với vấn đề. Hấn quay sang nó, mặt nó đỏ gấc, cười như điên.

- Trời ơi, nhỏ này say rồi!
- Huh? Trong... đâu...y có ...ai sa...y hở? T...ệ quá!- Nó nhừa nhựa nói.
- Cô chứ ai? Về!
- Không,... t...ôi đâu... c...ó sa...y!- Nó giằng tay hấn đang nắm ra.

Hắn vò đầu, con nhỏ này uống rượu yếu vậy mà gan, dám uống tận 3 ly cocktail pha mạnh. Cũng tại hắn, quên để ý loại nước nó uống. Trời ơi, tha con mèo mun say rượu này đi đâu bây giờ? Hắn vác nó lên vai, nó không kháng cự, nó nói chuyện vu vơ rồi cười 1 mình. Cái này chắc dễ bị đại lăm.

Tụi bạn của hắn ở trong lác đầu:

- Kỳ này đại ca mắc lưới tình rồi!

.....

Hắn vác con sâu rượu này ra, đặt lên yên sau xe. Nó vẫn cười, hắn thấy rộn rộn trong người. Chỗ người trong viện thì coi chừng... vạ lây bị bắt chung. Hắn rít trong miệng:

- Nay, cô không biết uống rượu sao?

- Huh? Sao lại không? Tôi uống này, tôi vừa uống đấy!

Đúng là thật ngớ ngẩn nếu nói chuyện với người say!!! Hắn lác đầu ngao ngán, đưa nó về trong tình trạng này là rất rất không ổn. Nó cần 1 chỗ ngủ. Hắn tấp vào khách sạn gần đó, đưa nó lên phòng rồi đi mua thuốc giải rượu.

52. 2 – Chương 4

Chương 4: Chịu trách nhiệm.

Hắn bước lên phòng, con sâu xỉn quất đang nằm uốn éo trên giường. Hắn đỡ đầu nó dậy cho uống thuốc. Nó cười hì hì:

- Cocktail sao? Gì đây?

- Cock con Lucky nhà họ. Thuốc giải rượu đó.- Hắn cau mày.

- Hả? Anh uống rượu xỉn rồi hả?- Nó chỉ tay vào mặt hắn.

Thật ngu ngốc nếu đòi co với người tâm thần, đặt biệt là lúc say. Hắn đỡ nhanh vào cái miệng đang nham nham của nó. Nó sặc, phun ra. Hắn bỏ nó phịch xuống đất bay ra xa 5m, ềo, dơ thật! Mà nhìn nó nằm than nhức đầu dưới đất cũng tội nghiệp. Hắn thấy vậy đi lại, đỡ nó lên định bụng đỡ nó lên giường thì... Ôi! Nó xả vào người hắn. Mất hắn đồ ngấu lên, dơ, dơ quá đi!!!!

Hắn cởi cái áo đang mặc ra, bỏ mặc nó. Nhưng lương tâm hắn không cho phép. Hắn quay đầu, cởi cái áo của nó ra. Áo nó và hắn cùng dính cái xả của nó vừa nãy. Hắn xách 1 xô nước ấm ra, ân cần lấy khăn lau sạch cho nó. Nó cựa mình, hắn im lặng. Hắn bế nó đặt lại trên giường quấn chăn lại. Tốt nhất là không nên để nó nghĩ hắn có ý đồ không hay.

Tự dưng, từ 2 người xa lạ, chỉ mới gặp nhau 24h trước mà giờ hắn và nó đang chung phòng, lại trong tình trạng nude nửa người. Hắn vò đầu, đem áo của hắn và nó đến quây tiếp tân bảo họ giặt hộ. Cô tiếp tân nhìn hắn rồi thở dài, trai đẹp ưa ểu vậy đó!!! Hắn nhíu mày rồi quay lên phòng.

Con nhỏ này say khướt vậy hắn phải chăm, mượn phòng khác rồi nhỏ này có bề gì sao hắn gánh nổi? Hắn vẫn để chăn quấn nó rồi nằm ngủ kế bên. Hơi thở của cả 2 hoà làm 1.

.....

- Á Á Á Á Á... Đồ biến thái! Anh đã làm gì tôi!- Nó đã tỉnh dậy và ngạc nhiên nhìn nó và hắn trong trạng thái lỏa lồ phân nửa.

Hắn dụi dụi mắt, tối qua đến tận 1h mới ngủ được, hôm nay chưa kịp hoàn hồn thì bị đập ngay vài cái vào đầu. Hắn nhíu mày nhìn nó.

- Nói mau tên cặn bã, anh đã làm gì tôi?

- Tôi chẳng làm gì cả! Ngược lại, cô mới là người có gì đấy!- Mắt hắn khê đảo, có nên chọc nó 1 chút hay không?

- S...sao? Anh nói vậy là sao?- Nó cau mày nhìn hần.
 - Cô thật sự không nhớ gì?- Hần mở to mắt ngạc nhiên.
- Nó lắc lắc đầu, chớp chớp mắt ngây thơ.
- Trời ơi, sao tôi có thể tin cô cơ chứ? Hôm qua... chính cô đã... đã... aizzz, cô nói sẽ chịu trách nhiệm với tôi cơ mà?
- Nó mở to mắt, 2 con ngươi đen láy mở to. Hần cười thầm trong bụng.
- Cô đúng là người con gái trơ trên, đã làm hại đời trai tơ của tôi rồi! Bây giờ cô tính sao?
- Nó im lặng, cụp mi xuống, giọng phụng phịu:
- Tôi... Tôi đã có cái gì đó với anh thật sao?
 - Vậy cô tưởng tôi đùa à?- Hần làm điệu bộ vò đầu ra vẻ tức tối lắm
 - Vậy là tôi... đời... con gái của tôi!- Nó rưng rưng nước mắt.
- Trời đất quỷ thần ơi, nhỏ này cá biệt hại diện thể mà quan trọng cái ngàn vàng hả? Hần chỉ tính đùa cho nhỏ này chịu trách nhiệm chút thôi mà ai ngờ nó tưởng thật. Đúng là so với cái hung dữ, nhỏ này còn quá non nớt. Người ta thường nói 1 phát kim chọc thấy máu, thể máu đâu chả thấy mà thấy nó ngồi khóc than thân trách phận vậy? Lỡ leo lên lưng cạp rồi, nhất định phải bắt được cạp con.
- Vậy bây giờ cô có chịu trách nhiệm hay không?
 - Đồ xấu xa, tôi là con gái mà! Chẳng phải tôi thua lỗ sao?- Nó khóc.
 - Nhưng cô nằm trên cơ mà!- Hần khoanh tay trước ngực.
- Nó nghe đến đây thì liếc hần. Gì cơ? Là hần phải chịu trách nhiệm mới đúng.
- Là tôi mới là người nói câu đó!
 - Tôi nói không được sao? Thế có chịu trách nhiệm hay không? Hay muốn tôi nói với mẹ cô hả?
- Chết, hần đang uy hiếp sẽ nói với mẹ sao? Nó nghĩ đến người đàn bà bé nhỏ sẽ ngồi khóc rầm rức khi nghe tin con gái mình... đám chiếm tiện nghi của 1 thằng con trai. Nó nghệt mặt ra.
- Nói mau, không tôi phải nói với mẹ cô!
 - Được, tôi thua! Tôi sẽ chịu trách nhiệm!- Nó gật đầu liếc hần.
 - Để từ từ tôi sẽ nói sau.- Hần cười nham hiểm.
- Nó tức điên người, không vì uy hiếp thì còn lâu nó chịu trách nhiệm. Không vì danh tiếng con gái thì nó sẽ kiện cho ở tù một gông. Tự nhiên phòng có tiếng gõ cửa.
- Hần đi ra mở cửa, là người giao áo hần bảo tối qua. Nhỏ giao áo thấy cảnh này thì đỏ mặt rồi đưa cho hần chạy biến. Ồ! Lại thêm 1 người nghĩ không trong sáng, hần nhếch mép, xem ra nhỏ này có hiểu gồm.
- Nó ngồi đó ôm chăn vò đầu bứt tai, tại sao nó có thể ở chung với 1 con sói được vậy trời!!! Hần quăng cái áo cho nó, rồi mặc cái áo của hần vào.
- Đi học không? Trễ rồi đó!
 - Đi!- Nó trợn mắt nhìn hần, rồi mặc áo vào. Mặc cỡ e ngại gì chứ? Hôm qua thấy cả rồi mà!!!

53. 2 – Chương 5

Chương 5: Màn biểu diễn trước trường.

Nó và hần tính tiền trọ trước những con mắt to nhỏ của nhân viên khách sạn. Nó còn nghe thấy 1 cô gái nói thể này:

- Con nít bây giờ là vậy đấy! Tí tuổi đã rủ rê hẹn hò đến khách sạn.

Nó chỉ đồng mặt liếc từng người rồi ngồi sau xe hăn. Hăn mua 2 bộ đồng phục rồi đến trường, cặp sách cũng chẳng mang theo. Cũng may, đồng phục các trường khu vực này đều giống Minh Đăng, chỉ khác cái logo trường do trường phát thôi.

Nó đi từ xa đã nghe tiếng xầm xì to nhỏ, nào là tại sao nó lại đi với hăn?; hăn và nó có quan hệ gì?; Nhỏ quê mùa đó ở đâu ra?... blah... blah... mọi thứ đều làm nó nóng sôi máu. Nó vò đầu tự ngẫm: “ Chẳng biết nó và hăn quen nhau từ lúc nào? Hăn và nó còn qua đêm tại khách sạn! Cuộc đời con người đâu có dễ dãi là cho đi và chịu trách nhiệm đâu chứ!”

Nó cũng thấy lạ, biết bao cô gái ngoài kia mà hăn không chọn lại chọn nó! Mức lương 10 triệu 1 tháng không phải là dễ, nhiều người ra trường rồi cũng thất nghiệp đấy thôi! Quả là nhà giàu có khác, tiêu tiền cũng khùng giống bản tính. Nó gật gù với ý nghĩ rồi đi theo hướng hăn nắm tay, tiến thẳng vào sân trường. Nó ngẩng đầu nhìn mọi con mắt đang chăm chú vào nó như thú lạ. Hăn nắm tay nó giơ lên cao:

- Từ giờ trở đi, tôi và Yến Chi chính thức quen nhau, có ai ý kiến gì không?

Nó đứng im cho hăn diễn 1 mình, xem ra chưa đến lượt nó rồi. Nó lắng nghe được những tiếng khóc nhỏ nhỏ, có lẽ là ganh tỵ. Nó lắng nghe được những dùng dằng do dự, có lẽ là kích động. Mà sao lại vậy cơ? Hăn quan trọng lắm sao? Hăn bắt đầu nghe những tiếng nó nhỏ nhỏ như chẳng tin, phải có biện pháp mạnh mới được. Thế là hăn đánh bạo... mặt hăn kê lại gần nó:

- Chỉ là màn diễn, nhớ nhe!- Nó gật đầu, rồi mặt hăn gần hơn nữa.

Nó cảm nhận được từng mạch máu li ti đang đông lại trên mặt mình. Mỗi nó thoáng có cảm giác tê tê, là hăn đã chạm môi nó. Chỉ là 1 cái lướt nhẹ. Nó cảm thấy hơi mất mát, chẳng biết nó muốn cái gì nữa. Dù sao đi chăng nữa, đây vẫn chỉ là cái hợp đồng sáo rỗng không chứa chấp khoản tình cảm. Hăn xoay ra khỏi nó nhìn ánh mắt của mọi người, hăn cười thầm. Họ đã tin thì phải!

Nó và hăn bước đi thì nó cảm nhận được 1 lực níu tay nhẹ. Nó xoay người nhìn, là Phong. Phong cười gượng gạo nhìn nó, nụ cười cứng ngắt phảng phất chua xót:

- Cậu... và Trung... đang quen nhau?- Phong nhìn thẳng vào mắt nó.

Nó không biết phải nói sao bây giờ. Chẳng lẽ lại đi gạt 1 người bạn duy nhất của mình. Nó đang đắn đo suy nghĩ thì hăn chen ngang:

- Ủ, cậu không tin sao?- Hăn há hăm.

- Không, chỉ là... chúc 2 người hạnh phúc.- Nói xong, Phong quay người chạy về hướng ngược lại thật mau, cậu nghe tìm mình như ai đang bóp nghẹn.

Nó giờ ta ra định giữ cậu lại nhưng hăn đưa tay ra trước nó.

- Hợp đồng không có khoản phải nói sự thật với bạn thân!

Nó cảm thấy hơi hơi ảm ức, rõ ràng nó cũng có cảm tình với Phong, Phong là hot boy thứ 2 của trường ai cũng mong muốn mà. Cậu ta đã chơi với nó, không kì thị. Chỉ là người duy nhất. Nó nhìn hăn, hăn mang nét lạnh lùng kiêu ngạo, hăn cũng rất đẹp trai. Nó đã không có dịp nhìn kĩ hăn. Hăn có chiếc mũi cao thanh thoát, đôi mắt to rộng như lòng biển, nó rất khó đoán. Hăn có 1 làn da trắng không tỳ vết, có thể là hoàn hảo hơn cả con gái. Hăn có mùi của gió, nó lạnh và hanh hao. Nó có mùi nước hoa nhưng vẫn đậm chất hoang dã. Hăn có thể làm say mê bất cứ người con gái nào đi ngang qua hăn. Nếu đem ra so sánh với Phong thì hăn hơn Phong 1 bậc. Hăn quyến rũ theo kiểu thần bí. Còn Phong, cậu ta ngây thơ nhưng mạnh mẽ, dễ gần. Chẳng lẽ, hăn là hot boy thứ 1 của trường Minh Đăng???

Nó tò mò quá, hăn quang trọng như thế thì chắc hăn phải đặc biệt. Có lẽ là đám con gái quanh hăn quá phiền phức, hăn cần 1 sự bình yên bằng cách hăn thuê nó làm người yêu giả. Nó hỏi hăn:

- Anh là hot boy thứ 1 của trường?

- Thì sao?

Vậy là nó đoán đúng rồi, hấn đúng là 1 người rất quan trọng trong đám con gái mê trai. Tại sao nó nhìn hấn mà chẳng có cảm giác đẹp hay hấp dẫn, nó chỉ có cảm giác nhìn hoài không chán. Nó lắc đầu trả lời câu hỏi của hấn. Ừm, hấn quan trọng, còn nó thì không. Mọi người lạ là phải. Nó cười với bản thân, chỉ có nó là quá tự tin mà thôi. Nó và hấn đang đi về phía sân thượng thì nghe tiếng gọi ở đằng sau:

- 2 em, hôm qua dám trốn hình phạt của tôi?

Nó nhìn hấn, mặt lo lắng. Hấn cũng nhìn nó. Còn ai khác ngoài thầy đầu hói giám thị khó tính.

- Tôi đếm đến 3 thì chạy nhé!

Nó gật đầu nắm lấy tay hấn. Tiếng bước chân của thầy càng ngày càng gần.

- 1...2...3...

Hấn và nó nắm tay nhau chạy quyết liệt. Có khuôn mặt đứng yên cho ông thầy này phạt. Ông thầy í ới gọi đằng sau:

- 2 em đứng lại cho tôi, dám trốn khỏi tôi sao?

Nhưng than ôi, sức già sao so lại sức trẻ 17 bẻ gãy sừng trâu. Nó và hấn bay qua khỏi hàng rào rồi phi thẳng ra khỏi trường. Ông thầy chạy được 1 chút thì đứng lại thở hùng hục. Nó buông tay hấn ra, hấn nhìn nó. Tự dưng hấn thấy nhỏ này cứ như con trai í. Chẳng nữ tính chút nào. Chạy còn muốn nhanh hơn cả hấn nhưng không sao, con gái vậy là có cá tính, đỡ hơn lũ ông ọ như Tuyết đây. Haizzzz, nói thật chứ, ngồi ôm chó còn sướng hơn nói chuyện với tụi con gái điệu chảy nước dãi. Nó nhìn hấn:

- Đây, ra đây rồi thì đi đâu?

Hấn mơ màng nghĩ đến thảm cảnh cùng nó vào quán bar, hấn chột rùng mình. Hấn suy nghĩ 1 chút rồi nó:

- Công viên trò chơi, được chứ?

Nó gật đầu thay cho lời trả lời. Mà hôm qua nó đã không về nhà rồi, chẳng biết mẹ có lo cho nó không nữa.

- Cho mình đi chung với, vừa bị đuổi.

Nó và hấn quay đầu lại nhìn. Nó ngạc nhiên mắt chữ A mồm chữ O. Hấn cũng ngạc nhiên không kém.. Phong gãi đầu cười trừ, cậu đã nghĩ thông suốt. Là cậu đến trước, cậu có quyền giành lấy. Hấn chẳng biết từ chối ra nên cũng gật đầu. Phong đi ngang hấn thì nói nhỏ:

- Tôi và cậu sẽ cạnh tranh công bằng nhé!- Phong cười cười.

Đôi mày rậm khẽ nhíu lại. Chỉ là hợp đồng mà sao hấn lại muốn Phong là kẻ đến sau?

54. 2 – Chương 6

Chương 6: Tranh giành + mẹ nó.

Nó, hấn và Phong cùng đến công viên. Nó nhìn xung quanh, ở đây có tất cả loại trò chơi. Thể loại cảm giác mạnh là rất nhiều, nó hăm hở kéo 2 tên con trai đẹp như hoa chạy loanh quanh trước ánh nhìn ngưỡng mộ của người trong công viên. Hấn nói:

- Chơi trò này đi!- Hấn giơ tay chỉ về hướng trò chơi tàu lượn siêu tốc.

Nó ngẩng đầu lên nhìn, trời ơi, nó lộn cả 2 vòng í. Phong cũng gật đầu. Nó nhìn xuống cái váy ngắn đang mặc. Phong hiểu ý liền lấy trong cặp ra 1 cái áo khoác.

- Khoác vào eo đi.- Phong cười rồi đưa áo cho nó.

Chỉ có Phong là hiểu đó nhất, nó cười tít mắt. Bị xem như không khí, hấn thấy tức tức trong bụng:

- Chơi, nói nhiều quá!

Phong nhìn hấn cười đắc chí. Nó và Phong ngồi cạnh nhau trong khi hấn bị lọt thỏm ở hàng ghế dưới. Xe bắt đầu chuyển động từ từ lên cao và... ào 1 cái đi xuống:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

Tiếng la thất thanh vang lên, tiếng la lớn đến nỗi át hết tiếng mọi người trên tàu. Hấn lão đảo đi xuống. Tàu chạy nhanh kinh thật. Hấn đam mê tốc độ nhưng còn lộn 2 vòng như thế này thì có rút tim ra ngoài. Chẳng bù với hấn, nó đang cười toe toét vừa ăn cây kem Phong đưa cho. Phong đi đến vỗ vỗ lưng hấn:

- Lần sau nhớ cẩn thận với trò cảm giác mạnh đấy!

Hấn hất tay Phong ra, ánh mắt lạnh lùng. Hấn đã bị mất mặt thế còn bị Phong châm chọc, thật là tức chết mà. Nó kéo hấn và Phong đi đến trước lầu đài ma quái. Ủm huh, chơi trò này xem sao, có khá khảm hơn chút nào không!

Ở trong lầu đài bố trí rất u ám và có phần lạnh. Mấy trò nhát ma cũ rích này hấn đã quá quen. Phong cũng lặng thinh đi sau nó. Phải nói sao nhỉ? Nó rất sợ... ma. Nhưng chính nó đã bày ra trò chơi này còn gì? Êo, giờ này có con nào nhảy bổ ra chắc sợ chết mất. Nó khum lưng len qua những góc nhỏ đầy mạng nhện. Cả đám bắt đầu nghe những tiếng ù ù rùng rợn. Nó đảo mắt xung quanh, kinh quá.

Ù Ù Ù Ù. 1 bóng ma mặt mày máu me xanh lét xuất hiện. Nó trợn mắt, đứng trân rồi hét lớn:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA MAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

Hấn che miệng cười còn Phong thì nhìn nó. Cá biệt vậy mà sợ ma. Nó có thể chấp hết 10 con ma nữa cơ, tiếng la còn làm cho con ma hoảng sợ nữa cơ mà.

Con ma vẫn đứng trơ trơ trước mặt nó. Nóng máu, nó đâm 1 cái thật mạnh vào mặt... con ma. Hấn và Phong ngạc nhiên nhìn nó rồi nhìn con người giả ma khốn khổ đang lấy tay xoa xoa mặt. Phong và hấn kéo nó ra khỏi lầu đài. Vừa đi nó vừa hét lại:

- Sao lại đi giả ma giả quỷ lừa người khác vậy? Người ta bị bệnh tim thì sao????

Trời ơi, chúa ạ. Đi vào lầu đài như thế là quá đủ!!! Hấn và Phong kéo nó chạy như bay thoát khỏi khu vực đó trước khi bảo vệ tổng cổ từng đứa. Nó vẫn còn hậm hực, hấn nhìn nó chảy mồ hôi lạnh... điên có chất riêng. Đi loanh quanh 1 lúc thì mắt nó lóe lên. Là máy gấp gấu. Ôi moew, những con gấu này xinh xắn làm sao.

- Gấp không?- Hấn hỏi.

- Ủ! Nhưng tôi không biết gấp.- Nó nhìn vào cái máy gấp thú.

- Để mình gấp thử xem sao.- Phong lên tiếng.

Hấn nhíu mày khinh khỉnh. Nhỏ đó thích ai đi với ai thì mặc chứ. Dù sao hấn cũng là bạn trai trên danh nghĩa mà sao cứ phải như người thứ 3 thế này. Hấn đứng nhìn Phong gấp. Đã 10 thẻ rồi mà vẫn không trúng. Mặt nó ỉu xiu:

- Bọn họ gạt tiền đấy, làm sao gấp được chứ! Đi thôi, mình đi ném phi tiêu.- Nói rồi, nó kéo Phong đi mất bỏ lại hấn ở đây.

Hấn quan sát con gấu bông mà nó thích. Là 1 con heo hồng, nhìn cũng dễ thương. Có nét giống nó thì phải. Hấn mỉm cười, vò mái đầu nhẹ:

- Ông chủ, bán tôi 50 thẻ này đi.

.....
- Đây, cho đây!- Hấn giơ con heo hồng lúc nãy ra trước mặt nó. Nó ngẩng đầu lên nhìn, là con heo lúc nãy. Nó sung sướng ôm con gấu bông vào lòng. Là hấn gấp sao? Tài thật! Phong nhìn hấn, hấn cười thách thức nhìn Phong.

Phong không nói gì. Cả 3 cùng đi về, giờ cũng đã là xế chiều, sắp đến giờ nó làm thêm. Nó về nhà, đas63y cửa nhẹ vào:

- Mẹ ơi, con về rồi ạ!

Không nghe tiếng mẹ nó trả lời. Ánh sáng trong nhà thường ngày cũng không thấy, chắc mẹ đang ngủ. Nó đi lên phòng thì bắt gặp mẹ nó đang nằm dưới cầu thang mái gác. Nó hoảng hốt chạy lại ôm mẹ nó, trên tay bà đang cầm lọ thuốc, là thuốc trợ tim. Vậy là... cơn đau tim của bà lại tái phát. Nó công bà chạy 1 mạch ra đường.

- Taxi!- Nó vẫy tay gọi 1 chiếc taxi gần đó rồi đưa mẹ nó tới bệnh viện.

Mẹ nó đã vào phòng cấp cứu. Ngồi bên ngoài băng ghế, mặt nó trắng bệch. Tay lạnh ngắt. 1 lúc sau, có người bác sĩ từ phòng cấp cứu của mẹ nó đi ra. Nó chạy lại níu tay ông ấy:

- Mẹ tôi có sao không bác sĩ?

- Mẹ cô cần phẫu thuật ngay, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

- Được, phẫu thuật ẹ tôi đi.- Nó gật đầu chắc nịch.

.....

Nó thần thờ ngồi nhìn số tiền hầu thuật trên giấy. 200 triệu sao? Nếu không có mẹ nó phải chết. Nó đã xin trả góp. Nó phải làm sao đây? Mẹ nó vẫn chưa phẫu thuật xong, có lẽ nó nên đi làm, nếu nghỉ chắc bị đuổi việc thật.

Nó bước vào quán Phố Núi nơi nó làm. Người chủ quán chạy lại:

- Sao hôm qua cô nghỉ không lí do?

- Dạ... hôm qua...- Nó lơ mơ nghĩ đến hôm nó qua đêm với hấn.

- Không có lí do gì hết, cô nghỉ việc đi, tôi đã tìm được nhân viên mới, với lại mức lương còn rẻ hơn cả cô.

Nó nghe tiếng sét đánh ầm ầm bên tai, mắt trắng bệch, nó quỳ xuống đầy lay tay ông chủ:

- Ông chủ, tôi xin ông đấy! Tôi đang rất cần tiền, ông có thể cho tôi tiếp tục làm không? 1 tháng tôi chỉ lấy 1 triệu thôi!

- Xin lỗi cô, tôi đã chọn người khác rồi!

Nó thất thần đi khỏi quán. Vậy nó kiếm tiền ở đâu ra chứ? Tiền đâu phải trên trời rơi xuống. Nó nhìn đồng hồ, chắc mẹ đã phẫu thuật xong rồi. Nó về nhà chuẩn bị quần áo và vật dụng cần thiết để nuôi mẹ. Nó đi xuống bếp nấu 1 ít cháo trắng để đem theo. Bất giác, nó nhìn thấy con heo hấn tặng. Đúng rồi, nó sẽ mượn tiền hấn tạm thời. Nó nhắc điện thoại lên bấm số hấn:

- Ủm, tôi... Yến Chi nè. Rảnh không? Lại nhà tôi 1 chút.

- Ừ.

Đầu dây bên kia đáp lại rồi tắt máy. Chỉ có hấn mới có thể giúp được nó lúc này. 1 lát sau, trước nhà có tiếng xe mô tô. Nó hốt hải chạy xuống nhìn hấn. Nó bảo hấn vào nhà. Hấn ngồi trên ghế nhìn nó:

- Có chuyện gì vậy?

- À, ừm. Tôi có thể mượn anh 200 triệu không?- Nó đi thẳng vào vấn đề.

Hấn nhúu mày nhìn nó. Nó cần tiền để làm gì?

- CÔ cần tiền để làm gì?

Nó suy nghĩ đôi chút. Mẹ nó chẳng cho nó nhờ vả ai cả. Nên nó nghĩ là mẹ nó sẽ không vui khi biết tin nó có tiền phẫu thuật cho bà vì vay mượn.

- Ừ, cũng không có gì! Cho tôi mượn đi.

Hấn ngờ ngợ không tin nó. Tại sao nó cần 1 khoản tiền lớn như vậy?

- Sao cô lại nghĩ sẽ mượn tiền tôi để chi tiêu vào những chuyện vô bổ sao?

Nó nhếch mép câm lặng. Thì ra hẳn nghĩ nó là loại người như thế! Nó lắc đầu cười nhạt:

- Không có gì, vậy tạm biệt anh, tôi có chuyện phải đi.

Hắn quay đầu đi ra cửa. Nó đứng trong nhà nhìn ra bật khóc. Nếu không có tiền thì mẹ nó sẽ chết, nó phải làm sao đây? Có cái gì mà chẳng phải trả giá, nhưng vì mẹ, nó có thể làm mọi thứ. Nó đem những đồ dùng cần thiết vào bệnh viện. Ca phẫu thuật của mẹ nó vẫn chưa kết thúc. Nó nghe từng nhịp tim trong mình thất lại. Không có tiền thì mạng sống sẽ mất đi trong nháy mắt. Trong đầu nó loáng thoáng nghĩ đến việc... làm gái. Chỉ 1 đêm thôi, nó sẽ có tiền ẹ chạy chữa. Nó quay người ra khỏi bệnh viện, 2 hàng nước mắt lăn dài.

55. 2 – Chương 7

Chương 7: Cô là đồ ngốc.

Nó lê bước dài trên phố. Nó vẫn bận bộ đồng phục ban sáng. Hết cách rồi, muốn có tiền thì phải bán đi thể xác lẫn tâm hồn. Nó nhìn những cặp tình nhân tay trong tay trên phố mà tự cười nhạo chính mình. Hợp đồng đâu có khoản phải cho vay. Lấy cớ gì nó phải giận hờn. Nó nhìn vào quán bar hôm đó. Chắc nơi đó có thể bán đi thân xác. Nó đi vào.

1 số người trong đó đã nhận ra sự hiện diện của nó. Tên pha chế ở đó hỏi nhỏ:

- Hôm nay đại ca không đi cùng cô sao?

Nó lắc đầu cười nhạt, thì ra mọi người vẫn nghĩ nó là bạn gái hắn. Nó đi qua khỏi quầy bán hòa vào tiếng nhạc xập xình. Những mùi rượu nồng nặc, những tiếng nói hỉ nộ ái ố làm nó buồn nôn. Nó nhún nhảy theo điệu nhạc đang sôi động. Đang nhảy thì có 1 tên con trai tiến lại gần nó. Nó quan sát, tên này thuộc hạng dê. Khuôn mặt không có gì đặc biệt nếu nói là xấu.

- Tôi có thể nhảy với cô không?

Nó gật đầu nhếch mép. Yến Chi, mày cũng có ngày phải đi bán thân như vậy sao? Lòng tự trọng của mày đâu mất rồi? Xin thưa, lòng tự trọng bị mạng sống mẹ nó nuốt mất rồi.

Nó chủ động choàng tay qua cổ tên đó:

- 1 đêm 5 triệu nhé!

Tên đó cười khẩy đẩy nó ra:

- Cô em vẫn còn là học sinh mà đất thế?

- Là học sinh mới đất chứ! Nhìn anh giàu có thế này kia mà. – Nó ngăn cho những cảm xúc tủi nhục trực trào ra.

- Được thôi, đi nào.

Nó nói ngót tên đó. Khóe mắt cay xè. Đột nhiên, cánh tay nó có lực rất mạnh, giằng hắn nó ra khỏi tay tên kia. Nó quay mặt, là hắn. Tự nhiên nó thấy vui vui, cái cảm giác khó tả. Hắn nhướn mày:

- Mày là ai?- Ánh mắt lạnh như băng chúi vào tên kia.

- Tao là ai thì liên quan gì đến mày?- Tên kia hất mặt.

Trung nhếch mép rồi giơ chân cho thẳng 1 đá vào bụng tên kia. Tên kia thụt lùi lại vài bước:

- Nếu muốn sống thì rút khỏi đây mau!- Hắn không thèm liếc tên kia 1 cái.

Tên kia cảm nhận được sự đau nhức từ bụng loang ra khắp lồng ngực. Tên kia lồm cồm bò dậy chạy mất dạng. Hắn xoay sang nó đang đứng:

- 200 triệu của cô đây!

Nó mở to mắt ngạc nhiên, chẳng phải lúc này hấn đã không giúp nó sao? Nó bật khóc nức nở. Hấn ôm nó vào lòng:

- Cô là đồ ngốc, tại sao không nói cho tôi biết lí do chứ!

Nó ngược mặt nhìn hấn. Hấn nắm tay nó đi ra khỏi Bar Club. Nó nhón chân hôn vào hấn 1 cái:

- Cảm ơn!

Nó đỏ mặt nó, hấn sờ vào nơi má hấn. Nó thật ấm áp, nụ hôn của nó của nồng ấm như vậy. Hấn cần tiết chế cảm xúc hơn, hấn trở về bộ mặt lạnh như băng. Vừa đi trên xe, nó vừa hỏi:

- Anh biết tôi cần tiền để làm gì sao?

- Cho mẹ cô phẫu thuật!

Nó gật đầu, hấn rất tài. Chẳng lẽ không đoán nổi sao? Nó cảm kích hấn rất nhiều. Hấn đưa nó về nhà cho nó tắm thay đồ thì đưa vào bệnh viện. Nó đã đóng tiền viện phí và bảo hấn về nhưng hấn lại không chịu. Nó ngồi trên băng ghế cùng hấn. Trời cũng đã tối rồi mà sao ca phẫu thuật chưa thấy tầm hơi đâu. Nó bắt đầu lo lắng, mồ hôi từ tay tuôn ra. Hấn nắm lấy tay nó trấn an. Nó nhìn hấn mỉm cười. Nó chỉ quen hấn được 2 ngày mà sao lại có cảm giác quen thân thế! Cái này có phải là duyên trời không. Nó nhỏ nhẹ nói:

- Tôi sẽ trả lại số tiền đó sau.

- Đó là 20 tháng lương của cô đó. CÔ chỉ cần làm không công trong 20 tháng là được.

Vừa lúc này cảm kích ướt át vô bờ bên giờ thì làm tuột hết cảm xúc. Nó liếc hấn. Hấn cười cười. Nhỏ này gan thật, nó là người đầu tiên dám đối xử với hấn như thế. Tự nhiên, hôm nay hấn lại tin vào duyên phận. Hấn có nên thử yêu 1 lần hay không? Người ta thường nói yêu là bể khổ, vậy hấn có nên ình cơ hội hay không? Nó nhìn hấn. Nó cũng cảm giác được là rất vui khi có hấn ở bên cạnh. Hơn nữa... theo lời hấn thì cũng đã abc... xyz rồi!!! Nó đang phải chịu trách nhiệm từ hấn. Tình thế ai đời lại bị đảo ngược thế kia

Cũng đã 12 giờ đêm, nó bảo hấn về. Ca phẫu thuật đã thành công, chẳng có gì đáng lo ngại. Chỉ cần chăm sóc mẹ nó thật cẩn thận là được.

56. 2 – Chương 8

Chương 8: Cho phép...

Nó trải chiếu nằm ở dưới giường mẹ nó. Sau cơn phẫu thuật nửa ngày hôm qua mẹ nó vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại dù ca phẫu thuật rất thành công. Nó trần trở nao nao không ngủ được.

Sáng hôm sau, nó đã xin nghỉ học 1 ngày. Nó ngồi cạnh giường nhìn người mẹ tiều tụy của mình. Da bà trắng nhợt. Đã rất hiền nên lúc ngủ trông bà cứ như thiên thần. Cha nó là hải quân nên ít về thăm gia đình. Mỗi lần bà nó điện về, mẹ nó nói chuyện rất vui vẻ và hồ hởi. Nhưng khi vừa cúp máy thì bà đã khóc nức nở. Nó chỉ có thể đứng ngoài sau mà nhìn.

Bà có con tim bệnh, nó không được khỏe nên chẳng chịu được kích động. Lâu lâu, bệnh tim lại quặn thắt lên. Có lẽ lần này là nặng nhất. Nó cũng chẳng biết nguyên nhân là vì sao.

Hàng mi người đàn bà phúc hậu khẽ rung nhẹ. Đôi chân mày lá liễu nhíu lại rồi mờ mắt nhìn đứa con của mình. Nó mừng rỡ ôm chầm lấy mẹ nó. Bà vuốt nhẹ tóc nó, giọt nước mắt trên mi chảy dài. Nó giơ tay lau giọt nước mắt trên mặt bà. Nó nói:

- Mẹ có mệt lắm không?

- Ừ... có 1 chút thôi.- Bà nhỏ giọng.

- Để con lấy nước ẹ.

Nó nhanh nhẩu lấy li nước trên bàn ẹ nó. Bà mở miệng cay đắng:

- Ba con... chết rồi!

Li nước trên tay nó rớt xuống nhẹ bâng như lòng nó lúc này. Đây là lí do căn bệnh của mẹ nó tái phát. Nó quỳ trên sàn mặt cho những mảnh vỡ găm vào đầu gối. Nó chẳng thể cảm giác nỗi đau nào nữa trừ lòng nó lúc này. Ba nó rất hiền, ba nó rất thương nó và mẹ nó nhưng tại sao ông trời lại cướp đi? Nó nghe 2 bên tai ù ù, 2 dòng nước mắt rơi xuống hòa tan với vị máu hanh hao.

- Bao vào, ba con đã cứu những người dân sơ tán, nhưng ông đã bị lũ cuốn.- Bà lắc đầu, nước mắt lăn chã rơi.- Ba con đã làm việc tốt. Sáng nay, họ đã tìm thấy xác ba con. Ba con sẽ được chuyển về, họ vừa thông báo hôm qua.

Nó đứng dậy ngồi lên giường ôm mẹ nó khóc nức nở. Sau những ngày dài dằng dờ mong ba về thì nó lại nhận được tin đau lòng này. Nó chỉ còn lại mẹ, bà là người thân duy nhất của nó. Bà con dòng họ nội ngoại đều từ mất bà. Bà đã đi theo ba nó từ lúc trẻ. Họ yêu nhau nhưng lại bị cấm cản, bà đã từ bỏ gia đình để theo ông ấy. Bà không hối hận vì ông đã yêu bà hết mực cho đến khi làm hải quân. Ông vẫn thường xuyên liên lạc về nhà nhưng rất ít thấy ông xuất hiện bằng da bằng thịt trước bà và con.

Bà vỗ vai đứa con gái nhỏ, bà đã không lo cho nó đang hoang mà còn bắt nó phải chịu nhiều nỗi đau như thế này. Nó rời khỏi vòng tay của bà, cười nhạt:

- Con đi vệ sinh 1 chút!

Bà gạt đầu u buồn nhìn nó. Nó đi ra ngoài thì chạm mặt hấn, thấy nó khóc hấn chặn tay lại. Lúc này, nó với cảm nhận được cảm giác đau thấu xương ở đầu gối. Hấn hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Không, tôi đi vệ sinh thôi.

Hấn buông tay nó ra, nó dậm bước đi thì 2 đầu gối buông thông không trọng lực. Hấn đưa tay ôm nó lại. Nó đẩy nhẹ tay hấn ra rồi xiêu vẹo đi vào nhà vệ sinh. Hấn ngược nhìn đáng đi có thể bị gió cuốn bất cứ lúc nào, rồi bước vào phòng mẹ nó. Mẹ nó nhìn thấy người lạ thì hỏi:

- Cháu là ai vậy?

- Cháu là bạn của Chi, cháu đến thăm bác. Bác đã khỏe chưa?

Bà gạt đầu mỉm cười:

- Bác thì không sao nhưng... con Chi thì không ổn!

- Tại sao vậy bác?- Hấn hỏi trong vô thức.

- Ba nó vừa mất.- Bà lắc đầu cười nhàn nhạt.- Nó đang đau lòng lắm.

Hấn gạt đầu không nói vì hấn biết, bà cũng đang rất đau lòng. Bà nắm lấy tay hấn:

- Con và Chi có quan hệ thân thiết đúng không?

Hấn cũng hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ bà biết chuyện của hấn và nó.

- Con có thể chăm sóc nó tốt không? Vì bác biết, sau ca phẫu thuật vừa qua, bác cũng chẳng sống được lâu nữa.

- Không phải đâu... b.- Hấn nín theo hướng tay của bà cửa sổ.

- Bác là chiếc lá vàng rồi, căn bệnh của bác khá nặng. Bác chỉ mong con gái bác tìm được tình yêu của nó, nó cần sự tự do. Bác không thể cấm cản. Bác nghĩ con là người duy nhất có thể. Bác không thể để con gái bác giống bác. Con giúp bác nhé!

Hấn gạt đầu chắc chắn. Bà cười nhìn hấn rồi dựa lưng vào tường. Người phụ nữ này rất xinh đẹp. Đôi mắt nâu chứa chất nổi niềm. Cái mũi cũng rất cao và thanh thoát. Mẹ nó rất giống nó, nhưng tại sao hấn chẳng cảm nhận thấy nó đẹp. CHỈ là nó mang chút hơi gió biển, mặn chát hanh hao, nó rất dễ chịu khi hấn cảm nhận bóng dáng nó.

Nó đi vào phòng nhìn hấn và mẹ nó. Bà vẫn cười nhìn nó như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Hấn nhìn chăm chăm vào cái đầu gối chỉ chút vết cắt. Hấn nhún vai nó ngồi trên ghế rồi ra khỏi phòng. Chỉ 2 3 phút sau hấn trở lại với thuốc sát trùng và băng gạc trên tay. Hấn nhìn nó:

- Ngồi im!

Nó cũng im thin vì nó quá mệt mỗi chẳng còn biết nói gì bây giờ. Hấn tỉ mỉ sát trùng vết thương rồi dán băng gạc lên. Mẹ nó nhìn rồi mỉm cười, nụ cười yếu ớt mong manh như sương mỏng. Nó vẫn im lìm không phản ứng.

- Xong rồi.- Hấn đứng dậy, hấn khẽ nói vào tai nó.- Chấm dứt hợp đồng nhé! Chúng ta yêu thật...

Nó mở to mắt nhìn hấn, hấn đi lại gần cạnh giường mẹ nó gọt trái táo. Nó cũng chẳng thèm nói gì, hình như có niềm vui le lói trong tim nó nhưng so với nỗi buồn lúc này thì... chẳng là bao nhiêu.

- Chi, con lại đây ngồi đi.- Bà chỉ tay vào cái ghế cạnh hấn.

Nó lại ngồi. Bà nắm tay hấn đặt lên tay nó:

- 2 con nhớ đừng buông tay nhau, ta có cảm giác... 2 con sinh ra là của nhau. Chỉ là vấn đề thời gian thôi. Ta chỉ mong con tìm được hạnh phúc thôi.

Nó nhìn hấn, bất giác, tim nó bị trễ 1 nhịp. Hấn cũng cảm nhận được tiếng tim đập trong lồng ngực. Người phụ nữ hiền từ này vẫn mỉm cười hình như vừa hạnh phúc vừa đau xót thì phải.

Nhiều bạn xin face nhưng mình chưa đưa, các bạn lick link thử nhé hoặc tìm kiếm với từ khóa Winny Nguyễn, avatar là tớ mặc áo bà ba ^^ s://.facebook/profile.php?id=100005760272057&ref=tn_tnmn

57. 2 – Chương 9

Chương 9: Hạnh phúc nơi thiên đường.

Mẹ nó nằm viện còn nó phải về nhà lo hậu sự cho ba. Hấn chở nó sau xe. Nó mở miệng hỏi:

- Chuyện anh nói lúc nãy là sao?

- Ừ, quen thật. Đẹp bỏ cái hợp đồng đó đi. Tiền thì tôi có thể đưa cô nhiều hơn.

Nó nghe tiếng tim mình đập trong lồng ngực rồi nhanh chóng dập tắt, nó nói:

- Anh có cảm thấy bị tôi lợi dụng?.

- Đồ ngốc, là tôi tự nguyện. Hơn nữa, cô nói sẽ chịu trách nhiệm với tôi cơ mà.

Nó siết chặt vòng tay ôm eo hấn kê đầu lên vai hấn gật đầu. Chẳng lẽ tình yêu đến với nó sớm thế sao?

.....

Nó nhìn xác người đàn ông đã tái xanh chuyển về nhà. Lòng nó dấy lên nỗi đau xót. Nó ôm chăm lấy cái xác bốc mùi mà òa khóc. Hấn kéo nó ra rồi cho người mai táng.

Nó đeo khăn tang bần thần nhìn vào chiếc quan tài. Chẳng có ai đến thăm, chỉ có nó và hấn. Tại sao người cha tốt tính của nó lại có cái kết đau khổ thế này? Nó im lặng nhìn hấn. Hấn cũng chẳng nói gì. Có lẽ đây là ngày buồn nhất trong đời nó.

.....

Đã 1 tuần, nó vẫn nghỉ học và hấn cũng vậy. Mẹ nó vẫn nằm viện và chưa được về nhà vì tình trạng càng ngày càng yếu. Nó vẫn chưa hay biết vì mỗi lần nó đến mẹ lại cười tươi vui vẻ.

Chỉ có hấn, những lúc nó ra ngoài thì cơn đau tim lại hoành hành bà. Bà đã nhiều lần phải cấp cứu khẩn. Còn hấn, trong những ca cấp cứu thì lại phải lúi nó đi đâu đó rồi quay về. Hấn biết, bà muốn nó vui vẻ mà sống không phải lo nghĩ cho bà. Hấn cũng cảm thấy đau lòng như nó vậy. Hấn chỉ biết đứng cạnh nó nhìn nó đùa giỡn với mẹ nó những ngày tháng cuối cùng.

.....
1 tháng sau....

Chuyện gì đến cũng sẽ đến...

Đã 1 tháng rồi mà mẹ nó vẫn chưa xuất viện. Nó cũng bắt đầu nhận ra sự tiều tụy của mẹ. Mẹ nó ít ăn hơn cũng như ít cười hơn. Nó và hấn vẫn đến chăm sóc cho bà như vậy. Hấn cũng bắt đầu lo lắng cho tình trạng của bà. Đã có biết bao lần hấn đòi nói cho nó biết và chuyển bà sang Mỹ để điều trị nhưng bà đều từ chối. Bà nói tính mạng của bà chỉ còn có thể đếm từng giờ.

Cho đến hôm nay, cơn đau hoành hành nhiều lần hơn, bà đã phải cấp cứu 1 ngày 2 lần. Hơi thở của bà mong manh tựa sương mỏng. Bà gọi nó đến nói:

- Mẹ tạm biệt con.
- Mẹ nói gì vậy! Mẹ phải sống đến trăm tuổi.- Nó lắc đầu hoang mang nhìn con người gầy xác xơ trước mặt.
- Con nhớ là phải sống thật hạnh phúc nhé!

Nó gật đầu, nước mắt rơi thật nhanh. Mẹ nó mỉm cười rồi nói:

- Trung với con là 1 đôi, thôi, ba con đến đón mẹ rồi. Mẹ đi đây. Mẹ muốn ngủ.
- Mẹ, mẹ, mẹ đừng ngủ, mẹ mở mắt nhìn con đi. Mẹ ơi, mẹ!- Nó òa khóc, tim nó như bị ai cứa xé thành hàng ngàn mảnh. Nó lay vai mẹ nó nhưng bà đã ngủ rồi, bà đã bỏ nó để theo ba. Họ đã được đoàn tụ rồi.

Nó thất thần nhìn đoàn người đưa thi thể của mẹ nó đi. Hấn ôm nó vào lòng, người con gái bé nhỏ này đã chịu đau khổ nhiều quá rồi. Nó đưa ánh mắt vô hồn nhìn hấn:

- Anh biết bệnh tình của mẹ tôi sao còn giấu tôi???

Hấn vò mái đầu, hấn cũng đang rối bời. Phải bắt đầu từ đâu nhỉ? Hấn ấp úng:

- À... ừm... Mẹ em không cho tôi nói.

Nó nhếch mép bước đi. Đôi mắt nó ráo hoảnh không hồn, nó trách cha nó. Tại sao lại nhớ mẹ nó đến thế? Mẹ nó chỉ vừa 40 thôi mà! Còn hấn nữa, tại sao hấn lại không cho nó biết sớm hơn. Giờ nó đau quá. Nó chẳng thể biết được đâu là đúng nữa rồi. Hấn chạy theo nó cầm tay nó lại. Nó hất tay ra nhìn hấn bằng cặp mắt thù hằn:

- Anh tránh xa tôi ra!
- Em có thấy là em đang ích kỷ không?

Nó bỏ ngoài tai những lời của hấn, tiếp tục đi.

- Em cứ làm những gì em cho là đúng đi. Tôi chỉ nghe theo lời mẹ em, bà không muốn em phải đau khổ. Bà đã vì em, bây giờ em đã cho bà được cái gì?

Nó đứng khựng lại, nước mắt rơi trong vô thức. Hấn vò đầu rồi đi hướng ngược nó, có lẽ nó không cần gặp hấn lúc này.

Nó chạy thật nhanh theo hấn rồi ôm chầm lấy hấn:

- Em sai rồi, em xin lỗi! Đừng rời xa em lúc này!

Hấn nhìn nó rồi lắc đầu, nó cần 1 quãng thời gian để suy nghĩ. Có hấn, nó chỉ ỷ lại và dựa vào hấn. Lòng hấn cũng đang cảm thấy có lỗi. Hấn có thể bỏ mặc nó lúc này sao? Hấn nhìn nó:

- Em có thể đến bên tôi nếu em thật sự thông suốt!

Nói rồi, hấn chạy mất, bỏ lại nó tuyệt vọng.

.....

Lo hậu sự ẹ nó xong, nó vẫn chưa gặp hấn vì chưa có can đảm. Hằng đêm, những ký ức bên mẹ đều trở về bủa vây lấy nó. Nó chỉ có thể khóc mà chẳng ai chia sẻ. Đột nhiên nó nhớ tới hấn. Nó ôm con gấu bông heo hồng, nhìn điện thoại lạnh ngắt. Không 1 tin nhắn, không 1 lời thăm hỏi. Nó cầm điện thoại rồi lại bỏ xuống. Nó cần xả stress.

Nó đi dạo vòng vòng dạo phố. Nó muốn tìm lại cảm giác khi bên hấn. Bất chợt, nó bắt gặp bóng dáng quen thuộc mà ngày đêm nó trông ngóng. Nhưng hấn không đi 1 mình, hình như hấn đang đi cùng Minh Tuyết. Nó mở to mắt nhìn rồi vụt chạy theo.

58. 2 – Chương 10

Chương 10: Cứ bước qua yêu thương.

Nó chạy đến trước mặt hấn. Hấn và Tuyết đang đi thì khựng lại. Nó trao tráo nhìn hấn. Hấn im lặng. Nó thở hắt ra:

- Đây là lí do anh không muốn ở cạnh tôi?

Hấn lắc đầu nhẹ. Minh Tuyết khoanh tay khinh khỉnh nhìn nó:

- Còn phải nói nữa sao?

- Tôi không hỏi cô!- Nó quay phắt.

Hấn xoa nhẹ cằm rồi nhìn nó:

- Anh đã nói sẽ ở cạnh lúc em thực sự thông suốt! Em không tin anh sao?

Nó lắc đầu, cười như mếu.

- Tôi không cần nữa, tình yêu không đến với tôi quá sớm. Có lẽ chỉ trong 2 ngày là quá nhanh. Chấm dứt đi!- Nó nén nước mắt, đứng rồi. Đó không phải là tình yêu, là cảm nắng thông thường.

Hấn nhìn nó, cười nhạt:

- Nếu em muốn!- Rồi quay sang Tuyết.- Đi!

Nó đứng nhìn hấn bước đi cùng người con gái khác, tim có cảm giác nhói nhẹ. Rồi sẽ qua thôi, nó cũng chẳng đau buồn nhiều lắm, vậy là nó và hấn chẳng còn nợ nần gì nhau!

.....

- Chết tiệt! Cô biến khỏi mắt tôi, dù mẹ cô có thân với mẹ tôi đến cỡ nào cũng đừng hòng tôi liếc mắt tới. Nếu không có cô thì tôi với Chi đâu ra thế này!- Hấn vừa nói vừa đưa tay siết chặt cổ Minh Tuyết. Nhỏ giãy giụa mãi cũng chẳng được. Hấn đang dùng 1 lực rất mạnh có thể bóp chết cô ngay lúc này. Tuyết cấu nhẹ vào tay hấn bằng sức lực cuối cùng rồi bất tỉnh. Lúc này, hấn mới nói lỏng tay ra quăng Tuyết sang 1 bên rồi đi thẳng chẳng thèm nhìn lại.

.....

Nó vẫn đi học bình thường, nó nhìn cái cổng mà ngày đầu tiên nó với hấn gặp nhau, tự nhiên nó đứng cười ngẩn ngơ. Hôm nay nó không đi trễ. Nó lẻ bước vào sân trường, khắp nơi đều có tiếng nói nho nhỏ là hấn và nó đã chia tay. Họ bắt tin hay thật. Nó lắc đầu rồi đi về lớp.

Ào! Cả xô nước bắn lau sàn trút lên đầu nó. Nó ngược nhìn đứa đã tạc. Nhỏ kia cười ha hả:

- Xin lỗi nha, mình thấy bạn hơi bẩn nên tắm cho bạn ấy mà!

Tay nó nắm chặt thành nắm. Nó ngược nhìn nhỏ kia bằng ánh mắt như lửa, sẵn sàng đốt chết con mồi trước mặt. Nhỏ kia phui tay khinh khỉnh:

- Cái đồ cha mẹ không ra gì thì mày cũng đâu có ra gì!

Nó nghe nhỏ kia nhắc đến ba mẹ thì nóng máu đứng phắt dậy, tay nó dùng 1 lực lớn nhất có thể, đâm vào mặt nhỏ kia. Nhỏ kia bị đánh bất ngờ nên lui lại. Nó trợn mắt nhìn nhỏ kia:

- Đừng có động đến cha mẹ tôi. Còn không, tôi quyết không tha.

Nó đập cái bàn rồi xách cặp đi. NHỎ kia tức đỏ mặt hét lớn:

- Tụi bây còn ngồi đó nhìn, đánh mau!

Cả đám con trai có, con gái có xúm lại túm nó vào vòng vây. Nó liếc nhìn 1 vòng. Đúng là tụi chó hùa. Cả đám xúm lại xâu xé nó, nó lắng nghe được những tiếng cười nhạo bán, nó giờ chẳng còn là gì của Nhất Trung nên bọn nó có thể đánh thoải mái. Nó đã làm gì đất tụi kia chứ. Nó chẳng thể cảm giác đau ra sao, nó chỉ cảm nhận được nỗi đau tê tái trong lòng.

- Tránh ra!- Phong chạy lại. Nó ngẩng đầu nhìn Phong. Phong chen giữa bế nó lên liếc nhìn từng đũa đánh nó gần giọng.- Tôi nhất định không bỏ qua đâu.

Phong bế nó lên phòng y tế. Nó thiếp đi trên tay cậu. Đúng lúc, cậu chạm mặt Trung. Ánh mắt hắn khê nhìn vào người con gái trên tay cậu, hàng mi dày khê rung lên. Rồi như chưa từng có chuyện gì, hắn lướt ngang Phong như người lạ. Phong lắc đầu rồi đưa nó vào phòng y tế. Cô kiểm tra tình trạng của nó, không có gì bất thường nhưng nó đang chịu những cú sốc rất lớn cần phải vui vẻ hơn. Phong gạt đầu rồi ngồi lên giường nhìn nó. Da nó xanh xao, trên mình chỉ chút vết thương. Phong không khỏi đau lòng, cậu cúi xuống hôn vào trán nó 1 cái. Những động tác đó đều lọt vào ống kính của 1 người....

Suốt buổi, nó chỉ ngủ và cậu chỉ ngồi canh chừng. Hàng mi của nó rung nhẹ rồi mở mắt. Nó nhìn xung quanh rồi nhìn Phong, cậu vui vẻ hỏi:

- Có đau không?

- Ừm, không!- Nó lắc đầu rồi đứng dậy.- Về lớp thôi.

- Giờ đã là 12h rồi, giờ tan rồi đấy.- Cậu vò nhẹ mái tóc nó.

Nó cũng gạt đầu rồi lên lớp lấy cặp xách, cậu đi theo sau lưng. Nó về đến nhà thì nằm ngay xuống giường rồi qua cửa sổ gác nhìn bóng Phong khuất dần. Nó biết là cậu thích nó, lo cho nó nhưng nó không nhận được. Nó cũng chẳng hiểu vì sao. Nó vớ tay lấy con heo hồng đầu giường ôm vào lòng, nước mắt lặng lẽ rơi.

59. 2 – Chương 11

Chương 11: Cổ lờ đi tình yêu.

Nó đã tìm được việc làm, cũng tốt. Nó không thể dựa dẫm vào hắn. Phải tự tập sống thiếu hắn. Hắn đến nhanh cũng đi nhanh như gió thoảng, tại sao nó lại có cảm giác hắn vẫn ở đâu đó quanh đây.

Nó bưng ly cà phê nóng đến bàn khác, nó va vào 1 bóng dáng quen thuộc. Ly cà phê lật ngang vẩy vào tay nó, đổ ừng. Hàng mi rậm khê rung rồi đi qua như chưa từng quen biết. Nó cười khổ 1 tiếng rồi vào quầy pha chế lấy ly khác. Thấy tay nó bỏng đỏ, chị pha chế hoảng hốt:

- Tay em bỏng rồi này, đau không?

- Hả? Dạ, em không có cảm giác đau.- Nó nhún vai.

- Cái con ngốc này, rửa tay bằng nước lạnh rồi băng lại mau.- Chị lẳng xẵng nắm tay nó rồi làm tất.

Hôm nay có cơn gió lạ nào làm nhiễm bệnh não sao? CÔ ta tốt đột xuất vậy, nó ngạc nhiên vì chẳng ai có lòng hảo tâm vậy đâu. Thôi kệ, họ tốt cứ để họ tốt. Biết bao giờ họ mới tốt được? Nó quay lại việc làm. Nó đi đến bàn hắn, cố gắng hít thở ô xi xung quanh. Nó nhìn hắn, bên cạnh hắn còn có 1 cô gái. Có lẽ là bạn gái, hắn sống buông thả thế từ khi nào?

- Quý khách dùng gì ạ?

- Cho 2 ly cà phê sữa.- Cô gái ngồi cạnh hắn nói.

- Vâng.

Nó nhanh chóng quay vào trong trước khi cảm xúc vỡ òa.

- Khi yêu, người ta thường mù quáng đại ca nhỉ?- CÔ gái ngồi cạnh hắn nhếch mép.

- Tôi nhờ cậu! Cậu thôi kể lể đi!- Hắn chau mày.

Cô gái ngồi cạnh hắn gật đầu. Cô gái này... là tên pha chế của Bar Club. Do nó nóng vội quá nên chẳng nhìn ra hay là do cậu ta quá giống con gái. " Cô gái" xoắn lộn tóc giả rồi ông ẹo ôm hắn. Nó đi ra đặt 2 ly cà phê lên bàn, dù cúi gằm nhưng vẫn nhìn thấy cảnh không muốn nhìn. CÔ gái đó đang hôn vào má hắn. Nó quay nhanh vào trong che tiếng tim đập trong lồng ngực.

- Anh! EM hôn thích không?- Tên đó chu môi.

- Tởm quá.- Hắn đưa tay lên mặt lau vết son. Hắn nhìn theo bóng dáng của nó khuất đi rồi đứng dậy bỏ về.

.....

Nó bước vào sân trường. Hôm nay rất lạ, mọi người đều tụ hợp tại bảng thông báo của trường. Nó cũng mon men lại gần. Mọi người nhìn thấy nó thì chỉ trỏ lắc đầu. Nó nhú mồm nhìn bảng thông báo. Nó mở to mắt, là hình nó và Phong trong phòng y tế. Phong đang hôn lên trán nó.

Nó hoảng hốt nhìn xung quanh, họ đang nhìn nó bằng ánh mắt ghê tởm. Nó còn nghe được tiếng chửi rủa chê trách:" Vừa chia tay hot boy thứ nhất thì quyến rũ người thứ 2." Nó chỉ cúi đầu đi vào lớp. Lớp hôm nay vắng hơn mọi khi thì phải. Cái bọn hôm qua đánh nó cũng chẳng thấy đâu. Quanh lớp chỉ còn những đứa mọt sách cúi mũi vào quyển sách không quan tâm sự tồn tại của nó. Nó nằm dài trên bàn, thời gian qua toàn truyện buồn, biết đến khi nào nó mới tìm được niềm vui?

Phong đi vào lớp nhìn nó có lỗi. Phong đi mở miệng giải thích thì nó lắc đầu không cần. Nó cần nhất là sự yên tĩnh ngay lúc này. Phong cũng chẳng muốn nhắc đến chuyện bảng thông báo. Phong nói:

- Hôm qua tớ nghe nói là những người đánh cậu hôm qua đều chuyển trường cả rồi. Chẳng biết lí do vì sao nhưng hiệu trưởng đã đòi đuổi học nhưng do mới vi phạm lần đầu nên cảnh cáo bằng việc chuyển trường.

- Khá đông đấy!- Nó nói nhẹ.

Phong cũng gật đầu, bằng nhóm đó cũng khoảng 10 mấy người chẳng biết ai sẽ chuyển vào lớp cậu. Nó nằm dài trên bàn lim dim nhắm mắt. Nó mệt quá. Giá như... nó có thể theo ba mẹ nó hạnh phúc nơi thiên đường có phải hay hơn không.

.....

Tan học, nó đi về nhà thay đồ chuẩn bị đi làm. Nó nhìn lên giường, con heo bông vẫn nằm chễm chệ trên giường như hắn chiếm 1 vị trí trong lòng nó. Tự dưng nó có cảm giác sợ hãi thấy hình trên bảng tin trường. Ai đã chụp nhỉ? Nó vừa đi vừa suy nghĩ thì 1 chiếc xe honda chạy đến đâm sầm vào nó. Nó nằm trên đường nhìn người lái xe. Ông ta cũng khoảng bằng tuổi ba nó. Ông nhăn mặt:

- Ấy da. Đau quá!- Nó vội chạy đến đỡ người đàn ông trung niên đó.

- Cháu xin lỗi!- Nó rối rít.

- Ừm, không sao! Cháu có đau ở đâu không?- Ông hỏi nó.

- Dạ không!- Kì thực, nó chẳng cảm nhận được nỗi đau thể xác nào dù có va chạm.

Người đàn ông dắt xe rồi chạy tiếp. Nó đi đến nơi làm việc. 1 ngày của nó chỉ gói trọn trong học, làm thêm. Tối nó cũng chẳng buồn ra đường. Nó có cảm giác rất cô đơn. Ngôi nhà heo hắt lạnh lẽo, chỉ có khối nhan bay lộng vòng trước bàn thờ ba mẹ nó. Nó bắt đầu làm bạn với nước mắt hơn 1 tháng nay. Mọi thứ rất lạ, nó chẳng còn cảm giác nữa. Chẳng lẽ vết thương lòng lớn đến vậy sao?

.....

Nó nằm co ro trong nhà, tay đang ôm con heo bông hần tặng. Nó có cảm giác dường như nó bị mắc bệnh tự kỉ. Nó ít nói hơn xưa thôi, nó cần giải tỏa tâm hồn. Nó chợt nhớ đến nhà trẻ mồ côi. Nó có được gọi là mồ côi không nhỉ? Nó siết chặt con heo bông trong lòng thiếp đi trong đêm dài.

60. 2 – Chương 12

Chương 12: Cảm giác là gì vậy?

Nó học xong buổi sáng thì đi đến nhà trẻ mồ côi. Nó vào nhà trẻ rồi chào các cô. Nó có đem theo ít kẹo bánh để phát cho tụi nhóc. Giờ là 12h, nó có 3 tiếng tại đây. Tụi trẻ gặp nó trên tay có bánh kẹo thì nhao nhao:

- Chị ơi, cho em với!

Nó vui vẻ gật đầu nhìn tụi nhóc. Nó ngồi xuống chia bánh kẹo ra. Nó lấy dao gọt 1 ít táo cho tụi nhỏ. Tụi nhóc rất bạo dạn, tuy gặp nó là người lạ nhưng vẫn đến bên cạnh. Tụi nhóc bảo nó giới thiệu. Nó cúi mũi vào quả táo trên tay vừa nói:

- Ủm, chị tên Yến Chi, chị 17 tuổi rồi. Các em giới thiệu đi.

- EM tên Lan, bạn này tên Thái, bạn kia tên...

Nó ngồi nghe những giọng nói non nớt của tụi nhỏ, tự nhiên, cây dao chệch ra tay nó, ngón tay trở bị đứt máu chảy ra. Nó nhìn dòng máu đang chảy rồi đứng dậy đi rửa. Tại sao nó cũng chẳng cảm nhận được cảm giác cắt, nó cầm con dao lên cắt vào tay nó 1 lần nữa, nó cũng chẳng cảm nhận được cảm giác đau. Nó rửa tay rồi quay vào với tụi nhỏ. Nó đoán, nó đã có vấn đề về cảm giác rồi.

Tụi nhỏ thì nhao hát cho nó nghe, nó cảm nhận được đây là gia đình. 1 tổ ấm thật sự của tụi nhóc. Lúc trước, nó vẫn còn có ba mẹ. Bây giờ, chỉ còn nó. Nó cười khổ rồi ra về. Đã 2h 30, giờ này đón xe buýt cũng vừa đủ thời gian làm, không trễ. Nó lên xe ngồi nhìn qua cửa sổ. Chiếc xe chạy nhanh qua công viên trò chơi, nó nhìn ra lòng quần áo. Nó đã xác định rồi, hần chỉ là cơn say nắng đầu đời của nó.

Nó và hần là 2 thế giới, chỉ có mẹ nó nghĩ cả 2 là 1 đôi thôi. Nó đi vào chỗ làm. Nó thay đồ nhân viên rồi phục vụ. Nó thoáng thấy bóng dáng quen thuộc ngồi cạnh cửa sổ. Ánh nắng hắt vào làm tóc hần chuyển vàng nhạt. Đôi mày rậm hơi nhíu, đôi mắt rộng nhìn ra cửa sổ. Nó cảm nhận được nhịp tim trong lồng ngực. Nó đi nhanh về phía hần:

- Quý khách dùng gì ạ?

- Giá của cô là bao nhiêu?- Hần đưa đôi mắt xoáy sâu vào nó.

- Ý của quý khách...- Nó nhíu mày hỏi lại.

- 1 tiếng làm việc của cô 5 triệu. Tôi có chuyện muốn nói, ngồi xuống.

Nó muốn rời bước đi không quan tâm thì hần níu tay nó lại:

- Khinh thường tôi đến vậy sao?

- Không... chỉ là...

Hần lắc đầu đứng lên chuẩn bị rời khỏi quán thì nó níu tay hần lại:

- Có chuyện gì?

Hàng mi rậm khẽ rung, khóe môi hần nhếch lên. Hần ngồi xuống đi thẳng vào vấn đề:

- Có phải cô đang...

- Không phải!- Nó trả lời ngay khi câu nói của hần chưa dứt.

- Ủm.- Hần gật đầu.- Tôi nghĩ là cô chưa từng yêu tôi đúng chứ?

Nó chẳng biết phải trả lời ra sao. Nó muốn trả lời là " Phải " nhưng tim nghẹn ngăn lại cổ họng. Nó cố nín lí trí gật đầu nhẹ. Hắn vò mái tóc của mình, thở hắt.

- Tình yêu cần sự tự do. Thôi, cảm ơn nhé! Tôi đi đây, tôi sẽ đi Canada vào ngày mai, tôi và cô sẽ không gặp nhau nữa. Cứ xem 1 tháng qua là giấc mơ nhé!- Hắn đứng dậy xoay lưng đi, đáp án hắn nghĩ là nó từng yêu hắn chứ không phải là vé máy bay mai sang Canada như thế này.

Nó rưng rưng nước mắt nhìn hắn đi khuất xa dần. Nó đặt tay lên tim mình, trong đây... có hắn.

Nó thần thờ lê bước trên đường, nó cảm nhận được nỗi đau đang cào xé tim nó. Đèn đang đỏ, nó đi qua đường. Đột nhiên, chiếc xe ô tô lao đến. Nó xoay đầu lại nhìn, khuôn mặt hốc hác cười nhạt. Có phải nó nên đi với ba mẹ nó phải không? Chiếc xe vụt đến, trước mặt nó là 1 mảng đen rất đáng sợ.

61. 2 – Chương 13

Chương 13: Nhớ. . .

- Con gái ơi, tỉnh dậy đi!

Trong cơn mê, nó nghe thấy tiếng mẹ nó gọi. Nó lơ mơ tỉnh giấc, nó đang nằm trên chân của mẹ nó. Mẹ nó vuốt nhẹ mái tóc nó. Nó nói nhỏ:

- Mẹ ơi, đưa con đi có được không?

Mẹ nó gõ nhẹ vào đầu nó:

- Con còn hạnh phúc của mình nữa!

- Hạnh phúc của con là gì?- Nó lười biếng ng trả lời.

- Là người con yêu và yêu con nhất. Con không sống cho 1 mình con mà còn sống cho cả mẹ và ba nữa.

Nó nhìn mẹ nó, chẳng phải bà đang cười rất hạnh phúc hay sao? Ở trên thế gian này chẳng còn gì để lưu luyến nữa.

- Con hãy tìm lại hạnh phúc của mình đi!

Nói rồi, mẹ nó tan biến như những hạt cát biển. Nó loay hoay tìm kiếm mãi nhưng chẳng thấy nữa. Mẹ đã lại đi xa nó rồi.

Nó mở mắt, xung quanh toàn màu trắng và mùi thuốc sát khuẩn của bệnh viện. Nó nhìn dây nước biển đang mắc vào tay rồi nhìn cạnh mình. Là Phong, Phong có phải là người mẹ nó nhắc tới không? Nó chẳng cảm nhận được hơi ấm. Đột nhiên tim nó đau thật đau, hình như nó đã đánh mất cái gì đó rất quan trọng. Phong thấy nó tỉnh lại thì hỏi:

- Cậu có còn đau không?

- Mình không cảm thấy đau gì cả.- Nó nói nhỏ.

- Ừm, hôm nay... Trung lên máy bay rồi.

Đột nhiên nghe đến cái tên này tim nó lại quặn lên nhưng nó không nhớ ra nỗi là ai. Nó đưa tay lên trán nhìn lên trần nhà cố kiểm chế nhịp tim trong lồng ngực muốn vỡ ra.

- Trung là ai?

Phong mở mắt nhìn nó ngạc nhiên. Nó không hề nhớ những gì về hắn nữa rồi ông trời thật trớ trêu. Phong đi ra khỏi phòng gọi bác sĩ. Bác sĩ khám cho nó thì nói:

- CÔ ấy bị mất 1 phần kí ức. Những chuyện không vui có thể mất đi để cô ấy có thể sống vui cũng sẽ tốt hơn.

Phong gật đầu, nếu không nhớ đến hắn thì nó có lẽ sống tốt hơn. Nó ngồi trên giường bệnh thần thờ nhìn vào 1 chiếc ghế. Đây rất giống lúc mẹ nó bệnh, ai đó đã cùng nó đến đây.

.....

” Chuyến bay từ Việt Nam đến Canada chuẩn bị cất cánh trong 10 phút nữa. Mong các hành khách chuẩn bị!”

Hắn nhìn vào chiếc máy bay, hắn sẽ từ bỏ những gì ở đây để đến với 1 thế giới khác. Quên nó! Hắn không thể nhưng... hắn có thể đi để giải thoát.

.....

Xoảng, li nước nóng trên tay nó rớt xuống vỡ ra từng mảnh. Tay nó bị bỏng 1 vết lớn, Nó nhìn vào vết bỏng, nó lại không cảm thấy đau nhưng tim cứ quặn thắt khó thở. Phong hoảng hốt chạy lại:

- Tay cậu bỏng rồi kìa!

- Hả? Mình không đau.- Nó lắc đầu.

- Để mình gọi bác sĩ.

1 lúc sau có 1 bác sĩ đi vào. Ông xem tay của nó. 1 vết bỏng khá nặng nhưng khi hỏi nó lại chẳng cảm thấy đau. Ông lập tức khám cho nó.

- Đây là kết quả xét nghiệm.- Ông đưa tờ giấy kết quả lên bàn cho Phong. Phong nhúu mày đọc tờ giấy. Tờ giấy nhanh chóng rơi xuống đất. Phong lắp bắp:

- K...hông... cả...m gi...ác sao?

Ông bác sĩ gật đầu. Phong nhìn ông, tha thiết hỏi:

- Tại sao cô ấy lại mắc bệnh này?

- Đó là sự đau khổ rất lâu dài. Họ thường không quan tâm đến cảm giác đau bên ngoài. Bệnh này rất hiếm gặp.

Phong gật đầu rồi đi vào phòng nó. Cậu cũng đã đôi lần nghe nó nói không đau nhưng lại không nghĩ lại ra nông nổi này. Nó đang nhìn về khoảng không bên cửa sổ. Nó chỉ tay:

- Máy bay kia!

Phong cũng nhìn theo, chắc là hắn đã đi thật rồi. Phong sẽ cố gắng vun đắp cho nó. Rồi nó sẽ quên đi.

1 tuần sau, nó xuất viện về nhà. Nó nhìn vào giường ngủ, có 1 con heo bông màu hồng. Lòng nó tự nhiên đau lên. Nó hỏi Phong:

- Con heo bông này của tớ sao?

Phong nhìn con heo rồi nhớ đến hắn. Phong nói nhỏ:

- Là của mình tặng cho cậu!

Nó gật đầu rồi đi vào thay đồ thấp nhang cho cha mẹ. Mẹ nó bảo nó còn hạnh phúc, đúng, hạnh phúc của nó là Phong. Nó nhìn Phong rồi đến ôm chầm phía sau cậu:

- Chúng ta quen nhau nhé!

Phong ngạc nhiên, cậu vốn nghĩ câu nói này sẽ là cậu nói chứ không phải nó. Phong gật đầu cười hạnh phúc. Đột nhiên, tim nó lại nhói lên. Tại sao vậy? Mẹ nó đã bảo phải biết giữ hạnh phúc của mình, tại sao tim nó vẫn đau? Phải chăng hạnh phúc nó tìm không phải Phong.

62. 2 – Chương 14

Chương 14: Bước qua...

1 năm sau. . .

- Yến Chi, hôm nay em lã đi trễ nữa phải không?- Tiếng thầy giám thị lại vang lên.

Nó hoảng hồn ôm cặp chạy như bay lên lớp. Ôi, phù. May quá! Hôm nay tiết cô chủ nhiệm, cô sẽ bao che cho đứa học trò nhỏ này mà. Nó chạy vào lớp chào cô rồi vào chỗ. CÔ chỉ lắc đầu, đứa học trò này quậy phá chưa đủ rồi rất ham ngủ và đi trễ. Thầy giám thị lăm lăm cầm cây lên lớp nó. Nó nhếch mép, ông thầy giám thị mê điều đó cô chủ nhiệm lớp nó. Cô mới chuyển về thôi nhưng rất lovely lại so cute. Ông thầy giấu cái cây ra sau lưng cười với cô nó:

- Em Yến Chi hôm nay lại học trễ nên...
- Thầy tha cho em ấy lần này đi, mới trễ có 5 phút thôi mà!- CÔ nói nhỏ nhẹ.
- Ồ, cô nói vậy cũng đúng, trò có tiến bộ rồi!

Nói xong, ông thầy cười hề hề với bà cô rồi đi mất. Phù, nam nhi đại trượng phu cũng chết dưới cái gấu quần đàn bà. =)) Phong xoay xuống nó:

- Sao hôm nay lại đi trễ vậy? Chẳng phải mình đã gọi điện cho cậu rồi sao?
- Ừm, tại mình... lại ngủ tiếp.

Phong xoay lên thở dài, chẳng biết đến khi nào cô bạn gái nhỏ của cậu mới nên thân được. Nó nằm dài trên bàn, cô cứ huyền thuyên gì mà văn học cổ đại, trung đại, hiện đại và sớm hơn thời đại làm nó buồn ngủ gần chết.

Rầm cánh cửa lớp nó bị đá bật ra. Nó ngẩng đầu lên nhìn. Nó nhìn ra phía cửa, 1 hình dáng quen thuộc. Tim nó quặn lên lần nữa. 1 mái tóc nhuộm vàng, đôi mắt sâu như lòng biển, dáng cao cao hơi gầy. Hình như nó đã gặp ở đâu rồi, nó cố lục tìm trong trí nhớ nhưng chẳng tìm ra được. Tên đó đi lên trên bục giảng nhìn xuống:

- Tôi vừa du học Canada về, tôi tên Đỗ Nhất Trung. Sẽ học lớp này!

Minh Tuyết ủ rũ nhìn xuống quyển tập. Có chuyện gì với con nhỏ tiểu thư đó vậy? Hắn đi thẳng xuống cuối lớp, quảng cặp lên bàn ngồi cạnh nó. Nó xoay người nhìn hắn. Phong quay người nhú mày:

- Cậu có...nhớ được gì không?
- Nhớ gì cơ? Tổ quen hắn sao?- Nó nhướn mày hỏi.
- À, không!- Phong quay người lên.

Hắn nhìn nó, nhú mày. 1 năm qua, chẳng giờ phút nào hắn thôi nhớ đến nó. Hắn đã cố quên nhưng... không được. Hắn im lặng quan sát nó. Hắn muốn ôm nó vào lòng, muốn hôn nó nhưng bây giờ nó không phải của riêng hắn. Nó nằm dài trên bàn mệt mỏi và có dấu hiệu lim dim ngủ.

Hắn chẳng nói năng cũng chẳng phản ứng, thời gian qua hắn đã học được cách tiết chế bản thân. Nó đã nói là chịu trách nhiệm với hắn, hắn nhất định sẽ không quên. Hắn nhìn ra cửa sổ, nhìn từng cơn gió nhẹ nhẹ thổi qua. Cái gì đã đưa hắn về Việt Nam, là nỗi nhớ?

Ra về, nó đeo cặp lên vai nhanh chóng cao chạy xa bay. Hắn đứng lên vỗ nhẹ vai nó.

- Lâu rồi.. không gặp.

Nó nghe 1 luồng điện chạy dọc người mình. Nó quay lại nhìn hắn:

- Tôi... quen anh?

Hắn nhú mày nhìn nó rồi gật đầu. Đúng lúc đó, Phong từ ngoài lớp bước vào, gặp hắn đang nói chuyện với nó thì nói to:

- Chi, mình đi ăn!

Nó quay qua nhìn Phong cười 1 cái rồi đi mất chẳng thèm để lại lời chào cho hắn. Hắn lấy chiếc iphone trong túi ra áp lên tai:

- Điều tra về Trương Yến Chi cho tôi ngay! Tôi cho các người 30 phút.

Hắn dứt chiếc điện thoại lại vào túi rồi xách cặp ra về. Tin tức hắn quay về trường ai ai cũng biết. Chỉ có nó là chẳng biết hắn là ai.

Minh Tuyết run lập cập. Chính cô ta đã tung bộ hình của nó và Phong trước trường. Hắn đã cảnh cáo cô, hắn nói nếu chuyện này còn xảy ra lần nữa thì chẳng để cô yên. Thú thật, cô chẳng biết phải làm gì bây giờ! Cô chính là người lái xe năm trước đụng nó. Chỉ là vô tình, cô ta không cố ý. Rồi hắn sẽ biết và cô sẽ rất thảm.

Phong chở nó sau xe, cậu e dè hỏi:

- Cậu không có ấn tượng với Trung sao?

- Trung hả? Cái tên vừa chuyển vào? Ừ, không! Tớ chỉ là thấy tim hơi nhói khi gặp hắn. Tớ chẳng biết gì sao!

Phong lặng lẽ cúi đầu. Yêu thương này đâu phải của cậu. Cậu sẽ giữ tạm, khi hết hạn, cậu sẽ trả nó quay về với chủ.

63. 2 – Chương 15

Chương 15: Quay về vạch xuất phát.

Nó ngậm chiếc muỗng trong miệng nhìn Phong. Nó rất hạnh diện khi có người yêu là hot boy hàng đầu trường thế này dù nó nghe phong phanh là hot boy thứ nhất đã chuyển đi rồi. Phong nhìn nó cười:

- Làm gì nhìn tớ ghê thế?

- Huh? Tớ muốn ngắm người yêu đẹp trai của tớ thôi mà!- Nó lè lưỡi trêu Phong. Phong lắc đầu nhìn nó, cậu không biết khi nó nhận ra cậu không phải người nó yêu thì cậu phải làm sao.

Sắp tài liệu trên tay hắn được quăng ngay xuống bàn. Ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm cửa sổ. Hàng mi rậm khê rung, khóe miệng hắn nhếch lên:

- Đi tìm hung thủ đã lái xe đâm Trương Yến Chi 1 năm trước, đồng thời tìm hiểu về căn bệnh mất cảm giác.

Thư ký Đông lập tức cúi đầu rồi lui ra. Hắn ngả người trên chiếc ghế sofa, miệng nói nhỏ:

- Anh phải trở về vạch xuất phát rồi!

Hôm nay nó không đến trễ với lí do... Phong đến tận nhà lôi cổ nó dậy. Nó mang giày rồi lên sau xe cậu. Nó ôm ghì thắt lưng của cậu, cậu cảm nhận được hơi ấm của nó nhưng còn nó, chẳng cảm nhận được gì thì phải. Nét mặt cậu thoáng chút u buồn. Nó đang nhìn mây trời bay vòng vòng trên đỉnh đầu, lòng thầm ước mỗi ngày đều như thế này.

Nó bước vào lớp, lòng nó lại nhói lên 1 tiếng khi thấy hắn. Hắn đưa đôi mắt lạnh như băng ra cửa sổ. Nhìn hắn chẳng khác gì bức tranh được khắc họa tỉ mỉ. Nó để cặp lên bàn toan quay đi thì cánh tay hắn giờ ra nắm chặt cổ tay nó:

- Cho làm quen nhé... người xa lạ!

Câu nói làm quen của hắn có phần kì lạ và khó hiểu. Nó nhìn hắn bằng đôi mắt nai ngạc nhiên. Nó thở nhẹ cố kiềm tiếng tim trong lồng ngực. Nó gật đầu. Hắn buông tay nó ra rồi đưa ánh mắt quay về vị trí ban đầu. Nó cảm nhận được sự mất mát khi hắn buông tay ra, đáng tiếc nó lại chẳng cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay hắn.

Nó đi ra khỏi lớp thì vấp gạch cửa chơi với. Nó nhắm mắt lại nghĩ đến thảm cảnh do đất nhưng... nó lại chẳng cảm nhận được sự rơi tự do của cơ thể. Có 1 cánh tay đã vươn ra đỡ nó. Nó nhìn chủ nhân của cánh tay đã giúp đỡ nó.. là hắn. Lòng nó khê dao động 1 lần nữa. Nó đứng thẳng người dậy nói nhỏ:

- Cảm ơn.

Hắn gật đầu. Nó cúi đầu đi thẳng, cho dù nó có ngã thì cũng chẳng cảm nhận được gì đâu. Nó đang bị bệnh mất cảm giác và chẳng biết khi nào hết. Nó muốn được cảm nhận hơi ấm, muốn cảm nhận được vết cắt, vết thương trên người dù đau... nó vẫn không thể.

.....

Ra về, Phong nói có chuyện bận nên không đưa nó về được. Cũng đúng, sắp tới cắm trại qua đêm rồi, Phong là chỉ đội trưởng nên bận vậy đấy. Nó lang thang trên đường. Nó nghe tiếng xe phía sau, quay đầu lại thì nó bắt gặp hắn. Hắn đang cười chiếc mô tô. Đầu nó chột đau nhức, nó đang bị mất cảm giác mà sao đau thế này? Nó đưa tay vịn trán, nó đang ngỡ ngỡ ra 1 hình ảnh nhưng quá mờ nhạt... Hắn thấy vậy nói nhỏ, chất giọng lạnh tanh:

- Tôi đưa về, lên xe đi!

Nó leo lên, giờ đón xe buýt cũng tốn mất 7000 rồi. Nó leo lên xe hắn, cơn đau đầu lại ập tới. Nó thấy 1 cái quán bar, 2 người trên xe... Hình ảnh trong đầu nó vụt tắt nhanh chóng, cơn nhức đầu cũng biến mất. Nó bắt chuyện:

- You đi du học Canada lúc nào vậy?

Hắn im lặng 1 lúc rồi lên tiếng:

- Sau khi chia tay bạn gái 2 tuần.

- Sao lại chia tay?

- Cô ta không tin tưởng tôi và cho là... tôi không phải người cô ấy yêu.- Hắn cười nhẹ, giọng vẫn lạnh tanh.

Nó nghiêng người không hiểu, tại sao đã là người yêu của nhau rồi lại như thế. Nó vui vẻ nói:

- Tôi và người yêu tôi rất tốt, Phong rất quan tâm cho tôi.

Hắn không trả lời, hàng mi khẽ rung. Mỗi khi hàng mi xao động thì hắn lại suy nghĩ đến 1 cái gì đó. Nó thấy hắn không trả lời thì cũng không nói nữa. Có lẽ hắn đang buồn vì... nghĩ đến cô người yêu cũ. Tim nó đập chậm 1 nhịp.

Đến nhà, nó đi xuống định tạm biệt thì hắn nói:

- Cho tôi vào thắp hương cho ba mẹ cô nhé!

Nó ngạc nhiên, hắn biết ba mẹ nó đã mất sao? Nó cũng gật đầu, từ lúc 2 người qua đời đến giờ, hắn là người thứ 2 thắp hương sau Phong.

Hắn đốt nhang, mùi nhang thoang thoảng nồng nồng sộc vào mũi nó làm khóe mắt nó cay cay. Đã 1 năm rồi, ba mẹ nó đã ra đi... Nó chẳng thể nào quên được những ngày đau lòng đó. Hắn lau bầu khấn nguyện, nó không nghe rõ. Hình như... hắn biết rất nhiều về nó... Chỉ có nó là mù tịt. Thắp xong thì hắn liếc mắt qua chiếc giường nó, trên đó có 1 con heo hồng. Hắn nhếch mép:

- Con heo đó của ai vậy?- Hắn hi vọng là nó nhớ 1 chút ít về mình.

- Là của Phong tặng tôi đấy!- Nó nhìn con heo cười híp mí.

- Vậy sao? Bảo cậu ta đừng lấy vật của người khác rồi nhận là của mình.- Nói xong, hắn xoay người đi đến bên chiếc mô tô rồi phóng đi mất.

Nó nhìn theo hắn, tìm nó lại đâu. Nó có vấn đề về tim sao? Hắn nó câu nói đó có nghĩa là gì?

64. 2 – Chương 16

Chương 16: Kí ức sẽ không quay về đâu!

Hắn bước vào quán cà phê, Phong đang ngồi trong quán, tay khuấy đều li cà phê đã tan dù chưa dùng đến 1 miếng. Cổ họng cậu đắng ngắt. Hắn ngồi đối diện cậu, hàng mi khẽ rung nhẹ:

- Cậu đang muốn biết tại sao tôi về?

Phong lặng lẽ gật đầu. Hắn cười bồn chồn:

- Giành lại kí ức của cô ấy!

Cậu nhìn đôi mắt hắn, kí ức ư? Bác sĩ đã nói không thể có lại rồi, đó là ý trời. Chỉ mất kí ức về hắn. Cậu cười hất ra:

- Kí ức sẽ không quay về đâu!

- Nhưng trong tim của cô ấy có tôi! Cậu không nghĩ sẽ yêu thêm lần nữa sao?

Phong chới với, đúng, tại sao lại không thể xảy ra chuyện này chứ? Là cậu quá tự phụ.

- Với lại, cậu đang đóng thế tôi đấy!- Hắn cười lạnh, đôi mắt xoáy sâu vào mắt Phong.- Còn nữa, đừng đem vật sở hữu của tôi rồi nói là của cậu!- Hắn đứng lên đi 1 mạch ra xe rồi phóng đi. Phong nhìn theo làn khói, đôi mày nhíu lại.

.....

Nó quăng cái cặp qua hàng rào, leo qua tường. Cái tường này sắp mòn vì cái dấu leo của nó rồi.

- E hèm, tôi đợi em này giờ!

Nó phóng qua rào nhìn người vừa nói, nó cười méo xệch. Hôm nay cô Nghi không có vào trường, ai giải vây cho nó đây? Phải tự lực cánh sinh thôi. Nó dè chừng nhặt cái cặp. Ông thầy đi nhanh hơn, lần này ông sẽ không để nó thoát. Nó ba chân bốn cẳng chạy đi, ông thầy xách cây chạy theo. Thầy giáo của chúng ta đã được tập luyện sự dẻo dai nhờ rượt đuổi đám học trò đi trễ này. Nó chạy đến 1 bụi cây thì có cánh tay kéo mạnh cánh tay nó xuống. Hắn đang nằm trên cỏ, nó mất đà ngã chúi lên người hắn. Đôi mắt đang khép hờ khẽ mở, hàng mi rung nhẹ, hắn nói nhỏ:

- Cúi sát xuống!

Nó nghe lời hắn, nó cúi sát trên người hắn. Nó nghe rõ tiếng tim mình đập, lần này nó không đau, là nó đang đập rất nhanh. Ông thầy theo nó đến đây thì mất dấu. Thầy tức mình giậm giậm chân như con nít:

- Lại mất dấu nhỏ cá biệt này rồi!

Nó cười thầm trong bụng, cỡ thầy thầy cứ gọi cả gia đình thầy ra, em lột da ăn cái một hà. Nó khoái chí nghĩ. Ông thầy vò đầu bứt tóc 1 lúc rồi cũng đi. Nó thả lỏng cơ thể định đứng dậy thì hắn kéo nó xuống thật mạnh. Nó mở to mắt, hắn... đang hôn nó. Nó đẩy hắn ra thì hắn càng lấn tới. 5 phút sau hắn mới từ từ bỏ nó ra. Nó cảm nhận được môi mình tê tê. Nó đang có cảm giác. Tim nó đập trong lồng ngực rất nhanh. Hắn vẫn bình thản như không có chuyện gì nhìn nó. Hắn xô nó ra không chút thương tình rồi đứng dậy. Nó ngồi dưới đất nhìn cánh tay hắn đang chìa ra trước mặt. Có nên nắm lấy hay không? Trong tích tắc suy nghĩ, nó đưa tay ra nắm lấy tay hắn. Nó cũng chẳng rõ vì sao như vậy.

Hắn nhếch mép, dứt tay vào túi lấy 1 hộp sữa đưa cho nó:

- Hàng ngày uống cái này, từ từ cô sẽ thấy... khỏe hơn...

Nó vẫn chưa hết ngại, không cầm ngay hộp sữa mà hỏi:

- Tại sao cậu lại làm như vậy?

Hắn cười nhẹ, vò mái tóc. Hắn im lặng không trả lời. Nó nhìn hắn liếc xéo cảnh cáo:

- Tôi có bạn trai rồi đấy!

- Tôi biết!- Nói xong hắn cầm tay nó đặt hộp sữa lên tay nó rồi đi về hướng ngược lại. Nó cầm hộp sữa trên tay ngẩn ngơ. Nó định vứt bỏ nhưng... lại không nỡ. Nó cho vào cặp rồi đi lên lớp.

Nó mở hộp ra, kê miệng uống thử. Hừm, sữa có béo có ngọt nhưng hơi chát chát vị trà và thuốc thì phải nhưng cũng tạm tạm, có thể uống. Lúc này.... nó có cảm giác sao??? Nó cảm thấy vui vui nhưng cũng cảm thấy lo sợ.

Hắn đứng bên ngoài lớp nhìn nó rồi ngồi trên lan can. Đôi mắt sâu khê lướt nhìn bầu trời. Đây là tầng 2, lan can cũng khá cao so với tầng lầu, nếu rơi xuống thì sẽ chết sao? Hắn cười cợt với bản thân, thấp vậy làm sao die được. Tụi con gái đứng trên hành lang nhìn con người đẹp như tranh vẽ đang bán tính mạng với tử thần không khỏi hoang mang. Minh Tuyết khép nép đằng sau nhìn hắn. Hắn lướt mắt về phía Minh Tuyết như cảnh cáo rồi phóng xuống dưới. Cú đáp đất rất nhẹ nhàng, nhẹ như gió, đủ làm mọi người chứng kiến rùng mình.

.....
- A, chị Chi đến rồi kìa!- Nhóc Lan nhanh nhẩu chạy ra.

Vậy đã hơn 1 năm nó gần bó với ngôi nhà nhỏ bé của sắp nhỏ rồi. Bọn trẻ xúm lại giành giật bánh kẹo trên tay nó. Chỉ 1 loáng là hết nhẩn. Hôm nay hình như có gì đó rất lạ... à, có 1 khuôn mặt mới ở đây. Nhìn con nhóc rất xinh đẹp, ăn mặc cũng rất sang trọng, cô bé... vừa bị vút sao? Nó đi đến bên con nhóc:

- Em là thành viên mới của trại trẻ mồ côi sao?

Con bé chống nạnh thở hơi ra, chân mày nhú lại không trả lời. Chắc có lẽ con bé còn buồn. Nó cố gắng nói năng nhỏ nhẹ:

- Em sẽ từ từ quen thôi, tội nghiệp em quá, lớn vậy rồi mà bị ba mẹ bỏ bê!

- Chị nói năng gì kì vậy? Tôi đến đây cùng chú Út đấy!- Con bé hất cằm.

Ồ, có 1 sự nhầm lẫn không hề nhẹ ở đây, mà con nhóc này, còn bé mà hỗn láo với người lớn + chảnh chọe. Đáng ghét quá, phải cho nó 1 bài học thôi. Nó nhỏ nhẹ:

- Bé con tên gì mà xinh thế?

- Đỗ Kim Ngân!- Con bé nghe khen nên trả lời qua loa.

- Tên đẹp, người đẹp mà nét chẳng đẹp, nhân cách vậy là không được rồi!

- Cô...- Con bé xoay lại nhìn nó trợn mắt.

- Sao nào?- Nó nhướn mày thách thức. Tụi con nít xoay quanh reo hò... cổ vũ. Ngân Ngân đang nhìn nó bằng đôi mắt có lửa và nó cũng vậy.

65. 2 – Chương 17

Chương 17: Đấu tranh với bé con.

Ngân Ngân héch mặt nhìn nó, đôi mắt to tròn khê suy nghĩ. Nó móm móm ngón tay thách thức. Làm người lớn mà ăn thua đủ với con nít thì đúng là kì nhưng... nhỏ này chảnh, thuộc dạng ngoại lệ. Con nhóc nhú mày, cái miệng nhả ra để lộ 4 cái răng. Nó đoán, nhóc này khoảng 7 tuổi. Ừm, bé nhưng có võ thế nhỉ? Trong phút lơ là, con bé chạy lại cắn ngay vào cái tay nó. Nó hơi ngạc nhiên, nếu nó 2 năm về trước chắc sẽ đau đến chảy nước mắt... nhưng... nó chẳng có cảm giác gì hết, đột nhiên nó thấy buồn. Nó đưa tay đẩy con bé ra, có bé vẫn cắn cứng ngắc. Tụi nhỏ mở to mắt hô lên:

- Chảy máu rồi chị Chi ơi!- Nó nhìn xuống tay, quả thật ra máu. Răng con bé này là chuột à? Nó đẩy đầu con bé 1 cái thật mạnh làm con bé té xuống đất òa khóc. Nó khoanh tay khinh khỉnh:

- Đau hả?

Con nhóc ngược lên, nước mắt vẫn đầm đìa:

- Cô quá đáng! Tôi méc chú Út.

- Méc đi, tay ta chảy máu rồi nè! Nhưng ta không đau, thế nào, ngưỡng mộ không?- Tay kia nó phe phẩy ra về ta đây.

- Thế cô chân sắt tay chì à? Học được thuật biến thân sao?- Con bé nín khóc ngược lên chui môi.

- E hèm, ta đã được rèn luyện từ bé nên chẳng đau, chẳng nóng gì cả. Muốn hơn? Ta chỉ cho hé hé.- Nó cười khoái chí, phải cho con bé này bài học thích đáng mới được.

- Uầy, không tin. Mặt cô chỉ có mà đi lừa tụi con nít này!- Tiểu Ngân liếc nhìn tụi bé Lan đang quay quanh nó.

Nó đảo mắt 1 chút, IQ của con bé này không đến nỗi tệ. Thôi được rồi, dù con nít là phải có kẹo và lời ngon ngọt. Với con nhóc này, phải chứng minh. Nó lấy cái quẹt gas trong túi quần ra quẹt ngay vào tay. Vết bỏng đỏ ửng lên, nó chẳng có cảm giác. Con bé mở to mắt nhìn vết bỏng càng ngày càng sưng đỏ trên tay nó. Nó cười đắc chí, con bé tin sái cổ cò rồi. Tụi con nít trong trại mồ côi thì hoan hô tán thưởng như xem 1 cảnh xiếc. Con bé hỏi nhỏ:

- Sao cô làm được hay vậy?

- Có muốn học không?- Nó nhướn mày.

- Muốn.- Con bé gật đầu, trên đời này, ai chẳng muốn mình không đau.

Nó xoa xoa cằm. Trước hết phải dạy nhỏ tiểu thư về cách xưng hô.

- Kêu ta bằng chị.- Vành môi nó cong lên.

Con bé khoanh tay, nhường bà cô này 1 chút cũng không sao, phải học cái bí quyết mình đồng da sắt này mới được.

- Chị.- Con bé nói, mặt cúi gằm.

Nó gật đầu hài lòng. Mà khoan, nếu chỉ có vậy thì sao dạy bảo con bé này được. Nó suy nghĩ trong đầu. Đột nhiên, giọng nói quen quen vang lên, 1 chất giọng lạnh tanh ngang phè.

- Kim Ngân, lại đây với chú.

Nó quay đầu nhìn nơi phát ra âm thanh. Là Đỗ Nhất Trung, bạn cùng bàn. Ngân Ngân chạy lại ôm chân hắn, con nhóc dự định sẽ méc vụ lúc nãy nhưng nó lại muốn... chân sắt tay chì cơ. Hắn đứng bên trong nghe nãy giờ, hắn đang cố nhịn cười. Bạn gái... cũ, con nít vậy cơ à? Coi như ông trời đang tạo cơ hội hắn tiếp cận nó. Nó nói:

- Trùng hợp vậy!

- Ừm, có lẽ không. Cô đang dạy... thuật biến thân cho Ngân Ngân?- Hắn cười nhẹ, cái cười đang nén trong bụng hắn muốn vỡ ra.

Nó vò tóc nhẹ, dù con nít bị bắt quả tang nè. Nó mím môi cúi đầu không trả lời. Tụi nhóc thấy vậy thì nhao nhao:

- Chị Chi hay lắm ạ, chị có thể đốt cháy tay mà không đau!

Nó đang tận dụng lợi ích... của căn bệnh? Hắn cười nhàn nhạt:

- Vậy thì đến nhà dạy cho Ngân Ngân đi!

Ngân Ngân gật đầu tán thành. Nó vẫn đang mím môi mím lợi suy nghĩ.

- 1 tháng 10 triệu!

Đầu óc nó bắt đầu nhưn nhưc. Nó mở to mắt nhìn hắn, kí ức lại quay về. Nó loáng thoáng nghe từ tiếng vọng xa xăm... Đổng giả bạn gái tôi, 1 tháng 10 triệu. Nó vịnh chắc đầu. Hắn tiến lên bên cạnh cầm chắc vai nó. Gần đây... nó thường đau đầu với mở hồn độn chẳng liên quan. Nó cố đứng vững, nỗi đau đã vơi, đầu nó xuất hiện 1 khoảng không, nó chẳng còn nhìn thấy gì trong đầu nữa. Nó lắc đầu từ chối câu hỏi đó. Hắn lấy trong túi ra 1 tờ giấy đưa cho nó. Nó mở mắt to, HỢP ĐỒNG... Nó đọc 1 mạch đến câu cuối: Tôi

là Trương Yến Chi, tôi sẽ làm bạn gái giả của Đỗ Nhất Trung không thời hạn. Nó còn nhìn rõ... chữ kí của nó. Nó mở to mắt không tin. Nó đã kí sao? Nó bĩu môi:

- Anh lấy đâu ra cái hợp đồng giấy đã ngả màu này vậy?

- 1 năm trước.- Hấn nhẹ giọng.- Chữ ký thật đấy. Giờ không cần làm bạn gái, cứ đến chăm nom Ngân Ngân bảo bối là được.

- Không đấy!- Nó hất mặt.

- Tôi sẽ công khai ngay trước trường rằng cô bạn gái của tôi bằng bằng hợp đồng hợp pháp này. Nó hình mũi, chẳng phải nó đang là bạn gái của Phong hay sao? Ngân Ngân giặt giặt tay nó:

- Cô phải dạy tôi bí quyết mình đồng da sắt!- Giọng điệu con bé có chút kênh kiệu.

Máu má mị trong lòng nó nổi lên, con bé này lại gọi nó bằng cô và hạnh hợc nữa rồi. Nó gật đầu ngay:

- Tôi sẽ trông con nhóc phiền phức này, xé mau!- Nó nhú mày.

- Hừm, fine, after you e and love me.- Hấn cười.

Cái gì mà tiếng em tiếng anh, tiếng Việt còn chưa rành nữa, thôi kệ đi. Nó loáng thoáng thấy hình ảnh gì đó trong đầu... bằng hợp đồng... hình như có thật. Mà tại sao... nó không còn đau đầu nữa! Phải chăng căn bệnh mất cảm giác lại chuyển biến mạnh.

66. 2 – Chương 18

Chương 18: Cảm xúc không trọn vẹn.

Nó lắng nghe tiếng tim trong lồng ngực mình đập. Tại sao... nó lại có cảm giác háo hức thế này? Có chăng đây là rung động nhất thời. Không, nó đã có bạn trai, hơn nữa... còn đang rất... hạnh phúc.

Hấn nhìn nó, hấn lấy 1 tờ giấy đã có cái gì trong đó. Nó cầm tờ giấy trên tay rồi nhìn hấn, ừm, là địa chỉ thời mả. Con nhóc Ngân Ngân khoanh tay hài lòng. Con nhóc gật đầu:

- Cô phải truyền đạt hết đấy nhé!

Nó nhìn con bé, mặt nào nề. Dự dõ cho đã giờ thì... ềo... phải làm bảo mẫu. Tụi con nít đứng trên nhìn 2 anh chị đang diễn trò hề. Nó đưa tay gãi gãi đầu, mắt nó chột lia vào... cái đồng hồ trên tay. AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA 3 giờ rồi, giờ mà về thì cũng đi làm trễ 30 phút. Nó vò đầu bứt tai rồi chạy lúi cuí chào mọi người còn mình thì phi nhanh ra trạm xe buýt.

Hấn đứng nhìn nó cười cợt. Hấn có niềm tin rất mãnh liệt... nó sẽ lại là của hấn. Cảm ơn mẹ vợ... nơi thiên đàng...

.....

- A, cháu xin lỗi ạ!- Nó cúi gập người thở dốc.

- Cái con bé này, lại đến trại mồ côi sao? Hừm, vào nhanh đi cháu!- 1 người đàn ông trung niên nói nhẹ. Ông chính là người chạy xe honda đụng trúng nó 1 năm trước. Có ai còn nhớ không? Khi triệu chứng của cơn mất cảm giác bắt đầu chớm.

Nó cúi đầu chạy vào bê thức ăn cho khách. Đây là 1 quán fast food khá nhỏ, thức ăn đều do chú này làm. Nó đã tình cờ gặp lại chú khi đang trên tường đến trường tay tầm tở báo tìm việc làm. Chú tuổi cũng đã à lại cô đơn nên... có nó tiếp cũng vui hơn. Chú đã nhất quyết đòi trả nó 2 triệu 1 tháng nhưng nó lại không nhận, chỉ cần chú cho nó 1 ít tiền cuối tháng mua quà cho tụi trẻ trại mồ côi thôi, còn buổi tối... nó đã làm tại quán bar. E hèm, khu pha chế! Đừng nghĩ bậy!

Nó bê khay thức ăn đến bàn số 4, cánh cửa quán mở ra. Người nó yêu... là Phong. Cậu đi vào quán vẫy tay chào nó rồi, nó quay ra vẫy vẫy tay cười tươi. Nó đi về phía cậu:

- Sao hôm nay rảnh mà đến đây vậy?

- Nhớ cậu thôi!- Cậu vuốt mái tóc nó.

Nó cảm thấy 1 cảm giác khó chịu và đầy tội lỗi dấy lên trong lòng, nó không thích cậu chạm nó 1 cách quá thân mật như vậy. Nó im lặng gật đầu rồi quay vào bên khay tiếp theo. Phong nhận ra... khoảng cách bây giờ đã rõ rệt. Phong ngồi vào 1 bàn ăn, tai đeo dây phone, tay chống cằm nhìn ra cửa. Khoảng cách đã khá rộng rồi...

Nó đặt li cà phê lên bàn cậu rồi định xoay vào, Phong nắm lấy tay nó:

- Ngồi xuống, tớ hỏi cậu 1 tí!

Nó gật đầu kéo cái ghế ngồi xuống. Phong trầm ngâm 1 chút, giọng nói trầm buồn:

- Cậu đang tạo khoảng cách với tớ?

- Không, chỉ là... tớ đang bận.- Nó nghẹn giọng, nó đang nói dối.

- Vậy sao?- Phong gật đầu cười nhạt, cứ cho là vậy đi.- Vậy chủ nhật cậu có đi cắm trại xa với trường không?

- Mình sẽ đi!

- Vậy tớ sẽ đón cậu!

- Không cần đâu. Mình sẽ tự đến.- Nó nói nhanh không 1 chút phân vân.

Phong gật đầu, nó lại chẳng cần cậu. Cậu đứng dậy đi thẳng chẳng quay đầu nhìn nó. Cậu cần trấn tĩnh bản thân. Why Am I Stupid?

Nó nhìn bóng cậu quay đi, nó cảm thấy có lỗi. Tình cảm nó dành cho cậu hình như chỉ ở mức bạn bè...

.....

Hắn ngồi trên ghế sofa, tay đang khuấy đi sữa. Ngân Ngân đang xem ti vi ngồi cạnh hỏi:

- Chú Út à, chú pha sữa với gì thế?

- Thuốc thôi!

- Ày, phản tác dụng thì sao?

Hắn cười cười nhìn con nhóc đang hỏi, hắn cũng đã nghĩ như thế nhưng các thành phần trong sữa và thuốc không ảnh hưởng đến bệnh tình nên mới pha chế thế này.

- Khinh thường chú sao?- Hắn cười nhẹ.

- No, nhưng cứ sợ chú cho Bella uống thử.

- Con cứ bảo vệ chú chó của con đi, trước khi nó sùi bọt mép dưới tay chú.

Con bé phóng xuống miệng hét to:

- Bella à, chạy mau. Chú lại pha chế kìa.

67. 2 – Chương 19

Chương 19: Chú chó hoang.

Nó thả người trên chiếc giường, nằm khoảng 30 phút nữa thì bắt đầu làm tại Bar. Ashhh, hàng ngày đều mệt mỏi thế này, kiếm tiền ăn cơm cũng đã khó, giờ còn phải vừa học vừa làm. Kinh!!!!

Nó đứng dậy bước vào nhà tắm, mắt nó dừng lại trên con heo hồng. Đột nhiên, nó muốn ôm con heo vào lòng ngay tức khắc. Ôm như ôm 1 hình bóng xa xôi nào đó. Nó ngồi xuống lại giường, tay vớ lấy con heo hồng ôm vào, khóe mắt cay cay. Nó cảm thấy có lỗi với Phong????

.....

Nó đi ra khỏi nhà chuẩn bị quay vào khóa cửa. 1 chú chó cực kì dễ thương * cứ liên tưởng tới Boo hehe* chạy đến cạnh nó. Chú chó dụi dụi đầu vào chân nó. Nó quỳ xuống vuốt ve đầu chú chó:

- Mày bị lạc sao?

Chú chó ừ ừ vài tiếng. Nói hỏi tiếp:

- Chủ của mày đâu rồi?

Chú chó quay đầu nhìn bụi cây gần đó rồi cúi đầu * lắc lắc* chó đều dễ sợ chưa =)). Nó bế chú chó vào lòng. Nó phát hiện ra 1 sợi dây chuyền có để chữ Bella. Nó hôn chú chó:

- Vậy tao sẽ chăm sóc tạm đến khi nào tìm được chủ của mày nhé, Bella!

CHÚ... Ừm... Nghe thấy tiếng động, nó dáo dác nhìn quanh. Không có ai, có phải là nó nghe nhầm không ta? Thôi kệ, ăn trộm cũng chẳng dám viếng thăm nhà nó làm gì, có chẳng khi vào lại để thêm tờ giấy: Mẹ mày con ranh, nhà còn thua nhà tao! =.= Nó bế Bella đi vào trong nhà.

Từ bụi cây gần đó, hấn thả lỏng cái tay đang bịt miệng của Ngân Ngân lại, Ngân Ngân đang cắn bàn tay của hấn thì nhả ra. Ngân Ngân nước mắt rưng rưng nhìn hấn:

- Chú, Bella là của con mà, con mà không đi theo thì cũng chẳng biết chú đem Bella thả ở đây, còn là nhà của bà cô chân sắt tay chì đó.

Hấn nhìn con bé, biết nói sao bây giờ? Có khi nó lại nhà hấn, con bé lại đòi Bella lại. Hấn nghĩ 1 chút, à có rồi:

- Chú vừa thấy chiếc váy rất xinh xắn trên mạng, con có muốn không?

Con bé nước mắt tèm lem:

- Thật sao?

- Nếu Ngân Ngân thích thì chú Út mua cho, còn Bella thì sẽ trả cho cháu sau!

- Cháu cho chú 30 phút, bằng không thì...

Con nhóc lấy đâu ra cái vụ gian hạn thời gian giống hấn thế này, hấn hậm hực nhìn con bé. Con bé héch mặt:

- Bà cô đó ra kia, giờ sao?

Hấn nhắc bồng con bé chạy như bay ra chiếc ô tô đợi sẵn. Quăng con bé vào trong, hấn ngồi bên cạnh móc iphone trong túi:

- Thư ký Đông, mau tìm 1 chiếc váy đang hot nhất mạng cho con bé Ngân Ngân. 30 phút nhé!

Con bé lúc này vừa khóc bù lu bù loa giờ thì cười toe toét. Con bé nhoẻn miệng để lộ 4 cái răng sữa:

- Chú cũng hay đó, con cần váy mà cũng chẳng thấy đau. Bà cô dạy cho chú à?

Hấn nhìn lại bàn tay trái của mình, bị cắn sưng tấy lên muốn bật máu. Hấn hừ hừ như con nhóc. Con bé quên luôn việc tìm Bella chỉ vì... 1 cái váy.

.....

Sau khi đã cho Bella 1 chỗ nằm ngủ lí tưởng, bây giờ nó đang có mặt tại quầy pha chế Bar. Có người con trai cũng trạc tuổi nó, trông cũng đẹp trai và bánh bao. Cậu ta ngồi lên ghế, mặt có vẻ buồn. Làm ở đây 2 tháng, ít nhiều gì nó cũng có kinh nghiệm, cái mặt ma chê quỷ hờn này mới chia tay bạn gái là cái chắc.

- 1 cocktail mạnh.

Nó gạt đầu rồi bắt tay pha chế. Với cái tụi mè nheo này 1 lần mạnh ngủ luôn thì hơi buồn, nó pha khá nhẹ nhàng, mới li đầu mà, phải cho cậu này kêu những lần sau thì Bar mới thu nhập cao chứ!

Nó đặt li cocktail lên bàn. Cậu con trai ngược nhìn nó:

- Cô có biết chia tay đau khổ thế nào không?

- Ủ, tôi hiểu mà.- Đó, nó đoán đúng rồi, chia tay bạn gái.

- Ủ, tôi đang đau khổ chết đi được nè, là cô ấy đã bỏ tôi đi.

Tội nghiệp, đẹp trai thế mà bị bạn gái bỏ, chắc là đang sock tình, say thuốc cảm đây mà. Nó gật đầu, vẻ mặt cũng buồn bã:

- Cô ấy không tốt thì cứ cho cô ấy đi, mình tìm người khác xứng đáng hơn.

-KHÔNG! KHÔNG AI XỨNG ĐÁNG ĐỂ TA YÊU THƯƠNG HẾT!- Tên đó đột nhiên quát lên làm nó giật mình lùi về sau. Sau khi đã uống hết ly cocktail đầu tiên thì tên đó bắt đầu kêu ly thứ 2. Tên đó làu bàu:

- Hamster ơi, sao em lại bỏ anh đi chứ!

Hamster? Nghe giống tên con chuột nhỉ? Nó nhúu mày ngờ ngợ. Nó hỏi thử:

- Cậu nói cô ấy tên Hamster?

- Ủ, con chuột nhỏ đáng yêu nhất trên đời!

Nó bịt miệng để không hét vào mặt tên đó 2 chữ Bệnh Hoạn.=.= Chia tay sao? Tên đó quen với 1 con chuột.

- Hôm nay do ăn quá nhiều nên tôi đã đưa cô ấy đi bệnh viện, giờ vẫn chưa biết ra sao, bác sĩ nói có thể tôi phải chia tay với cô ấy!

Nó giả lơ quay đi chỗ khác, đối với hạng khùng bầm sinh, điên giống thiên tài này, chỉ cần 1 phát cắn là nọc chạy rần rần trong người. Nó nhìn tên đó khóc lóc mà không thể nhin được cười, mặt nó đỏ rần rần. Nó buông lời 1 câu:

- Tình người duyên chuột, thôi cứ để trời định đoạt!

Tên đó ngẩng đầu nhìn nó rồi lại kêu thêm vài 3 li cocktail nữa. Cuồng Hamster, chẳng biết nó nuôi Bella có cuồng vậy không nữa. Bella rất dễ thương mà!

Vote kết cục: Happy Ending or Sad Ending, vẫn đang phân vân ^^

68. 2 – Chương 20

Chương 20: Người bạn gây hiểu lầm...

Tên đó ngồi vu vơ ba bốn câu rồi uống cạn ly, hết ly này rồi đến ly khác, chẳng biết bao nhiêu. Nó pha muốn rã tay. Cái tên này, từu lượng cứ như trâu bò. Nó nhìn hần uống cocktail như nước lã thì gật đầu 1 cách thán phục. Nó ngồi đếm nước đá trong thùng, quả thật, hôm nay quán vắng tanh mà có con người uống bù tấp rồi. Không lo mất việc là đây. Nó ngược nhìn đồng hồ, cũng đã 11 giờ rồi, giờ này nó có thể tan ca. Nó xách chiếc ví trên tay chuẩn bị ra khỏi Teen Bar. Tên đó đến lúc này cũng đã thấm rượu. Nó chống cằm, tay để trên quầy bar 1 chút nhìn tên đó. Thú vị, 1 tên điên vì... yêu đang trong tình trạng nửa vờ.

Hần móc trong túi ra 1 sấp tiền đặt lên quầy. Mắt nó hoa cả lên, What the hell! 1 sấp 100 đô la. Nó mở to mắt, miệng nói:

- Nè nè, anh đang boa cho tôi đó à?

- H...ử??? Ừm... hừm... L..L..ấy Điii...i.- Chết giọng của hần nhưa nhựa.

Nó lấy tay đếm sấp tiền, tay quăng vào thùng tiền 1 tờ. Cái này đủ cho tụi ở trại mồ côi ăn cả tháng. Nó hí hửng cất bước ra đi. Tên đó cũng đứng dậy đi theo, tên đó đi siêu vẹo, nhưng hay thật, tên đó đi được đến cửa quán thì gục luôn.

Nó lắc đầu ngán ngẫm định thẳng cẳng chân bước qua nhưng... lòng yêu thương động vật lẫn con người khiến nó dừng lại. Nó cúi xuống ngồi cạnh tên đó. Đúng là 1 tên điên, giờ biết nhà hần ở đâu mà đưa về

đây? Nó đứng gãi gãi đầu, ối sao ngứa thế này, có chí chắc? Nó nghĩ hoài mà chẳng ra cách. Giờ này taxi cũng vắng lặng ghê á. Nó nhìn vào cái ví, nó đã lấy của hắn hơn 20 từ 100 đô la đó, không nên làm người ta nghĩ mình vô ơn.

Nhà nó cách đây khoảng 20 căn, chắc cũng... gần. Nó cúi xuống vác tên đó lên vai, tên này nặng thật đó. Cái này thì có mệt chết. Cái này chỉ có hát cho vơi sầu nhưng nó biết khả năng hát của mình. Nó dành ngâm thơ. Nó nhìn lên trời:

- Tôi ngâm thơ cho anh nghe nhé! E hèm, tóc anh dài anh cài hoa thối địch 1*, miệng anh cười như đít con vịt xiêm.

1* là hoa châm ổi, trong mình rất ghét mùi hoa này vì nó nồng và có mùi hôi hôi, mùi nó cứ như ai đánh rắm.

Quả là 1 bài thơ hay, nó thầm nghĩ. Nó vác tên đó trên vai, hình như có 1 cái gì đó đang đi đằng sau thì phải. Nó quay đầu lại, không có ai cả. Ờo, kinh, sợ ma quá đi à. Nó quay đầu đi thẳng, đầu nó đụng trúng 1 cái gì đó. Nó ngược lên, ừ ời, hú hồn. Là bạn cùng bàn, hắn lia cặp mắt sắc lạnh nhìn tên con trai trên vai nó. Tự nhiên, tim nó đánh âm ầm. Nó nói nhỏ:

- Tôi chỉ đưa tên này về, không có gì...

Hắn lướt qua nó nhẹ tênh, hắn như 1 làn gió. Hắn cho tay vào túi đi thẳng, đầu ngược nhìn trời. Hắn đã sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra với nó nhưng... giờ thì lại không muốn nhìn thấy sự việc bây giờ. Tim hắn đang nhói.

Nó cảm thấy cả thân người mình bủn rủn không còn sức lực, nó quy xuống đường, tên con trai trên vai nó rơi tự do. Nó cảm nhận được tim nó đang run rẩy. Chỉ là ảo giác, hắn không là gì của nó tại sao nó lại cảm giác đau tái tê thế này!

Nó nhìn tên con trai trên đường, dù sao cũng không phải hạng gái quán bar như bao người, nhận tiền boa thì phải làm tròn bốn phận. Nó đứng lên vác tên đó đi tiếp.

Nghe tiếng mở cửa, Bella chạy ra nhảy bổ lên nó nhưng khi thấy có người lạ thì lập tức phóng xuống ngay. Nó quăng tên nặng như trâu này lên giường. Tên đó vẫn ngủ say như chết, may là hắn không... Ừa... Ý nghĩ trong đầu nó đột nhiên biến mất, hắn ời ngay trên sàn. Nó lắc đầu ngao ngán, Bella nép vào 1 bên. Bella mà biết nói thì chắc chắn nó sẽ thốt lên: Kinh khủng, con người còn ở dơ hơn cả tôi!

Nó xách xô nước thu dọn bãi chiến trường, nó nhìn thấy tên kia đang nằm trên con heo hồng, lập tức nó phi lên giăng lại đặt ngay ngắn trên ghế sofa. Nó đột nhiên nghĩ đến hắn, tại sao lại nghĩ chứ! Nó cố lắc đầu cho qua. Lạ thật, tại sao nó lại cảm thấy có lỗi với hắn mà chẳng phải Phong?

.....

- Tôi đang ở đâu vậy?- Tên đó lơ mơ tỉnh giấc.

Nó đi ngang liếc nhìn, thuận miệng đáp:

- Dưới bầu trời, trên mặt đất.

- Tôi hỏi thật!- Tên đó háng giọng 1 cái.

- Nhà tôi, ờk? Vậy giờ khỏe chưa? Đi khỏi nhà tôi ngay!

Nó gạt bát sữa xuống cho Bella rồi đuổi cổ tên đó không thương tình nghĩa... 1 đêm.

69. 2 – Chương 21

Chương 21: Cắm trại không hẳn là vui.

Tên đó ngồi thờ lờ trên giường vò nhẹ mái tóc. Nó chống nạnh cau có:

- Thế định ăn dầm ở đây à?

Tên đó không trả lời, đi thẳng xuống giường vào ngay gian bếp. Nó vừa mới chuẩn bị phần ăn sáng ỉnh nó thôi. Tên đó đi vào nhà vệ sinh, 1 lát sau, tên đó bước ra với bộ dạng chỉnh chu, tự nhiên kéo ghế, tự túc ăn phần ăn sáng của nó. Nó há hốc mồm, quả thật là rất gan nha. Nó vỗ vai tên đó 1 cái:

- What the fuck? Đây là của tôi, tránh ra.

- Đói thì ăn.- Tên đó trả lời qua loa cho có rồi cầm đầu ăn tiếp. Lần đầu tiên trong đời nó thấy 1 người tro trên, mặt dày như mặt đường như thế này.

Ở cửa nhà có tiếng chuông, nó phóng ra mở cửa. Phong chìa bó hoa trước mặt nó:

- Dù cậu nói tớ không cần đến đón nhưng tớ thì nghĩ là cần. Cậu chuẩn bị xong hết chưa, để mình vác xuống giúp cho.- Nói rồi cậu tổng bó bông vào tay nó bước vào nhà. Thôi chết, trong nhà còn có 1 vị khách không mời kia mà. Nó lúnh quýnh chạy theo nhưng... không kịp nữa rồi. Phong đang dựa vào cửa nhà bếp nhìn tên đó ăn. Tên đó vẫn xem như không có gì ăn nốt bữa ăn rồi đứng dậy rửa tay. Nó đến trước Phong, cúi đầu lí nhí:

- Tôi qua tớ làm tại Bar và...

- Hắn ta bao cậu cả đêm sao?- Phong ngắt ngang câu nói của nó, mắt cậu lơ dềnh.

Mắt nó mở to giận dữ. Cậu là bạn trai nó mà lại nghĩ nó là hạng người như thế sao? Nó quát:

- CẬU CÓ CẦN NGHE TỚ GIẢI THÍCH HAY KHÔNG? CẬU NGHĨ BẠN GÁI CẬU LÀ LOẠI NGƯỜI ĐÓ SAO?

- Chứ cậu nói gì giờ phút này? Cậu nói là lỡ chân trọ 1 đêm hay sao?

* Bốp* nó vung tay tát 1 cái thật mạnh vào mặt Phong, cậu ngạc nhiên nhìn nó. Nó gằn giọng:

- Mình chia tay!

Phong hoảng hốt, không kịp định thần. Tay cậu nắm lấy tay nó:

- Không, tớ xin lỗi... chỉ là tớ...

Nó giật tay ra khỏi cậu. Tên đó đứng nãy giờ thì cười hất ra. Nó nhìn vào trần nhà, đẩy mạnh cậu ra:

- Cậu về đi, lát nữa mình sẽ đi, nếu cậu ở đây tức là cậu không đón chào sự có mặt của tớ.- Phong buông tay nó ra định giải thích thì nó ra hiệu im lặng.- Nhanh đi, nhé!

Cậu quay người bước đi, tim cậu đang rất đau. Nuốt nước mắt vào tim, ngày này thế nào cũng sẽ đến, chỉ là sớm hay muộn.

Nó thấy lòng mình nhẹ tênh, không buồn, không đau khổ, chỉ cảm thấy thông thả. Tên đó bước xuống nhà chính rồi quay vào:

- Tôi tên Trịnh Quang Huy, trường Minh Đăng, xúu gặp lại nhé!

Nó chẳng buồn trả lời, nó xách chiếc vali nhỏ đã chuẩn bị sẵn đi khỏi nhà, nó gửi Bella lại cho trại mồ côi, các cô và các nhóc sẽ chăm sóc họ.

.....

Trời gì mà nắng chang chang, 11 giờ trưa mới khởi hành, 9 giờ sáng lại bảo học sinh đến đầy đủ. Nó ngồi trên tầng đá ven đường nơi xe lớp nó hội tụ. Nó mặc chiếc quần sooc ngắn cùng chiếc crop top, đây là trang phục thường nhìn thấy khi nó làm bar, biết sao giờ! Quần dài thì không có, áo dài hoàng chỉ có áo học sinh. Thôi mặc họ nói gì, không nude là được.

Nó vớ lấy cái lá chuối ven đường che đỡ. Có 1 cô bạn nhìn khá trẻ trung chạy về phía nó, trên tay cầm 1 hộp sữa. Cô bạn chìa hộp sữa ra trước mặt nó:

- Có 1 cô bé 7 tuổi bảo mình đưa cho bạn.

- Cảm ơn nhé!- Nó đưa tay cầm lấy hộp sữa, cô bạn kia chạy biến. Nó mở nắp hộp, bắt đầu uống. Lại vị chát chát của trà và có hơi thuốc. Là hần đã đưa cho nó. Hôm qua hình như hần rất tức giận. Tim nó trề 1 nhịp. Nó dáo dác nhìn quanh kiếm tìm bóng dáng ấy.

- Mấy em điểm danh theo lớp rồi lên xe!- Ông thầy giám thị đầu hói nói. Nó bước lại chiếc xe lớp nó rồi xếp hàng. Phong đứng phía trước, cậu là lớp trưởng. Nó chẳng cảm thấy ngại ngùng cứ như nó là điều dĩ nhiên, Phong không phải hạnh phúc nó tìm, sự việc ban sáng chỉ là cái cớ cho vết nứt mà thôi.

Hần đứng ở cuối hàng, tai đeo headphone chẳng đoái hoài gì tới sự vật xung quanh. Nó đứng nhìn hần hồi lâu, hần ngước lên, đôi mắt trong phút chốc va chạm vào ánh mắt của nó, mắt hần lạnh như băng chẳng có chút biểu cảm làm nó rùng mình quay đi nơi khác.

- Trương Yên Chi!

- Có!- Nó giơ tay điểm danh.

- Đỗ Nhất Trung!

- Có.- Giọng nói nhẹ nhàng nhưng rất vang, nó rất ảnh hưởng đến mọi thứ thì phải.

- Giờ các em lên xe chọn chỗ ngồi nào!- Cô giáo đáng yêu nói, ông thầy giám thị mặt dày nhất quyết lên xe lớp 12a8 với lý do.. phụ cô quản đám cá biệt. Hần ngồi cạnh cửa sổ, đôi mắt nhìn ra bên ngoài xa xăm. Chết tiệt, bọn classmate giành tất cả các chỗ nhưng chỗ cạnh hần chẳng ai ngồi. Minh Tuyết ngồi hàng ghế đầu nhưng có vẻ bị biệt lập. Nó loay hoay mãi chẳng biết vào chỗ nào, Phong đứng lên nhường chỗ nhưng lại có giọng nói ngăn cản.

- Come here!- Hần đưa đôi mắt nhìn nó rồi quay về vị trí ban đầu.

Nó e dè đi đến cạnh hần an tọa. Hình như hần có vẻ rất lạnh lùng và khó gần. Nó nghĩ hần còn giận chuyện hôm qua nhưng tại sao phải giận chứ? Nó rối như tơ vò với mớ suy nghĩ trong đầu, đôi mắt vẫn nhìn hần. Hần xoay người nhìn nó.

- Đừng nhìn nữa, thùng mặt tôi rồi!

Nó quay mặt đi nơi khác hát vu vơ vài câu chữa ngượng.

.....

Sau 1 tiếng đồng hồ xe lăn bánh, mọi người đã đến được nơi mà mình mong muốn. Đây là 1 thảm thảo nguyên xanh rì, đúng là rất hợp để cắm trại. Nó bước xuống xe đang tay hít thở không khí. Woa, rất trong lành nha.

- Các em chia nhóm tìm số lá cây mà thầy cô đã cho xem hình. 1 giờ trưa chúng ta sẽ bắt đầu dùng bữa trưa. Nhớ là... bữa trưa tự tìm được nhé!

Nó bắt đầu thấy choáng, gì mà tự kiếm chứ. Nó lấy trong va li 1 bịch Pocca vừa đi vừa nhâm nhi, hôm nay tới đây là chỉ có vui chơi. Tưởng nó là gấu trúc hay sao mà đi tìm lá cây chứ. Đi 1 lúc thì nó nghe thấy tiếng động. Hình như là có đánh nhau, ai đời hôm nay đi chơi mà lại đấu vật thể này!

- Chết này, mày giàu có thì chẳng sao?

- Híc híc, thả tao ra.

Nó đi lại gần thì thấy Minh Tuyết là nhân vật đang khóc lóc, bên ngoài là vòng vây xung quanh của bọn con gái lớp nó. Nó nép sau bụi cây xem, ô hô, vừa có bánh ăn vừa xem phim, hay còn gì bằng! Nghĩ là nó sẽ ra tay cứu vớt sao? Mơ đi, trời phạt con quỷ cái đó mà!

Nhưng hình như có gì đó không ổn, hình như là có dao. Nó nhú mày quan sát.

- Mày đẹp vậy mà rạch mặt có sao không nhỉ?

- Tha cho tôi đi mà.- Minh Tuyết khóc lóc.

Lưỡi dao vẫn kê lại sát mặt cô ta 1 lúc 1 gần. Đến đây thì nó không thể đứng nhìn nữa. Nó phóng ra giằng cây dao trên tay 1 đứa. Lưỡi dao sắc cắt 1 vết dài trên tay nó, máu chảy ra.

70. 2 – Chương 22

Chương 22: Cứu vật vật trả ơn, cứu nhân nhân trả oán.

Nó nắm lưỡi dao quăng đi, máu rơi lã chã. Cái này có thể gọi là ích lợi của căn bệnh mất cảm giác không? Minh Tuyết nhìn nó mở to mắt nhìn nó. Tụi con gái thấy nó chảy máu thì xanh mặt:

- Tao... tao không có ý định làm hại mày!

- Ủ, vậy cảm ơn, đánh cứ đánh nhưng đừng chơi dao, hèn lắm.- Nó đi ra tảng đá ven đường rồi nhìn bàn tay, cười cợt.- Tiếp đi mấy chị em.

Tụi con gái nhìn nó, nhỏ này không biết đau hay sao? Xong ra cứu giờ thì lại bảo đánh tiếp, ý gì đây? Mất hứng, tụi con gái bỏ đi không thèm ngoảnh đầu lại. Minh Tuyết đứng lên đi về phía nó, ngồi trên tảng đá cạnh nó, khóc rầm rức:

- Cảm ơn, tụi nó bảo mình giàu rồi chảnh...

Nó giơ tay ra hiệu im lặng. Nó gật đầu qua loa rồi đứng dậy bước đi. Minh Tuyết nắm tay nó lại:

- Tay phải cậu chảy máu kìa, phải sơ cứu chứ!

- Không đau!- Nó đi tiếp nhưng Tuyết nắm chặt hơn, cô ta có yếu đuối không? Nó nhìn cô ta bằng nửa con mắt, để xem cô ta làm gì, nó cười:

- Thế bạn có mang theo băng gạc sao? Còn cả nước rửa nữa.

Minh Tuyết gõ vào đầu cô ta 1 cái, tỏ vẻ ngây thơ:

- Mình chỉ mang băng gạc nhưng không mang nước rửa. Gần đây có con sông nhỏ, hay mình đến đó rửa đi!

Nó đẩy chiếc cằm qua lại đi theo Minh Tuyết. * Cô ta tính sử dụng nước bẩn cho vết thương nhiễm trùng sao?* Nó nghĩ thầm.

Đến bên con suối, Tuyết lấy trong túi ra bông băng, ngồi xuống bờ sông thả chân xuống. Nó đi lại nhưng chỉ đứng bên cạnh không ngồi. Minh Tuyết ngoắc tay:

- Nè, bạn ngồi xuống đi mình rửa cho!

Con quỷ cái này hai mặt thật, giờ còn gọi bạn xưng tôi. Nó chuẩn bị ngồi xuống thì cảm nhận được 1 bàn tay cầm chặt chân nó đẩy xuống, nó có cảm giác? Cánh tay dùng lực mạnh hơn để đẩy nó xuống nước. Nó định thần cầm chặt cánh tay theo lực đẩy của tay, cả 2 cùng rơi xuống. Minh Tuyết vùng vẫy, nó nắm đầu cô ta cho ngoi khỏi mặt nước:

- Này, cô là chó sao? Con chó có còn biết ơn đấy. Thông báo với cô là tôi biết bơi, cô biết bơi không? Không chứ gì? Để xem tôi làm gì cô!

Nó nắm chặt phần tóc sau gáy cô ta nhấn xuống nước rồi lại giở lên 1 lúc lâu. Nó giơ tay tát vào mặt con ả 2 cái. Hôm nay tâm trạng nó không được tốt, coi như cô ta xui xẻo. Minh Tuyết cố gắng vùng mình khỏi cánh tay nó. Nó cười ha hả:

- Biết bơi thì tự bơi vào bờ nhé!- Nó buông tay ra, Minh Tuyết nắm tay nó van xin:

- Đưa tôi vào bờ, cứu tôi với!

- Biết cầu xin sao? Cầu xin Long Vương đi!- Nó giật tay thật mạnh rồi bơi vào bờ.

Đám con gái lúc nãy diễn kịch xong thì vẫn đi theo nghe tiếng kêu cứu 1 đứa nhảy ùm xuống sông cứu con ả Minh Tuyết.

Nó đi lên bờ, lúc này nó có cảm giác, thật sự là có cảm giác. Nó ấy 1 hòn đá nhỏ khá bén rạch vào vết cắt lúc nãy. Máu rỉ ra nhiều hơn nhưng nó chẳng cảm thấy đau. Tại sao vậy? Nó vò đầu rồi gạch điên cuồng vào cánh tay trái, vết thương lớn lên và nhầy nhụa nhưng nó vẫn không có cảm giác, tại sao chứ? Nó thấy mệt mỏi, có lẽ là mất máu quá nhiều chăng? Nó cố gắng tìm lại cảm giác bằng cách rạch nhiều vết cắt hơn nữa.

- Đồ điên, dừng ngay!- Hấn từ đâu chạy ra đỡ lấy nó. Người nó rơi tự do trong không khí. Nó cảm nhận được hơi ấm, mắt nó nhắm dần.

.....

- Thành phần trong sữa và thuốc có thể làm con người mất kiểm soát, nó có hiệu quả nhưng chỉ là 1 lúc sau khi uống. Tình trạng này của cô ấy có thể dẫn đến tê liệt thần kinh, mong là cậu có thể tìm cách giữ mạng sống cô ấy lâu hơn 1 năm.

- Chết tiệt, các người làm bác sĩ kiểu gì thế hả? Biến hết đi!- Hấn hét lên trong đau đớn. Là hấn đã hại nó. Minh Tuyết, cô ta đã bị hấn trừng phạt. Gia đình hấn cắt toàn bộ hợp đồng với mẹ cô ta, cô ta lại bị đuổi học do sự việc xảy ra với nó. Mọi chuyện kết thúc rồi. Hấn vuốt nhẹ mái tóc người con gái có phần xanh xao. Ngân Ngân ngồi cạnh lên tiếng:

- Bà cô mình đồng da sắt này cũng đổ bệnh ạ?

- Ủ, cô ấy chỉ ngủ 1 lúc thôi. Ngân Ngân ngoan trông chừng Bella đi.

Ngân Ngân biết rằng chú đang đuổi khéo nên ra khỏi phòng chú. Hấn ngồi nhìn nó, tay cầm chiếc điện thoại.

- Ủ, Gia Huy! Có thể đi Mỹ 1 chuyến không? Có lẽ sẽ rất dài đấy. Mình không đi được, nhờ cậu đấy!

Chỉ có sang Mỹ mới có thể giúp nó điều trị khỏi bệnh này, lần này, hấn sẽ để tình cảm thả trôi, hấn đi theo nó thì có ích gì? Dù hấn rất muốn đi, bà Đỗ đã nói rõ... hấn không được phép yêu đương nếu không thành đạt thừa kế tài sản. Hấn đi xuống nhà phóng xe nhanh đến nhà nó sắp xếp hành lí. XIn lỗi vì đã để em ra đi đột ngột như vậy....

.....

Hấn nhìn lên bầu trời, máy bay đang bay qua trên đỉnh đầu. Tạm biệt tình yêu đầu của anh... Cứ quay về nếu em muốn...

Nó mơ màng trong giấc mộng, mẹ nó lại đến. Nó nói khẽ:

- Mẹ ơi, tim con đang đau lắm!

- Con có nhớ Nhất Trung không?- Mẹ nó cười nhẹ.

- Con...

Bao nhiêu ký ức bên nó quay về... Lần đi xe chung đầu tiên, lần đầu tiên ngủ với hấn, con heo hồng... Nước mắt nó rơi trong vô thức.

- Mẹ đang đến mang con đi sao?

- Không.- Mẹ nó lắc đầu nhẹ.- Mẹ không mang con đi, con hãy mạnh mẽ lên, đừng để Thần Chết có thể mang con đi nhé! CON gái cứng, mẹ và ba đang rất hạnh phúc, hãy hạnh phúc, con nhé!

Nó mở mắt nhìn người bên cạnh, là tên lúc đó nó gặp ở Teen Bar. Huy quay lại nhìn nó:

- Tỉnh rồi sao?

- Nhất Trung.- Nó vô thức gọi tên hấn.

- Phẫu thuật xong rồi hãy về, nếu cô không muốn sống đời sống thực vật hoặc chết khi còn quá trẻ.

Nó gật đầu, nước mắt lăn dài... Nó phải mạnh mẽ, thần chết không là gì với nó. Chắc chắn, nó sẽ quay về...

Mọi người ơi, 23 sẽ là chap cuối cũng là lúc khép lại bộ truyện đầu tay của mình. Bộ truyện tiếp theo sẽ là Học viện Đâu Thần. Vẫn mô típ học trò nhưng sẽ là vùng đất hoàn toàn khác biệt của các thiên thần đến từ những vương quốc xa xôi. Hãy hòa mình cùng những phép giây thần tiên, bạn nhé!

71. 2 – Chương 23 (end)

Chương 23: Thả trôi yêu thương

1 tuần sau...

Điện thoại hân rung lên, hân nhấc máy:

- Tôi nghe!
- Nghe này Trung, đừng quá kích động. Tổ Gia Huy đây...
- Cậu nói nhanh đi...- Hân linh cảm có chuyện không hay đang xảy đến.
- Ca phẫu thuật... không thành công... Tổ sẽ đưa cô ấy về vào ngày mai...

Chiếc iphone trên tay hân rơi xuống đất vỡ nát. Hân nắm 2 bên tóc vò rối bù. Là tại hân đã hại nó, nếu hân không tự ý điều trị cho nó thì bây giờ nó không ra nông nổi như thế này. Nước mắt hân rơi, lần đầu tiên trong cuộc đời hân khóc và hối hận như thế này...

Hân chán trường nằm trong nhà không ra ngoài, không tiếp xúc với ai cũng chẳng thèm ăn cơm. Ngân Ngân đôi lúc lại đứng nép bên cửa nhìn hân như người mất hồn mà òa khóc. Cuộc đời của nó quá đau khổ, là hân không bảo vệ được nó như đã hứa với mẹ nó nên Người đã đưa nó đi chăng? Hân làm bạn với rượu trong đêm đó đến xuất huyết bao tử. Thư kí Đông đã phải đưa hân tới bệnh viện. Chẳng có gì đau khổ hơn khi nhìn người yêu mình ra đi mà không thể làm gì.

Hân nhìn ra cửa sổ bệnh viện, trời bây giờ đã tối mịch, ngày mai hân sẽ được gặp lại người hân yêu nhưng chẳng còn đứng trước mặt hân gọi tên hay đùa giỡn cùng hân. 1 ngôi sao lóa lên trên bầu trời... là nó sao? Hân tự cười nhạo chính mình, ước gì lúc nó cần hân ở bên nó nhiều hơn.

Hân lấy trong túi ra 1 tờ giấy đã nhàu nát, là tờ hợp đồng. Nó nói sẽ chịu trách nhiệm với hân kia mà. Nước mắt hân lại rơi ướt đầm khoảng áo trước ngực, nét chữ in trên giấy nhòe đi. Đêm đó, hân không ngủ được mà trằn trọc cả đêm, cầu xin Chúa, hãy mang nó về với hân.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ rơi vào con tim của người sống không bằng chết. Hân giờ tay đón nhận tia nắng, nắng rất ấm nhưng... người hân yêu đâu cảm nhận được. Tối qua hân đã suy nghĩ rất kĩ, hân sẽ đến gặp nó lần cuối, nếu có thể... hân sẽ đi cùng nó.

Đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, đã 7h. Hôm nay hân nghỉ học, đơn giản vì hân chẳng còn đủ sức để đến trường. Hân thay bộ quần áo rồi bắt taxi về nhà phóng xe đến nhà nó. Ngôi nhà im lìm, đây thường xuyên bao quanh tầng sự cổ kính. Hân ngồi trên xe hồi lâu ngắm nhìn căn nhà, căn nhà này lúc trước đã có sự hiện diện của 1 gia đình. Hân gạt chống xe đẩy cửa vào nhà, căn nhà khá đơn sơ, vẫn như vậy như lúc có nó. Hân nhìn lên kệ sách chạm nhẹ lớp bụi bám bên ngoài, nó đã không đọc sách từ rất lâu thì phải...

Hân bước xuống gian bếp, trên bàn là 1 đĩa thức ăn đã ăn hết, kiến và ruồi bò cả vào trong. Hân đi đến bên bàn thờ ba mẹ nó, thấp hươu. Mùi khói hăng hăng làm mắt hân cay cay. Hân nói nhỏ:

- Xin lỗi mẹ, con đã không thể bảo vệ được Yến Chi, nếu chấp nhận, hãy cứ đợi con, con sẽ đến!

Hân dập đầu lạy rồi đứng dậy đi khỏi nhà. Hân đưa mắt nhìn quanh, chẳng còn hơi ấm tiếng cười của nó nữa rồi. Hân phóng xe vụt đi.

1 dáng người cao cao nhỏ nhắn, mặc chiếc váy hoa, tóc cắt ngắn. Áo sơ mi tay dài cổ cao, đội chiếc nón cối. Tay cầm đôi giày cao gót, tay còn lại cầm 1 con heo hồng đi nhẹ nhẹ trên đường. Cô gái đưa mắt nhìn hàng cây rồi đến tiệm sửa xe ven đường.

- Nắng ấm thật!- Cô khẽ thốt lên.

Có tiếng xe máy chạy đến, cô gái quay đầu nhìn rồi lao thẳng ra đường dang tay chặn lại. Xe phanh gấp tạo vệt bánh xe trên đường, dù đã phanh lại nhưng vẫn va chạm làm cô ta ngã. Cô gái ngược mặt lên, mỉm cười:

- Lần này có hơi đau đấy!

Hắn chết trân, là khuôn mặt này nhưng tóc đã cắt ngắn. Hắn đang mơ sao? Hắn bước xuống xe, không vội đỡ cô ta đứng dậy mà ôm chầm lấy cô gái. Cô ta cũng đưa tay ôm lại:

- Em nói chịu trách nhiệm với cái ngàn vàng của anh thì em nhất định sẽ trở về.- Nó khẽ cười.- Giờ đứng lên, đừng làm trung tâm của sự chú ý.

- Ừ!- Hắn gật đầu, nó ngồi sau xe ôm hắn thật chặt, chính là hơi ấm mà nó vẫn muốn tìm kiếm...

.....

- Con chào chú!- Nó cúi đầu chào người đàn ông trung niên trước mặt.

Ông ngược lên nhìn nó mừng rỡ ôm chầm lấy nó, gõ nhẹ vào đầu:

- Con nhỏ này, đi đâu cả 2 tuần nay, bọn nhóc trong trại mồ côi tìm con quá trời.

Nó gãi đầu cười trừ:

- Đó là câu chuyện dài!

Hắn nắm tay nó ra 1 bàn gần cửa sổ, hắn vuốt nhẹ tóc nó:

- Chẳng phải Huy nói là ca phẫu thuật thất bại hay sao?

- Ừm huh? Thì thất bại nhưng Thần Chết đã không đến mang em đi vì em mạnh mẽ hơn hắn. Lúc phẫu thuật, tìm em... đã ngừng đập. Mọi người nghĩ em đã chết nhưng kì tích đã xuất hiện. Em vừa tỉnh cách đây 30 giờ 9 phút 12 giây.

Hắn ôm lấy nó, đặt lên trán nó nụ hôn khẽ khàng.

- Tình yêu cần tự do, em đã biết tự giác rồi đấy!

Nó nhìn hắn, mắt ánh lên niềm hạnh phúc. Nắng rọi vào quán ăn, nó giơ tay ra cảm nhận.

- Cảm ơn anh, xúc giác của em!

Niềm hạnh phúc lại đến với họ, hạnh phúc rất nó nắm, hãy biết trân trọng nó bạn nhé!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-sinh-ca-biet>